

Giới thiệu Chỉ Yêu Quỷ Y Độc Phi

Truyện Chỉ Yêu Quỷ Y Độc Phi của tác giả Trắc Nhĩ Thính Phòng là thuộc thể loại ngôn tình, xuyên không. Hứa hen sẽ gửi đến bạn đọc những điều bất ngờ. Nàng là tiểu thần tiên núi Dược Phật, Nguyên Sơ Hàn. Chỉ cần là người còn hơi thở, một ngân châm của nàng có thể bảo mệnh. Hắn là nhiếp chính vương Đại Tề, Phong Ly. Quyền cao chức trọng, giết người bất nghĩa.

Một ngày, một chiếc xe ngựa dừng dưới chân núi, chỉ nghe một giọng nói lạnh lẽo từ trong truyền ra, “Dùng tơ chuẩn mạch, không cho chạm vào ta!” Nàng xoay người bước đi, vẫy tay không tiến, “Bản đại phu không trị bệnh phụ khoa!” Nào biết, một câu nói dẫn đến mầm tai vạ.

Mời các bạn cùng theo dõi diễn biến câu chuyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Quỷ Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mầm Tai Vạ Trong Một Câu Nói.

Đại Tề hưng thịnh.

Núi Phật Sơn cách Sâm Châu 60 dặm về phía Nam, nơi này non nước hữu tình, thực vật đa dạng, dược liệu mọc khắp đồi núi, là truyền kỳ của Sâm Châu.

Từ xưa đến nay, vô số danh y đều sống trong núi này, càng lưu giữ nhiều truyền thuyết cứu sống người. Nghe nói nơi này Âm Tào Địa Phủ không thể quản, nửa cái mạng bị Âm ti bắt đi, mang tới nơi này là có thể sống lại.

Thần y Quý Tam Dương – người được xưng là đối thủ một mất một còn với Diêm Vương, đã tiến vào Thái Y Viện mười năm, mười năm này, Đông y ở Phật Sơn không còn một người nào vang danh tứ phương.

Cũng không nghĩ đầu năm nay, bỗng nhiên nhảy ra một vị thần tiên, một tay ngân châm xuất thần nhập hóa, được gọi là tiểu thần tiên.

Tục truyền, vị tiểu thần tiên này chỉ có 15 tuổi nhưng y thuật lại rất cao. Các chứng bệnh khó điều dùng ngân châm, châm đến khi bệnh khỏi hẳn mới thôi. Hơn nữa, vị tiểu thần tiên này là nữ tử, tuổi còn trẻ, y thuật xuất sắc, thực là anh hùng xuất thiếu niên.

Trong lúc thành Sâm Châu vô cùng náo nhiệt, thảo luận về vị tiểu thần tiên này tiến vào Thái Y Viện cần bao nhiêu thời gian. Dù sao tất cả những thần y thành danh ở núi Dược Phật này, đến cuối cùng đều tiến vào Thái Y Viện.

Núi Dược Phật rất cao, đồi núi hiểm trở. Dược liệu quý hiếm tề tụ trong núi, phóng mắt khắp Đại Tề, chỉ có ngọn núi này là khác người, đó là thảo dược tương sinh tương khắc, đều sinh trưởng ở giữa ngọn núi. Quả thật không quá đáng chút nào khi nói Dược Phật là núi của trời.

Dưới chân núi, dòng suối nhỏ róc rách. Nghe nói nước chảy từ trên núi Dược Phật xuống đều có công hiệu cường kiện thân thể, dân chúng gần xa luôn luôn tới nơi này lấy nước dùng.

Cách dòng suối nhỏ mấy trăm thước dưới chân núi, một dược lư (phòng khám) đứng sừng sững giữa bóng rừng. Cây cao lớn tươi tốt bao thành tường che dược lư thấp thoáng trong đó.

Trong sân rộng lớn, dược liệu trong sàng được đặt dưới gốc cây, ánh mặt trời qua kẽ lá chiếu xuống, mùi thuốc thơm ngát, tươi mát.

Ngoài cửa lớn, dưới một gốc cây đại thụ ngàn năm là một bộ bàn ghế đá. Một đôi vợ chồng già ngồi cạnh nhau trên ghế, bà cụ ho liên tục rồi lại thở hổn hển. Ông cụ ngồi một bên, nhìn chăm chăm người đối diện, trên mặt vài phần lo lắng và khản trương.

Đối diện, một bạch y nữ tử ngồi vững chắc trên ghế, tuổi còn nhỏ, mặt mày uyển chuyển, hơi nhắm mắt lại, hai ngón tay dùng trên mạch vị của bà cụ, đang bắt mạch.

Một thiếu niên đứng bên cạnh, tay nâng quyền bao da, cũng là châm bao.

Sau một lúc lâu, nữ tử mở to mắt, đôi mắt trong veo xuyên thấu lòng người, mang theo ý cười, cong cong như trăng khuyết.

“Lão bá không cần lo lắng, trong phổi đại nương có hơi nhiệt, đã thông khí là không có việc gì. Để ta châm cứu cho đại nương, rồi uống hai lần thuốc, uống hai ngày sẽ không còn ho nữa.” Nguyên Sơ Hàn cười nhẹ nhàng, giọng nói thanh mị dễ nghe, làm thầy thuốc, khuôn mặt này của nàng tuyệt đối đạt tiêu chuẩn.

Thiếu niên bên cạnh mở bao ngân châm, đủ các loại ngân châm lớn nhỏ hiện ra giữa tầm mắt.

Chỉ dùng ba châm kẹp giữa ngón tay, nâng cánh tay bà cụ, vung tay liểu, tốc độ cực nhanh khiến bà lão chưa cảm thấy chút nào đau đớn, trong nháy mắt, một lượt châm chính xác đã ổn định trên cánh tay bà lão.

“Đa tạ cô nương, đây là phí chữa bệnh, gửi cô.” Ông cụ đứng dậy, cầm lên giỏ trúc từ trên mặt đất, bên trong giỏ trúc là thiên ma (tên một vị thuốc đông y) tươi mới.

“Có gì đâu, bệnh của đại nương là bệnh nhỏ, sau này có gì không thoải mái lại tới tìm cháu.” Đã đến giờ, Nguyên Sơ Hàn thu châm rất nhanh, thiếu niên bên cạnh nhận giỏ trúc từ tay ông cụ, xoay người đi vào trong sân, đổ thiên ma từ bên trong ra. Lại nhanh chóng lấy hai phần thuốc đặt trong giỏ trúc, đi ra sân trả lại giỏ trúc cho ông cụ.

Đôi vợ chồng già rời đi, cùng nhau cất bước, nhìn có bao nhiêu tốt đẹp.

“Hôm nay đã là bảy phần thiên ma, tiểu thư, còn nhận tiếp, e là trong viện của chúng ta đều là thiên ma rồi.” Thấy bốn về vắng lặng, thiếu niên bằng tuổi Nguyên Sơ Hàn ngồi xuống, nhân lúc không người lộ ra vài phần trẻ con.

“Còn lại nhai nữa ta liền đổi tên người thành Thiên Ma.” Liếc xéo hắn một cái, Nguyên Sơ Hàn đáp lại.

“Đừng, ta gọi Văn Thuật cũng rất tốt mà.” Văn Thuật vui cười, đừng đổi tên cho hắn, từ năm trước đến giờ, hắn đã bị đổi tên ba lần rồi.

“Tiểu thư nói người đổi tên thì người phải nghe, nào có nhiều bất mãn như vậy? Tiểu thư, nếu hắn còn cãi, liền gọi hắn là Ba Đậu.” Một tiểu nha đầu mang theo sàng thuốc đi ra, phụ trách dọn dẹp. Đây là Hương Phụ, hôm nay đến phiên nàng làm việc, đang hong khô thảo dược.

Văn Thuật lập tức hừ hừ, “Người không phải tiểu thư, điên cuồng lái nhai cái gì? Tiểu thư, tiểu thư, tên Văn Thuật rất hay, không cần đổi, không cần đổi.”

Nguyên Sơ Hàn nhìn một trong viện, một ngoài cửa đang cãi nhau, nhìn không được lác đầu, thật sự quá ồn ào!

Hơi ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, giữa cành lá xum xuê, bầu trời xanh lớn, bầu trời của thế giới này thật tinh khiết, không có lấy một tia ô nhiễm.

Đi tới thế giới này đã một năm rưỡi, đến bây giờ, Nguyên Sơ Hàn biết nàng đã không quay về được nữa. Chỉ là cũng chẳng sao, nàng vẫn làm nghề cũ, ít nhất kiến thức đời trước của nàng không biến mất.

Hương Phụ sắp xếp thảo dược trong viện, Văn Thuật sau cùng cũng đi hỗ trợ, hai người kia là nha hoàn và gã sai vặt của Nguyên Sơ Hàn, cũng là đồ đệ của nàng.

Đến thế giới này, Nguyên Sơ Hàn vẫn tương đối vừa lòng, tối thiểu nàng không đến mức lưu lạc đầu đường.

Nhìn hai người bọn họ bận việc, trên mặt nàng thêm vài phần thỏa mãn, mặc kệ tương lai thế nào, cuộc sống hiện tại đã khiến nàng vừa lòng.

Tiếng vó ngựa phá vỡ sự yên tĩnh của sông núi, đảo mắt nhìn về phía phát ra tiếng, trên con đường nhỏ, một đội ngũ chói mắt đang đi tới.

Bốn con ngựa cao to, người mặc trang phục giống nhau, đều mang bảo kiếm trước sau bảo vệ xe ngựa, nhìn ra bọn họ chỉ là hộ vệ.

Xe ngựa trông hết sức xa hoa tinh xảo, khắc hoa uyển chuyển, con ngựa kéo xe có màu lông lại càng tỏa sáng, rạng rỡ dưới ánh mặt trời.

Vừa thấy đã biết không phải người tầm thường, có thể là người nào giàu có trong thành. Đoán chắc lại là hạng người chỉ ăn của ngon vật lạ chạy đến nơi đây, người như vậy, Nguyên Sơ Hàn gặp không chỉ một.

Đây là nơi vô sỉ nhất thế giới này, người giàu có giàu đến chảy mỡ, người nghèo cùng cực bụng ăn không no. Cho nên, phạm là có người giàu tới chỗ này, Nguyên Sơ Hàn luôn thu phí xem bệnh cực kỳ cao, mấy cái phí xem bệnh khác nhau tùy theo nhóm người.

Trong viện, Văn Thuật cùng Hương Phụ đều đã đứng lên nhìn qua, tư thế bức này, chắc chắn không phải người bình thường.

Xe ngựa dừng trước được lư (phòng khám), con ngựa mạnh mẽ dừng ngay trước mắt, Nguyên Sơ Hàn ngồi nơi này có thể nhìn thấy tận bên trong lỗ mũi con ngựa.

Con ngựa giàu sang nhà người ta còn cao như vậy, lại càng khiến Nguyên Sơ Hàn ghê tởm trong lòng, cười nhạt vài phần.

“Tiểu thần tiên là vị nào?” Một hộ vệ từ trên ngựa nhảy xuống, trong tay cầm kiếm, ánh mắt lợi hại quét một vòng ba người trước được lư, sau cùng tầm mắt dừng trên người Nguyên Sơ Hàn.

Dù sao hai người kia đều đang làm việc, chỉ có Nguyên Sơ Hàn là ngồi dưới tàng cây hóng gió.

Đứng lên, vóc dáng Nguyên Sơ Hàn cao gầy, toàn thân váy trắng không nhiễm bụi, tóc dài búi ở sau đầu, lay động theo động tác của nàng.

“Là ta.” Trả lời, đôi mắt hơi cong như trăng non bừng tỉnh.

“Mời.” Không nói nhiều, hộ vệ trực tiếp giơ tay, ý bảo Nguyên Sơ Hàn đứng bên cạnh xe ngựa.

Nàng không khỏi nhướng mày, đây là lần đầu tiên xem bệnh thế này, cái giá hẳn phải rất lớn!

Cất bước về phía xe ngựa, khoảng cách ngày càng gần có thể nhìn rõ phần chạm khắc trên xe. Phần đuôi xe đều được đính bảo thạch, thật sự là xa hoa tới cực điểm!

Nàng đi tới, cửa kính bên trong xe bị đẩy ra, thân xe rất cao, cửa sổ đẩy ra, nàng không thấy rõ bên trong.

Một bàn tay từ trong cửa sổ vươn ra, tay đẹp thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, là tay nam nhân. Lộ ra một đoạn tay áo, cổ tay áo thêu hoa văn tinh tế, chất vải phi phàm.

Nhìn liền biết là người phú quý, không những phú mà còn là người cực kỳ phú.

“Dùng tơ chuẩn mạch, không cho chạm vào ta.” Tay vừa vươn ra, bên trong xe ngựa truyền ra một câu. Giọng điệu lạnh lùng, tràn đầy khinh thường, tựa như chạm vào hấn sẽ làm hấn bẩn.

Vừa nghe lời này, Nguyên Sơ Hàn thu tay, xoay người rời đi. “Bản đại phu không trị bệnh phụ khoa!” Hấn ta nếu trân quý như thế thì đừng đi xem bệnh, để chết cho xong.

Nàng đi nhanh vào sân, ngựa dưới chân một hộ vệ khác vừa động, lạnh lùng chặn Nguyên Sơ Hàn lại.

Nhưng người trong xe lại thu tay về, “Tính trẻ con còn chưa hết, không thể tin, đi thôi!” Cửa kính xe đóng bốp một tiếng, giọng điệu lạnh lùng nói rõ không tin Nguyên Sơ Hàn.

Trở về trong viện, Nguyên Sơ Hàn đưa lưng về phía ngoài viện, bóng lưng cao gầy nhìn không ra biểu hiện gì nhưng trên khuôn mặt kiêu diễm lại lan tràn tức giận.

Văn Thuật cùng Hương Phụ không lên tiếng, nhìn đoàn người rời đi như khi đã đến. Thậm chí ngay cả con ngựa còn cảm thấy vị tiểu thần tiên trong truyền thuyết này không thể tin, giương cao đầu, lấy lỗ mũi hướng về phía mọi người.

Nghe tiếng vó ngựa xa dần, Nguyên Sơ Hàn hừ một tiếng rét lạnh, “Đạo này, toàn gặp loại dùng mộng suy nghĩ”.

“Tiểu thư nói rất đúng, không tin tiểu thần tiên thì đừng đến xem bệnh, tên kia khẳng định được chết sớm.” Văn Thuật nhanh chóng phụ họa.

Hương Phụ lập tức gật đầu, “Tiểu thư đừng tức giận, nghe giọng hấn đã biết là bệnh nguy kịch, khẳng định sống không quá tháng này, người đừng tức giận.”

Nguyên Sơ Hàn thở sâu, nói nàng vẫn còn trẻ con? Truyện cười!

Thân thể nàng tuy còn nhỏ nhưng tên kia không biết cái gọi tuổi tác tâm lý sao?

Kẻ có tiền cao ngạo nàng đã gặp nhiều, loại không biết gì như hấn là lần đầu tiên, chúc hấn chết sớm!

Nhưng nghe giọng nói của hấn trung khí mùi phẫn, đoán là không thể chết sớm. Vậy thì chúc bệnh tình hấn tăng lên, vĩnh viễn trị không hết.

“Tiểu thư, người trở về phòng nghỉ ngơi đi, hai chúng ta đem thảo dược phơi dưới ánh mặt trời lật qua, sau đó đi làm cơm. Hôm nay người muốn ăn gì?” Hương Phụ đỡ cánh tay Nguyên Sơ Hàn đi về phía gian phòng, đánh lạc hướng chuyện khác để nàng quên đi tức giận.

“Còn gặp lại ta lần nữa, ta sẽ dùng một châm đưa hấn đến Tây Thiên.” Tức giận trong người Nguyên Sơ Hàn vẫn chưa tiêu, ngón châm của nàng nói đứng thứ hai thì không ai hô đứng thứ nhất. Nói nàng vẫn còn tính trẻ con không thể tin, đây chính là vũ nhục nhân cách.

Hương Phụ gật đầu như giả vờ, “Tiểu thư nói đúng lắm, ngay cả lão gia còn nói tiểu thư là thiên tài trăm ngàn năm khó gặp, cứu người giết người chỉ trong một chiêu. Lần sau thấy hấn, người sẽ đưa hấn một đoạn đường.”

Được nịnh hót, tâm tình Nguyên Sơ Hàn tốt hơn chút. Chẳng qua, loại người dùng mộng suy nghĩ này nàng không cần gặp lại, miễn khiến nàng tức giận. Nhưng nếu thấy, khẳng định không tha.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Hoàng Phi Tương Lai

Thành Sâm Châu rất lớn, giữa tòa thành rộng lớn có biết bao nhân vật nổi tiếng tuần tài, thương nhân phú nhân cùng với Trịnh vương thần bí cực kỳ bận

rộn.

Nhắc tới Trịnh vương, phải ngược dòng từ thời thái tổ khai quốc. Tổ tiên Trịnh vương từng là muru thần bên người thái tổ, sau khi thái tổ lên ngôi, sắc phong Trịnh vương, cha truyền con nối đến ngày nay.

Chỉ có điều, phong vương tước hậu, Trịnh vương lại dời xa để đô, ẩn cư tại vùng ngoại thành Sâm Châu, ru rú trong nhà, cũng chưa bao giờ đi đến để đô, không người nào biết vì cái gì.

Rồi sau đó, vương tước thừa kế, Trịnh vương hiện giờ đã gần bảy mươi tuổi, giống như tổ tiên, cực kỳ khiêm tốn. Người già nửa đời người cư trú tại thành Sâm Châu này đều chưa bao giờ gặp qua Trịnh vương, ngay cả những sĩ tử nổi tiếng, quan viên hay thương nhân, dù có đến cửa bái phỏng, đều bị từ chối ngoài cửa, Trịnh vương không gặp người ngoài.

Chẳng qua, Trịnh vương ru rú trong nhà, theo lưu truyền trên phố, Trịnh vương chỉ có một nữ nhi, hơn nữa là về già mới có. Nghe nói quận chúa từ nhỏ đã yếu ớt, bệnh lâu quán thân.

Phủ Trịnh vương ở phía Nam ngoại ô Sâm Châu, phía Nam là khu vực không người ở, thậm chí rất ít người đi lại, bởi vì trong mấy chục dặm gần đây đều là đất của phủ Trịnh vương, người ngoài không thể tiếp cận.

Giữa vùng sơn minh thủy tú, một tòa dinh thự đứng sừng sững. Tòa nhà không tính xa hoa, nhưng lại thanh tịnh và đẹp đẽ, lầu và hồ nước cân gì đều có, lục liễu kim quế trồng trước sau tòa nhà, thật là quanh co khúc khuỷu.

Trong phủ, hạ nhân lui tới đều an tĩnh vô thanh, cũng có hộ vệ mang theo binh khí, chẳng qua số lượng rất ít.

Hậu viện có một vườn hoa, một lão nhân thân áo vải màu xám đang tưới nước cho hoa. Hạ nhân đứng trên con đường nhỏ bên cạnh, nhìn thùng nước trong tay lão nhân cạn nước, lập tức đổi thùng đầy nước.

Đứng thẳng người, lão nhân thở phào, râu lão đã bạc màu, diện mạo hiền lành.

“Lão gia, người nghỉ một lát đi.” Hạ nhân ở một bên nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Thôi, còn mấy bồn nữa.” Lão nhân lắc đầu, cầm lấy muôi gỗ múc nước tưới hoa, toàn bộ đều tự mình làm.

Có hoa đã mở, mặc dù không thập phần diễm lệ, nhưng khi nở lại thuần khiết vô cùng.

Hạ nhân không nói, chỉ có thể ở bên cạnh tiếp tục chờ.

Bất ngờ, trước hành lang dài trong vườn hoa lại có một bóng dáng, váy dài màu xanh, kiểu dáng đơn giản. Nhưng chính phong cách đơn giản này lại tôn lên dáng người yếu điệu của người nọ, tóc đen dài như thác nước, thoải mái buông sau ót, lắc lư theo động tác đi đường.

“Lão đầu vẫn còn đang hầu hạ mấy bồn hoa nhi của người à? Tới tới tới, cho người xem đồ tốt hôm qua con thu được, nhân sâm ba trăm năm.” Nguyên Sơ Hàn bước nhanh tới, một tay cầm một hộp gỗ dài tinh xảo.

Trịnh vương nâng thẳng lưng, vừa lúc tưới xong chậu hoa cuối cùng, trên mặt hiền lành tràn đầy tươi cười.

“Ba trăm năm, không dễ.” Hạ muôi gỗ, đi tới, vạt áo xám cùng giày vải của lão dính đầy bùn đất.

“Đúng vậy, sâm tốt đều bị đưa đến trong tay quan lại quyền quý, loại ba trăm năm này trong dân gian rất ít gặp. Người xem, đã có hình người rồi.” Nguyên Sơ Hàn đi tới, mở hộp gỗ mở ra. Một cây sâm trưởng thành thô ráp giống hình người nằm bên trong, đích xác đã thành hình người.

“Không sai, sâm tốt.” Vuốt chòm râu, Trịnh vương cười hề hề, khiến người ta không khỏi sinh ra hảo cảm.

“Gốc nhân sâm này con chuẩn bị nấu canh cho người uống. Gần đây con nghiên cứu một bộ sách nấu ăn cường kiện thân thể, người lớn tuổi, nên bồi bổ.” Đóng hộp gỗ rồi giao qua tay hạ nhân bên cạnh, tiếng nói Nguyên Sơ Hàn thanh mị dễ nghe, từng tiếng như ngọc như châu rơi xuống đất, từng chữ rõ ràng, trung khí mười phần.

“Lão phu ta lại làm phiền con, Nguyên Bảo nhà chúng ta càng ngày càng lợi hại rồi.” Dơ tay vỗ nhẹ đầu Nguyên Sơ Hàn, tình cảm quý mến không lời nào diễn tả được.

Nguyên Sơ Hàn nhún vai cười. “Tất nhiên, thần y trên đời này có giả dối hay không, con không biết, nhưng thần y con khẳng định không dối trá.” Con người lưu chuyển đầy tự tin.

Trịnh vương vẫn cười, nhìn nữ nhi của mình đầy yêu mến.

“Đi thôi, mấy chậu hoa này vài ngày không tưới nước không chết được.” Cúi đầu nhìn thoáng qua bụi bặm bám đầy trên áo vải của ông, Nguyên Sơ Hàn hơi cong thắt lưng phủi sạch, hết thầy đều sạch sẽ.

Trịnh vương cười nhẹ nhàng, có thể thấy được bao nhiêu vui vẻ.

Trịnh vương là phụ thân hết sức sủng ái nữ nhi nhà mình. Một năm rưỡi trước nàng chiếm cứ thân thể này, hoàn toàn khác với Nguyên Sơ Hàn trước kia, ông cũng không có bất cứ hoài nghi nào, vẫn tiếp tục sủng ái. Coi như, nếu nữ nhi mình có là kẻ điên người ngốc chẳng nữa, ông cũng sẽ tiếp tục sủng ái.

Tình thương của cha, kiếp trước Nguyên Sơ Hàn chưa từng được cảm nhận, bởi vì kiếp trước cha nàng chết sớm.

Thời điểm gọi tên nàng, ông luôn gọi Nguyên Bảo, Nguyên Bảo, có thể tưởng tượng được ông có bao nhiêu yêu thích nữ nhi của mình.

Ông đối với nàng tốt, nàng cũng đối tốt với ông. Ông lão này, rõ ràng là Vương gia, nhưng lại như ông lão bình thường nhà bên, đơn giản mộc mạc, khiến Nguyên Sơ Hàn càng yêu mến.

“Ra ngoài chữa bệnh cho người ta, không ai hỏi qua tên họ con chứ?” Trở về tiền sảnh, Trịnh vương ngồi xuống, hạ nhân một bên nhanh chóng dâng trà.

Nguyên Sơ Hàn ngồi xuống bên cạnh, nhắc chân soàn soạt, một bên lắc đầu, “Đều gọi con là tiểu thần tiên, hoặc là cô nương, hoặc là đại phu, thật không ai hỏi qua tên. Người yên tâm, có ai hỏi, con sẽ nói bừa một cái tên, sẽ không bại lộ thân phận.” Trịnh vương hẳn là lo lắng thân phận nàng bị người biết, làm việc khiêm tốn, đã khiêm tốn đến trình độ làm người ta không thể nghi hoặc rồi.

Lão chưa bao giờ ra phủ, hạ nhân trong phủ cũng ít khi ra ngoài, tự nhiên sẽ không có người đến. Trong mấy chục dặm khuôn viên Trịnh vương phủ thật giống như rừng sâu núi thẳm, không thấy bóng người.

“Vậy là tốt rồi, tuổi con còn nhỏ, lòng người hiểm ác, cẩn thận vẫn tốt hơn. Tuy Nguyên Bảo của ta đã trưởng thành nhưng vẫn là đứa bé.” Lão than nhẹ, một câu Nguyên Bảo, yêu thương có thừa.

Nguyên Sơ Hàn cười hi hi gật đầu liên tục, làm một bộ ngoan ngoãn nghe lời.

Đối với dáng vẻ này của nàng, Trịnh vương cực kỳ vừa lòng, một năm rưỡi trước nàng khỏi bệnh liền thay đổi, nhưng mặc kệ biến thành bộ dáng gì, trong lòng Trịnh vương, nàng là nữ nhi của ông. Cho dù thay đổi có bao nhiêu quý dị, nhưng vẫn là nữ nhi của ông!

“Nguyên Bảo của ta là tiểu thần tiên.” Ha ha cười, Trịnh vương vuốt chòm râu, nhắc tới danh xưng này, cực kỳ vui vẻ.

Nguyên Sơ Hàn hát cảm đặc y, nàng là tiểu thần tiên.

“Đúng rồi, hai tháng sau, hoàng thượng sinh nhật mười tuổi. Thái hậu phái người đưa tới ý chỉ, muốn con đi trước đến để đồ cùng mừng sinh nhật với hoàng thượng. Ta không muốn cho con đi, định tìm một phương pháp từ chối.” Nói tới cái này, trên mặt Trịnh vương đầy lo lắng.

Nguyên Sơ Hàn chép miệng không lên tiếng, âm thầm không nói gì, vì thân thể này, 5 năm trước khi tiểu hoàng thượng đăng cơ, đã bị định ra việc hôn nhân, tương lai phải gả cho hoàng thượng làm hoàng phi.

Tiểu hoàng thượng kia vẫn là tên nhóc, mà vợ thì đã được định sẵn rồi. Xã hội cũ cực kỳ độc ác, nàng quyết định không thể gả cho đứa bé kia. Hơn nữa, trong lòng Trịnh vương cũng không muốn.

Lão luôn lôi kéo tay nàng nói, hoàng cung kia ăn tươi nuốt sống, Nguyên Bảo của lão nếu đã đi vào thì không thể đi ra ngoài được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Giả Bệnh

Edit: Skye

Phương thức Trịnh vương bảo hộ Nguyên Sơ Hàn chính là muốn nàng giả bệnh, bởi vì thân thể này trước kia quả thật không ít bệnh, thậm chí thái y trong cung đều mời tới kiểm tra.

Hiện tại thân thể Nguyên Sơ Hàn khỏe mạnh, cho nên cũng chỉ có thể hóa trang.

Chuyện giả bộ bị bệnh đối với Nguyên Sơ Hàn là chuyện đơn giản, bởi vì nàng có ngân châm. Đâm trên thân, đảm bảo thái y tới thỉnh mạch đều không tra ra thân thể khỏe mạnh của nàng hiện tại, mà còn khiến bọn họ mơ hồ, bệnh của nàng chính là bệnh nan y.

Như vậy Trịnh vương càng yên tâm, có thể kéo dài được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Dù sao tuổi hoàng đế còn ít, lập gia đình còn cần vài năm, đến lúc đó lão tự có biện pháp, quyết định không thể đưa nữ nhi duy nhất của mình tiến vào nơi ăn thịt người kia.

“Nếu người để đồ tới, nhất định sẽ tới sớm, xem ra mấy ngày nay con không thể ra ngoài. Nếu người bệnh đi núi Phật Sơn tìm con, có thể không gặp. Như vậy đi, con an bài Văn Thuật đến đó, miễn cho bọn họ tưởng tiểu thần tiên con chạy trốn.” Cùng Trịnh vương dùng bữa, Nguyên Sơ Hàn bàn bạc kế hoạch. Nàng nói chuyện từng chữ rõ ràng, giọng điệu khác biệt, dễ nghe vô cùng.

Trịnh vương ngồi đối diện, một bên chan nước canh cho nàng, một bên gặt đầu, “Con nói đúng, cư xử phải có thành tín.” Mượn cơ hội dạy bảo nữ nhi nhà mình.

Nguyên Sơ Hàn cười, lão nhân này khi có cơ hội sẽ dạy bảo nàng, dùng những kinh nghiệm lão từng trải chỉ dạy cho nàng.

“Nếu có người tới, con giả bộ bệnh là xong xuôi ă?” Nhìn ông lão, lão nhân này xem ra cực kỳ giản dị, kỳ thật cũng là người rất mưu mô. Chỉ là làm một Vương gia nhân tân, sống ở nơi cách xa đế đô này, lại vẫn khiêm tốn như vậy, quả thật có chút khó hiểu.

Nguyên nhân cụ thể còn chưa biết, nhưng lão luôn có đạo lý, dù sao sống nhiều năm như vậy, lão nếm qua muối còn nhiều hơn nàng ăn cơm.

“Giả bộ, tất nhiên phải giả bộ. Nguyên Bảo của ta đơn thuần như vậy, tuyệt đối không thể vào cung.” Nói tới cái này, Trịnh vương than nhẹ, một tiếng than nhẹ kia bao hàm rất nhiều ý, dường như là lão liễu mạng cũng sẽ bảo vệ nàng.

Nguyên Sơ Hàn cười híp mắt, hai con mắt cong cong hình trăng khuyết, lão nhân này đều nói nàng đơn thuần, trong mắt lão, nàng đơn thuần giống như tờ giấy trắng.

“Yên tâm đi lão đầu, con giả bộ khẳng định cực kỳ giống thật, bất luận kẻ nào đều không nhìn ra.” Cái này nàng hoàn toàn tự tin.

Trịnh vương cực kỳ vừa lòng, ông tin tưởng, Nguyên Bảo của ông đã trưởng thành!

“Nhưng nói thật, nếu bọn họ hết hy vọng liên tính toán, dù con có sống dờ chết dờ cũng dẫn đi cho bằng được thì sao?” Khẽ nhíu mày, Nguyên Sơ Hàn nhìn ra được, người trong cung tựa hồ cũng coi trọng lão nhân này. Mặc dù không biết vì cái gì, rõ ràng bộ dáng ông chỉ như bộ dáng ông lão nhà bên.

Nếu thật sự rất để ý đến lão nhân này, bọn họ ắt sẽ bắt lấy nàng không rời. Mặc kệ là người sống, hay người chết.

Trịnh vương buông đầu, sắc mặt hơi trầm trọng, nguyên do trong đó ông biết.

Thấy Nguyên Sơ Hàn nhìn chằm chằm mình, bảo bối ông nuôi 15 năm, ông quyết định không thể để nàng bị thương tổn.

“Được rồi, người đừng lo. Cho dù có dẫn con đi cũng không sao, con sẽ nghĩ biện pháp làm bọn họ chán con. Cưới con sẽ khiến bọn họ đen đuôi, khiến bọn họ ném đủ khẩu vị.” Nguyên Sơ Hàn tin tưởng, nhìn sắc mặt Trịnh vương trầm trọng, trong lòng nàng ấm áp. Có người quan tâm, thật tốt.

“Đưa bé lạnh lợi.” Giơ tay qua bàn ăn, sờ đầu Nguyên Sơ Hàn đầy quý mến.

Nguyên Sơ Hàn cười híp mắt, mắt đẹp cong như trăng khuyết, đẹp không thể tả.

Sau khi cùng Trịnh vương ăn xong cơm chiều, Nguyên Sơ Hàn đứng dậy đi về tiểu viện của mình.

Đây là Phù Dung các, khuê phòng của nàng. Cả khu vườn thanh u lịch sự tao nhã, con đường rải đá vụn nhỏ hướng về phòng, hai bên cạnh là hoa cỏ. Một mỹ nhân yêu điệu dáng vẻ thướt tha mềm mại bồng tình bóng đêm.

Đi vào phòng, Hương Phụ đang ghé trên bàn ngủ gật liền giật mình tỉnh lại, ngẩng đầu thấy Nguyên Sơ Hàn đã trở lại, lau mắt, “Tiểu thư, ngày mai chúng ta vẫn đi núi Dược Phật sao?”

“Ngày mai không đi, ở lại thêm mấy ngày tới. Gọi Văn Thuật qua đi, vừa lúc để hắn rèn luyện.” Cởi áo, dáng người nàng cao gầy, tóc dài như thác nước che phía sau lưng, hơi thở nữ tính.

“A... nhưng tại sao ă?” Hương Phụ đi tới, tròn mắt buồn ngủ.

“Đương nhiên còn có chuyện lớn hơn phải làm nha! Nhanh ngủ đi, coi mắt người không mở ra được nữa rồi.” Cởi áo ngoài khoác lên bình phong, Nguyên Sơ Hàn xoay người, nhìn mắt Hương Phụ đóng chặt, giơ tay chọc chọc vào chán nàng, bảo nàng nhanh chóng đi ngủ.

“Vậy tiểu thư người cũng mau ngủ đi, từ sáng nay trở về người cũng chưa được nghỉ ngơi.” Hương Phụ gật đầu mệt nhọc. Xoay người đi ra ngoài, vừa đi vừa ngáp.

Vòng qua bình phong là giường lớn khắc hoa. Giường tốt, chăn cũng tốt nhất, sinh hoạt thường ngày đều an nhàn sung sướng.

Xoay người đặt mông ngồi trên giường, Nguyên Sơ Hàn thở dài, Trịnh vương tận lực bảo hộ nàng. Chỉ có điều, thoát nhìn dường như bảo hộ nàng quá chặt, người trong hoàng cung muốn gì đó ở Trịnh vương, nếu không, bọn họ cũng sẽ không nhìn chằm chằm vào ông.

Qua sinh nhật của tiểu hoàng thượng, có thể nàng sẽ tiếp tục tiến cung, ý của Trịnh vương là nếu đưa nàng đi vào, quay trở lại sẽ rất khó.

Hoặc họ coi nàng như con tin, bức bách Trịnh vương thỏa hiệp?

Dù sao hết thảy đều có khả năng, nhưng nàng không phải là người mặc cho người khác sắp xếp, sinh mệnh không dễ có, nàng cực kỳ quý trọng!

Vươn tay, hai ngón tay mò nắn xương quai xanh trên người. Ở trong mắt người khác, đây đều là da thịt, nhưng trong mắt nàng, chỗ này chính là cuộc

sống cũng là điểm chết.

Già bộ bệnh không làm khó được nàng. Nếu muốn già bộ, liền già một lần để đạt được mục đích cuối cùng.

Dù bất luận kẻ nào cũng không thể nhìn ra sơ hở, muốn không kẻ nào có thể giết được nàng, dễ như trở bàn tay!

Môi đỏ mọng cong lên, Nguyên Sơ Hàn thật tự tin. Trịnh vương suy nghĩ biện pháp, nàng cũng quyết định không thể ngồi chờ.

Đời này sinh mệnh vốn là cái ngoài ý muốn, nhưng lại là trên trời ban ân, nàng tuyệt đối không thể lãng phí ông trời ban ân, đời này, nói nàng sống đến trăm tuổi là có thể.

Hôm sau, Văn Thuật bị phái đi núi Phật Sơn, nơi đó hiện tại được cho là địa bàn của Nguyên Sơ Hàn. Một đại phu chiếm được một nơi trên núi cũng không dễ dàng, nếu không có bản lĩnh, nơi đó không phải người nào đều có thể đi được.

Phàm là người đi ra từ núi Phật Sơn đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, thần y một phương, cũng không phải kẻ bất tài.

Cho nên, đi lên núi hái thuốc thì có thể nhưng chiếm cứ một nơi không phải chuyện dễ.

Nguyên Sơ Hàn có thể ngồi yên trên núi Dược Phật, cũng đã hao phí một phen công phu. Lúc ấy trong thành vô số lang trung đại phu đều không phục, tiến đến khiêu chiến nàng, đều bị nàng đánh lui, nàng cũng coi như trải qua nhiều lần ‘tranh đấu’.

Hiện tại, có trận chiến lớn hơn nữa đang chờ nàng, nàng tuyệt đối không lùi bước, mà trận chiến này, đối với nàng mới là trận chiến thật sự.

Chờ người từ đề đô đến, người trong phủ trở nên an nhàn.

Nguyên Sơ Hàn nói nàng nghiên cứu sách dạy nấu ăn, cũng không phải lời ngoài miệng, tuy không phải sở trường nàng am hiểu, nhưng quyết tâm vẫn lớn hơn người bình thường.

Thời gian bọn họ ở trong phòng bếp đã qua vài ngày, dốc lòng nghiên cứu sách dạy nấu ăn, chuyên bồi bổ cơ thể cho Trịnh vương.

Mấy ngày như vậy, người đề đô thật sự tới, mà người tới còn khiến Trịnh vương kinh ngạc, trong nháy mắt thần sắc ông càng thêm lo lắng, bởi vì nghe nói, người tới cư nhiên là nhiếp chính vương quyền khuynh vua và dân – Phong Ly.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chuẩn Bị Nghênh Địch

Nhiếp chính vương?

Nói thật, từ khi đến thế giới này, Nguyên Sơ Hàn đúng là đã nghe qua đại danh nhiếp chính vương nhiều lần.

Nghe nói, quyền khuynh vua và dân, quả thực một tay che trời. Coi như dưới một người trên vạn người, thật ra, hần căn bản không thèm đặt tiểu hoàng đế kia vào mắt.

Theo hiểu biết của nàng về lịch sử, người như vậy chính là nhân vật phản diện, kết cục đều thê thảm vô cùng.

Chỉ có điều kia đều là trong điện ảnh và truyền hình, lịch sử được viết bởi người chiến thắng, ai biết trước trong thế giới này, người thắng là ai?

Nhìn bộ dáng Trịnh vương lo lắng chông chênh, hần không dễ đối phó.

Nhưng việc nhỏ như đưa nàng đến đề đô lại để Nhiếp chính vương tự tay làm, có vẻ không hợp lý. Loại chuyện này, tùy tiện phái gã thái giám mang theo vài người là được, vì sao đường đường là Nhiếp chính vương lại tự mình ra tay.

Điều này không khỏi làm người ta cảm thấy kì lạ, Nguyên Sơ Hàn cảm thấy chuyện ắt hần phải có nội tình bên trong.

“Nhiếp chính vương? Vừa nghe đã thấy không dễ đối phó, thiên tài trong thiên tài, không thể lừa gạt nha.” Nguyên Sơ Hàn lắc đầu, con người nhìn chăm chăm một chỗ, đầu óc xoay chuyển.

Hương Phụ ngồi đối diện, đỉnh thông gió, sợi tóc theo gió bay bay trên khuôn mặt lạnh lùng của Nguyên Sơ Hàn.

“Không phải không dễ đối phó, mà là vô cùng khó đối phó. Lão gia là Trịnh vương, nhưng nếu đắc tội với Nhiếp chính vương, sợ là cả vương phủ này của chúng ta khó tránh khỏi.” Nhỏ giọng, Hương Phụ từ mười tuổi đã làm nha đầu trong phủ, chuyện biết được cũng nhiều.

Con người vừa động, Nguyên Sơ Hàn nhìn về phía Hương Phụ, “Chúng ta cũng đâu có đắc tội với hấn chứ?”

Hương Phụ mở to mắt, “Tiểu thư, ngài nghĩ muốn giả bệnh, nếu chuyện lộ ra để Nhiếp chính vương biết được, đó không phải là đã đắc tội rồi sao?”

“Ta cũng không phải nhằm vào hấn mà!” Nàng nhằm vào những người trong hoàng cung, có quan hệ gì đến Nhiếp chính vương chứ.

“Nhưng, nói tóm lại vẫn là lừa gạt hấn! Chẳng lẽ tiểu thư định để dáng vẻ bình thường này đối mắt với Nhiếp chính vương, rồi sau đó khi đến để dò mồi giả bộ bệnh?” Nay càng không thể thực hiện!

Nhưống mí mắt, Nguyên Sơ Hàn không ngốc.

“Thôi, muốn lừa gạt thì phải lừa gạt. Lừa lớn hay lừa đặc biệt, lừa toàn bộ thiên hạ cũng không sao, dù sao chuyện này đối với ta mà nói cũng không phải việc quá khó khăn. Chỉ là, lão nhân hơi lo lắng, sáng nay nhận được tin đến bây giờ, ông vẫn một mực ở trong thư phòng không ra ngoài.” Ngón tay gõ bàn đá, cộp cộp.

“Lão gia lo lắng là phải, người kia là Nhiếp chính vương, không phải là quan viên nhỏ, sai sử quan gia còn có thể đuổi đi. Nhưng nghe nói vị Nhiếp chính vương này giết người không chớp mắt, phàm là người có tâm tư khác thường, chưa chắc đã có kết cục tốt.” Đối với vấn đề này, Hương Phụ là nha đầu nhỏ cũng cực kỳ lo lắng.

“Người không cần phải nói, ta biết.” Chỉ cần xem qua phim điện ảnh và truyền hình trước đây, nàng có thể đoán ra, người có quyền cao chức trọng, bề cánh đầu đá. Chỉ cần một chút vô ý, cả nhà sẽ bị tịch thu tài sản, giết chết toàn bộ.

“Tiểu thư, ngài vẫn muốn giả bộ bệnh sao?” Nếu là một vị thái giám nào đó tới, trái lại sẽ không có vấn đề gì, dù sao công công hay thái y gì đó cũng đã từng tới.

“Giả, tất phải giả! Nếu không, ta sẽ phải làm vợ một đứa nhỏ miệng còn hơi sữa! Nếu nha đầu người có thể thay thế ta, ta sẽ không bị đưa vào cung, vậy vị trí quận chúa này người làm đi.” Nhưống mí, về mặt nàng kiêu ngạo.

Hương Phụ sụp bả vai, nàng cũng không có lá gan đó.

Trời về đêm, Nguyên Sơ Hàn bụng đồ ăn đi vào thư phòng Trịnh vương. Thư phòng lịch sự tao nhã, một giá sách bày đầy sách, trên tường treo một ít tranh vẽ, trong phòng quả thực không có gì đáng giá.

Sau án thư, Trịnh vương mặc áo vải màu xám, từ bên ngoài nhìn vào, thật sự không nhìn ra ông là một vương gia.

“Người dùng com chiều đi, vẫn còn lo lắng về chuyện đó sao?” Đi tới, trở tay đóng cửa lại, Nguyên Sơ Hàn vài bước đi đến chiếc giường gần cửa sổ. Cạnh giường đặt một cái bàn nhỏ, hai chiếc ghế đặt hai bên.

Đặt từng món lên bàn, Trịnh vương bên kia cũng đã đi tới.

Chưa được một ngày, Trịnh vương tựa như tăng thêm vài tuổi.

“Đã sớm biết sẽ lại có một ngày thế này, trốn cũng tránh không khỏi!” Ngồi xuống, Trịnh vương thở dài một tiếng, nói một câu cực kỳ phức tạp.

Chớp mắt mấy cái, Nguyên Sơ Hàn ngồi đối diện, nhìn Trịnh vương, nhỏ giọng nói: “Lão nhân, rốt cuộc là người có cái gì mà bọn họ muốn chứ?”

Vấn đề này, Nguyên Sơ Hàn đã suy nghĩ thật lâu, Trịnh vương được xem như là một người nhân từ, muốn quyền lợi thì không có quyền lợi, đòi tiền tài lại không có tiền tài, nhưng người trong hoàng cung đều một mực theo dõi ông. Trước mắt Nhiếp chính vương tự mình đến đây, nói là tới đón nàng nhưng ai tin được, nhất định là vì Trịnh vương mà tới.

Trịnh vương hấn có thứ gì đó mà bọn họ đều muốn có.

Nhìn về phía Nguyên Sơ Hàn, Trịnh vương vuốt cằm râu, “Nguyên Bảo của ta thật thông minh.”

“Không nói nữa, người nhanh ăn com đi. Ngài đã lớn tuổi rồi, không thể bỏ bữa.” Ông không nói, Nguyên Sơ Hàn cũng không có biện pháp.

Cầm lấy chiếc đĩa, Trịnh vương dùng com, xem ra bí mật của ông không thể tiết lộ cho Nguyên Sơ Hàn.

“Nguyên Bảo, con chuẩn bị thế nào rồi?” Đang ăn com, Trịnh vương hỏi.

Con người sáng lên, Nguyên Sơ Hàn gật đầu, từ trong lòng lấy ra một cuộn vải, vô số chấm lớn nhỏ tiến vào tầm mắt.

“Những thứ này con đều ngâm thuốc tối hôm qua. Mấy cây này có thể khiến con ho khan không ngừng; mấy cây này khiến người lở loét, còn mấy cây này sẽ làm người co giật miệng sùi bọt mép, người thấy sao?” Con người trong vắt như đang tỏa sáng, Nguyên Sơ Hàn đúng là có hứng thú với những thứ này. Ngại vì trước kia cha mẹ không đồng ý, nàng chỉ dám vụng trộm nghiên cứu.

“Độc như vậy?” Trịnh vương kinh ngạc, nàng còn có thể chế tạo ra độc.

“Không sao đâu mà, đều là lừa người thôi, nhưng lại đảm bảo không ai có thể tra ra nguyên nhân, cũng không ai có thể trị hết. Độc cũng là được, phải xem nó dùng như thế nào. Con đều tính toán hết rồi, độc không làm người chết.” Nguyên Sơ Hàn cười hì hì, sau đó lấy một cây châm, giờ tay cách y phục đâm vào vị trí trên khuỷu tay, châm đúng huyệt chuẩn xác.

Trịnh vương nhìn nàng, động tác gấp rau ngừng lại.

Vài giây sau, mặt Nguyên Sơ Hàn đỏ hồng, mắt nàng không thể mở nổi.

“Con sốt rồi!” Nói xong, nàng bám lấy cánh tay Trịnh vương.

Trịnh vương lập tức thả đầu xuống đỡ tay nàng, vừa sờ quả nhiên cảm thấy cực nóng, đầu chỉ sốt thường mà là sốt cực kỳ cao!

“Này... phải làm sao?” Trịnh vương nhỏ ngẩn châm ra, Nguyên Sơ Hàn vẫn không thấy tốt hơn.

Thân thể tựa vào giường phía sau, Nguyên Sơ Hàn hít một hơi cười có chút đắc ý.

“Mặc cho ai xem, đều trị không hết.” Tay yếu nhược rút một cây châm trong bao cuộn, không thèm nhìn liền đâm ngay mi tâm, sau đó thân thể nàng run lên, mặt đỏ lập tức biến mất.

Rút châm, Nguyên Sơ Hàn khôi phục như thường, quơ đầu, hai má trắng nõn xinh đẹp.

“Lão nhân, lúc này người yên tâm rồi chứ!” Nàng có thể tự bảo vệ bản thân.

Trịnh vương thở dài, “Như vậy là tốt rồi.”

Mắt cười cong cong như trăng khuyết, thật ra Nguyên Sơ Hàn chỉ muốn biểu diễn cho ông một số thứ nhỏ nhặt mà thôi. Đây là nhằm vào bản thân, đương nhiên nàng còn nhằm vào người khác, mà đã nhằm vào người khác thì không thể hạ thủ lưu tình rồi!

Chỉ là tạm thời không thể nói với ông cụ, nếu không, khả năng sẽ làm ông sợ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Nhiếp Chính Vương Phong Ly

Edit: Skye

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Sơ Hàn không rời giường từ sớm như mọi hôm, ngược lại vui mình trong ổ chăn.

Hương Phụ bưng nước ấm tiến vào, nhìn thấy Nguyên Sơ Hàn vẫn ở trên giường, bước đến hỏi, “Tiểu thư, hôm nay ngài không rửa mặt sao?”

“Không rửa, trông thế này mới giống người sinh bệnh.” Đầu không chãi, mặt không rửa càng có tính chân thật hơn.

“Vậy được rồi, nô tì mang chậu nước ra ngoài.” Xoay người, Hương Phụ vui vẻ bưng nước rồi đi, nô tì nho nhỏ như nàng hoàn toàn phối hợp.

Nằm ở trên giường, trong mắt Nguyên Sơ Hàn tràn đầy ý chí chiến đấu, hôm nay là ngày vị nhiếp chính vương kia đến, hôm qua đã đưa bái thiếp, nói giờ Thìn sáng nay sẽ tới. Đã hẹn thời gian chính xác như thế, sơ bộ phỏng chừng vị Nhiếp chính vương này là người cực kỳ nghiêm cẩn.

Trịnh vương đã nói qua, nếu ông báo rằng nàng bị nhiễm bệnh trong người, Nhiếp chính vương nhất định sẽ đến nhìn xem. Dù qua màn lụa không thể tận mắt rõ ràng nhưng tuyệt đối không thể qua loa, chỉ bằng phải thực hiện thật cẩn thận.

Điểm này nàng hoàn toàn tự tin, chỉ nhìn qua màn lụa, nhất định không thể bại lộ dưới con mắt của vị Nhiếp chính vương đó.

Mà nàng còn dùng chạm được liệu cả ngày, trong căn nhà đều có mùi vị thảo dược nhàn nhạt, càng tốt để diễn trò.

Xoay người ngồi xuống, lấy tay xoa rối mái tóc dài như thác nước. Sợi tóc suôn mượt bị nàng chà xát trở nên rối loạn, nhìn ra thật có vài phần chán nản.

Gương mặt trắng như bạch ngọc, tóc rối xù, con ngươi trong veo long lanh, nàng nhìn vào quả thật nhìn không ra là nàng có bệnh.

“Tiểu thư, hôm nay ngài mặc bộ nào? Nói thế nào thì Nhiếp chính vương vẫn là nam nhân, ngài không thể chỉ mặc trung y.” Hương Phụ lại tiến vào, bắt đầu thu xếp. Thật ra nàng cũng khăn trang, cảm thấy chưa chắc đã có thể lừa gạt thành công.

“Tùy tiện lấy một bộ thôi.” Nàng cảm thấy y phục không liên quan.

Hương Phụ hướng về tủ quần áo, cầm một bộ màu trắng.

Kiểu dáng y phục của Nguyên Sơ Hàn rất đơn giản, chất liệu cũng không phải loại thượng thừa, phong cách cực kỳ giống Trịnh vương. Ông cả ngày đều mặc áo vải, nhìn ra cực kỳ bình thường.

Mặc vào, kết hợp với tóc rối, vừa thấy thật đúng là có chút giống bị bệnh.

“Người đi xem người đến chưa, ta thấy sắp đến giờ rồi.” Đợi người tới, Nguyên Sơ Hàn trái lại có vài phần hưng phấn. Đây xem như một loại khiêu chiến, cho dù không phải cùng người đầu y thuật.

Hương Phụ chạy ra ngoài, chưa tới một phút đồng hồ sau đã chạy về, thở hồng hộc. “Tiểu thư, người đến đây đến đây.”

Môi đỏ mọng cong cong, ngay sau đó mở bao châm, triển khai, thần tốc rút ra một cây châm, giờ tay đâm ngay dưới xương quai xanh. Mặc kệ là châm người, hay châm mình, ngay cả mắt nàng cũng không chớp.

Ngân châm đâm tại xương quai xanh, bấm tay, ngân châm run rẩy lắc lư hai lần, mặt Nguyên Sơ Hàn nhanh chóng chuyển trắng nhợt.

Trắng phờ phạc như tờ giấy.

Một phút đồng hồ sau, mặt trắng bệch bắt đầu phỉm xanh, ngay cả tay, da đều xanh.

Hương Phụ nhin không được nhú mày, nàng nhìn ra được, sắc mặt Nguyên Sơ Hàn tựa như sắc mặt người gần chết.

“Tiểu thư...” nhìn thật khó chịu.

Nguyên Sơ Hàn thả lỏng hô hấp, nghe qua có vẻ như hô hấp nàng cực kỳ khó khăn.

Châm gỡ xuống, Nguyên Sơ Hàn cầm chân vào đầu giường, cuốn bao châm lại rồi đặt dưới gối, sau đó yếu ớt nằm xuống.

Toàn thân nàng mềm nhũn, không có chút khí lực, hô hấp khó khăn, dường như lập tức sẽ không thể thở được mà chết.

Hương Phụ khăn trương sửa sang lại cho nàng, sau đó đắp chăn lên trên, “Tiểu thư, nhìn ngài thật giống như bị bệnh nặng, là bệnh nguy kịch!”

“Là sắp chết đi.” Nguyên Sơ Hàn dự đoán được bộ dáng mình là gì, nàng cũng biết mình không còn khí lực, lại khó thở. Dù là gạt người nhưng những biểu hiện giờ khắc này thật sự là bị bệnh.

Hương Phụ gạt đầu, nhẹ nhàng như sợ nếu chỉ cần đụng nàng nhẹ một chút thôi cũng sẽ khiến nàng tắt thở.

Bên này đã diễn trò tốt, bên kia vẫn không có động tĩnh gì.

Miệng Nguyên Sơ Hàn hút mạnh, nằm ở đây chỉ chờ người nọ đến xem diễn trò.

Không nghĩ tới, quá hai canh giờ mà vẫn chưa có người nào đến.

Vừa nghe thấy động tĩnh, cả người Hương Phụ đều lo lắng, tay chân luống cuống thả màn lụa, sau đó chạy vài bước tới cửa rồi quỳ xuống.

Tiếng bước chân nhỏ truyền tới, Hương Phụ ngừng thở, cúi đầu nhìn mặt đất.

Tiếng bước chân càng gần, trong chớp mắt liền đến cửa.

Trước mắt, một đôi giày màu đen xuất hiện, vạt áo đen quét xuống, viền vàng in đậm.

Ngay sau đó, áp khí (hoi ép) cực thấp bao phủ Hương Phụ, khiến cả người nàng không khỏi cúi thấp đầu xuống, thấp đến mực còn chút nữa là đầu sát đất.

Cho đến khi người đi qua cửa, áp khí kia mới biến mất, Hương Phụ ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Trên giường, Nguyên Sơ Hàn nằm đó, mà lụa trắng trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng người đến bên giường.

“Nguyên Bảo à, Vương gia tự mình đến xem con. Biết thân thể con không tốt. Vương gia còn mang ngọc thiềm đến, nhanh cảm ơn Vương gia đi.” Giọng điệu nịnh bợ của Trịnh vương vang lên ngoài màn lụa, ngay sau đó, màn lụa bị nhắc lên từ bên ngoài, người bên giường tiến vào tầm mắt.

Nguyên Sơ Hàn mở to mắt, hơi nghiêng đầu, tầm mắt vừa vịn dừng trên khuôn mặt tuấn mỹ trẻ tuổi.

Còn trẻ như vậy?

Nguyên Sơ Hàn tròn mắt trong giây lát, vị Nhiếp chính vương này là già ư? Làm sao có thể trẻ như vậy!

Nói tuần mỹ có tuần mỹ, đôi mắt kia sâu thẳm như hàn đàm, làm người đối diện thấy khó thở.

Tóc đen buộc lên, lấy kim quan buộc trên đỉnh đầu, trường bào đen đẹp đẽ quý giá, đường viền kim sắc, đai ngọc vàng đồng, dáng người cao ngất, quý khí tràn đầy, đồng thời sát khí bao quanh!

Cùng đối mặt, Nguyên Sơ Hàn thu hồi tầm mắt, thờ lao lực, yếu ớt nói: “Gặp...qua...Vương gia.”

Phong Ly nhìn người trên giường, tóc mai nghiêng che lại đôi mày đang cau lại, người này, hẳn nhìn cực kỳ quen mắt!

“Vương gia, tiểu nữ Nguyên Bảo bệnh nặng, không thể thỉnh an Vương gia, mong Vương gia thông cảm. Nguyên Bảo à, ngọc thiềm này là thứ trời ban khó cầu, Vương gia đưa cho con, nhanh cảm ơn Vương gia đi.” Trịnh vương đặt một bình sứ bạch ngọc vào trong tay Nguyên Sơ Hàn, hơi khom người nhìn nàng, ý bảo nàng làm tốt lắm.

“Ta...ta Vương gia.” Miệng Nguyên Sơ Hàn thở lớn, dứt lời liền bắt đầu kho khan, ho đến ngực phổi rung lên.

Trịnh vương lập tức cầm tay nàng thở dài liên tục, lo sợ tựa như sẽ mất nàng bất kỳ lúc nào. Không hổ là lão nhân sống gần bảy mươi năm, càng diễn càng chân thực.

Mặt Nguyên Sơ Hàn vốn trắng xanh, ho khan một hồi, cả khuôn mặt liền trở nên xanh tím, làm người ta sợ hãi.

Một tay Phong Ly cho ra sau lưng, một động tác đơn giản lại tràn đầy quý khí nghiêm nghị.

“Xem ra bệnh của quận chúa thật sự rất nặng, lần này không mang theo thái y nên không có cách nào chữa bệnh cho quận chúa. Chỉ là ta nghe nói, núi Phật Sơn ở Sâm Châu có vị tiểu thần tiên, y thuật rất cao. Trịnh vương sao không mời nàng đến đây chữa cho quận chúa? Nghe nói, chỉ cần còn hơi thở, vị tiểu thần tiên này có thể làm người ta khởi từ hồi sinh.” Giọng nói trầm thấp, từng câu từng chữ nói ra, tầm mắt hẳn đều không rời người trên giường, con ngươi sáng rực lạnh lẽo như hàn đàm bức người khó thở.

Nguyên Sơ Hàn rung mình, hẳn biết được cái gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Xuyên Qua

Edit: Skye

Trịnh vương thở dài một tiếng, “Kỳ thực từng mời vị tiểu thần tiên kia chữa bệnh cho Nguyên Bảo, đáng tiếc, tiểu thần tiên kia có danh nhưng bất tài, bệnh của Nguyên Bảo không những giảm mà còn tăng thêm.” Liên tục lắc đầu, Trịnh vương làm một bộ vô cùng đau đớn, phỏng giống như thật hối hận cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, ngược lại hại Nguyên Sơ Hàn.

Mặt Phong Li không biểu cảm, con ngươi tối đen như hàn đàm không gì dao động, áp bách người khó thở.

“Thái y viện thần y vô số, đợi đến được đế đô, ta sẽ nói thái y cẩn thận chữa bệnh cho quận chúa.” Giọng nói lạnh lùng, nghe qua tựa như hẳn không có bao nhiêu thành ý, nhưng lại khiến người ta không tự chủ mà giữ vững tinh thần.

“Ai!” Trịnh vương một tiếng thở dài, cũng biết rõ lần này Phong Ly nhất định sẽ mang Nguyên Bảo đi.

Nguyên Sơ Hàn ho khan, phổi trống vang tiếng, nghe qua như người sắp tắt thở.

Tầm mắt Phong Li dừng tại hai má xanh tím của Nguyên Sơ Hàn vài giây, sau đó xoay người rời đi, bước chân thong dong quý khí, dường như hết thấy đều là kiến bị giẫm dưới chân hắn.

Con ngươi Nguyên Sơ Hàn chuyển về phía Trịnh vương, Trịnh vương vỗ nhẹ tay nàng, sau đó đứng thẳng người, “Nguyên Bảo à, nghỉ ngơi cho tốt, một lát nữa phụ thân lại đến.”

Nguyên Sơ Hàn gật đầu, một bên kho khan, tiếng vang trống rỗng quanh quẩn ở trong phòng, làm người ta nghe qua không khỏi nổi cả da gà.

Phong Li cùng Trịnh vương rời đi, Hương Phụ luôn luôn quỳ gối bên cửa mới sống lại, đặt mộng ngồi dưới đất, đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Tiểu thư, Nhiếp chính vương vừa rồi có nhắc đến tiểu thần tiên, có phải hẳn đã biết cái gì rồi hay không?” Đứng dậy lão đảo chạy vội tới bên giường, Hương Phụ cảm thấy hết hồn. Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên nàng thấy dọa người như thế, ngay cả ngẩng đầu nhìn vị Nhiếp chính vương kia, nàng

cũng không dám.

“Không biết.” Thờ vát vò, tay Nguyên Sơ Hàn rút bao chân từ gói đầu, lấy ra một ngân châm, chuẩn xác châm trên ngực.

Hô hấp ngừng một chút, sau đó thở một tiếng thật dài, rốt cục cũng có thể thở bình thường.

“Có lẽ đã nghe quá danh tiếng tiểu thần tiên, chỉ là nô tì vẫn cảm thấy cảm thấy lo sợ.” Hương Phụ dùng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch nhìn Nguyên Sơ Hàn.

“Coi dọa người tới mức này, có dọa người như thế sao?” Ngồi dậy, Nguyên Sơ Hàn lắc đầu, một thân khí thế kia quả thật bất phàm, nhưng không đến mức khiến người run sợ.

“Dọa người.” Gật gật đầu, Hương Phụ vẫn cảm thấy hoảng hốt.

“Thật không có tiền đồ! Được rồi, đóng cửa lại, chúng ta không thể ra ngoài ngay.” Sắc mặt vẫn không tốt lắm, một mảnh xanh trắng, nhưng hô hấp đã bình thường rồi.

Hương Phụ đứng dậy đi đóng cửa, tạm thời không thể ra ngoài. Vị Nhiếp chính vương sẽ ở trong phủ, các nàng ra ngoài loạn nếu bị trông thấy, vậy chẳng phải trò diễn hôm nay công toi sao.

Phong Li ở tại trong phủ Trịnh vương, được Trịnh vương mời đi thăm thú khắp vương phủ. Vương phủ tuy được gọi là phủ của vương nhưng trên thực tế không khác nhà bình thường mấy, hơn nữa hậu viện đều đầy hoa do Trịnh vương tự tay trồng.

Trịnh vương tựa hồ có ý muốn cho Phong Li biết sinh hoạt của mình thế nào, không biết lão muốn biểu đạt ý gì, dù sao Nguyên Sơ Hàn vẫn nhìn không thấu.

Bởi vậy nàng càng khẳng định, Trịnh vương nhất định là người có quyền cao chức trọng gì đó, nếu không vị kia cũng sẽ không bởi một lão nhân xem hoa.

Nhưng tới cùng vẫn không đoán được, nàng thật sự không hiểu, một năm rưỡi qua, nàng thực không khai thác được bí mật gì từ trên người Trịnh vương, lão rất đơn giản, là một lão nhân vô cùng đơn giản.

Đêm hoa mới lên, sảnh chính vương phủ bày món ăn quý và lạ khoản đãi Nhiếp chính vương. Trịnh vương vẫn tiếp khách, trong phủ ít người, ngoài hai người kia, bốn phía đều là nha hoàn cùng gã sai vặt, và hộ vệ của Nhiếp chính vương.

Mà trong Phủ Dung các, Nguyên Sơ Hàn một thân quần áo trong ngồi bên cạnh bàn, trên bàn đặt mấy lọ sứ đã mở sẵn. Trong lọ là các loại chất lỏng khác nhau, không màu không mùi nhưng lại ẩn chứa sâu xa mùi vị thảo dược.

Trên một bàn khác có một hộp vàng, một hộp bạc, bên trong là vạn ngân châm.

Lấy một kệp nhỏ kệp ngân châm trong hộp bạc nhấn vào nước thuốc trong lọ sứ, ngâm một lát, sau đó dùng một cái kệp nhỏ khác gấp ra. Đặt lên vải bông được hong khô tự nhiên, sau đó một cây lại một cây cắm trong bao cuốn.

Mấy cái bao cuốn đặt trước mặt, lớn nhỏ đều có. Cái nhỏ nhất chừng cỡ lòng bàn tay, nếu cuốn lại có thể dễ dàng nhét vào cổ tay áo.

Hôm nay xem ra là thế tất phải theo đến đế đô, có lẽ rời khỏi phủ Trịnh vương nàng liền biến thành con tin rồi. Cho dù thế nào, nàng phải bảo vệ tốt mạng nhỏ của mình, sống lại một lần không dễ dàng, đời này tuyệt không đoán mệnh.

Từ khi sắc trời vừa mới tối cho đến nửa đêm, Nguyên Sơ Hàn cuối cùng cũng đem ‘vũ khí’ của mình sửa soạn lại cho tốt. Bao cuốn lớn nhỏ có thể đặt một chỗ trên người, đây chính là bùa chú bảo mệnh của nàng.

Thờ sâu, nhìn bao cuốn, trong lòng nàng thấy yên ổn hơn.

Bỗng dưng, ngoài cửa vang lên tiếng đập nhỏ, nghe ra người ngoài dùng rất ít khí lực, miễn cho kinh động đến người khác.

Đứng dậy đi mở cửa, bên ngoài là Trịnh vương.

“Lão nhân, người lại uống rượu rồi.” Nghiêng người để Trịnh vương vào phòng, trên người lão mang theo mùi rượu.

“Trước đừng nói cái này, Nhiếp chính vương chắc chắn sẽ mang con đi đế đô, việc này mặc dù không đến mức nguy hiểm nhưng chỉ sợ cũng sẽ có phong ba. Nguyên Bảo à, ta sẽ phái người âm thầm bảo hộ con, dù vậy thì bên người Nhiếp chính vương hay hoàng cung đại nội vẫn không dễ dàng tiếp cận. Vạn nhất con có nguy hiểm, sợ không tới kịp, con nhất định phải cẩn thận.” Ngồi bên cạnh bàn, Trịnh vương trước mắt thần sắc lo lắng, một ngày trôi qua dường như lão đã già đi rất nhiều.

Nguyên Sơ Hàn đứng một bên nhìn lão, sắc mặt nàng trắng xanh, đôi mắt nhiễm nước.

“Lão nhân, người đang sợ cái gì?” Thần sắc lo lắng trong mắt Trịnh vương không phải giả.

“Hoàng quyền thống trị, chúng ta vốn không muốn can dự nhưng lại không thể chạy thoát khỏi.” Trịnh vương không giải thích, nói ra vài câu bất đắc dĩ

khiến Nguyên Sơ Hàn càng thêm khẳng định, Trịnh vương nhất định có gì đó khiến bọn họ mơ ước, hao hết tâm tư muốn có được.

Nguyên Sơ Hàn gật đầu, xoay người ngồi một bên, sau đó cầm tay Trịnh vương, “Người yên tâm, con không có việc gì. Nếu thất sự có thời điểm bất đắc dĩ, con sẽ già chết. Khi đó người chỉ cần nhanh chóng đưa con về bên người, tại huyết linh đài châm một châm, con liền tỉnh lại. Đây cũng là chiêu bảo mệnh sau cùng của con, chỉ có hai chúng ta biết.” Con người phiếm quang, Nguyên Sơ Hàn nói kể sách sau cùng cho Trịnh vương, chỉ mong lão nhân yên tâm.

Trong đêm tối, một bóng đen không tiếng động nhảy qua các cửa lớn, bưng tỉnh quý mị.

Sau khi qua mấy gian, tới phía sau một tiểu viện rồi đi vài bước hướng ánh nền trong phòng.

Khẽ chọc cửa, được người trong phòng cho phép, sau đó đẩy cửa lách mình đi vào, cửa sau khép lại, nhanh như chưa từng được mở ra.

“Bẩm chủ tử, tiểu thần tiên kia không có ở Dược Phật sơn, chỉ có một thiếu niên canh giữ ở đó.” Tiếng nói cực thấp từ trong gian phòng truyền ra.

“Quả thực là không ở.” Một giọng lạnh lùng vang lên, đúng như dự đoán.

“Xem ra, Trịnh vương thật lòng yêu thương nữ nhi!” Một tiếng thở dài dễ nghe lại làm cho người ta không khỏi say mê mà xem nhẹ nguy hiểm trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Quy Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vạch Trần

Edit: Skye

Xuất phát đi để đồ, họa lớn hơn phúc, Nguyên Sơ Hàn sớm có chuẩn bị, dù đánh không lại nhưng vẫn đề phòng.

Sáng sớm, Nguyên Sơ Hàn dù bệnh nặng một thân quần áo mới, nằm trên giường đợi người mang cáng đến nâng nạng ra cửa, không nghĩ tới ‘cáng’ thật người đã tới.

Trịnh vương vẫn mặc bộ y cùng gãi sai vật tiến vào Phù Dung các, ngoài ra còn có một người khác.

Người nọ thân cao dài, bộ dạng đoan chính, toàn thân trang phục đều màu đen, đây là người bên cạnh Nhiếp chính vương.

“Nguyên Bảo a, Vương gia biết con không đi lại được nên cố ý phái phó đô thống Chu đến. Một lát nữa, phó đô thống Chu ôm con ra ngoài, đừng sợ nha!” Trịnh vương đi vài bước đến trước giường nói Nguyên Sơ Hàn biết. Trong phủ này, mặc kệ là nha hoàn hay hộ vệ đều là hạ nhân, thực không thể gần người Nguyên Sơ Hàn.

Cho nên, Phong Li trước tiếp phái tới một phó đô thống, có chức quan trọng người, cũng không tính là bồi nhọ thân phận quận chúa của Nguyên Sơ Hàn.

Hai má xinh đẹp vẫn một mảnh xanh tím làm người sợ hãi. Ngay cả khí lực nhấc mí mắt cũng không có, cố gắng nhìn thoáng qua người đứng sau Trịnh vương, ừ một tiếng liền nhắm hai mắt lại.

Sắc mặt Chu Khang trầm tĩnh, chấp tay thi lễ nói đắc tội, sau đó nâng tay. Một bên, gãi sai vật trái tằm thăm lên hai tay Chu Khang, xem như gián tiếp ngăn trở Chu Khang cùng Nguyên Sơ Hàn tiếp xúc gần gũi.

Dễ dàng đem Nguyên Sơ Hàn ôm ngang, Chu Khang xoay người rồi đi không nhanh cũng không chậm, Trịnh vương cùng ba bốn gãi sai vật, còn có Hương Phụ bước nhanh phía sau.

Bị ôm, Nguyên Sơ Hàn cố mở mắt, vừa tầm mắt là râu cằm Chu Khang.

Người này khấn trang, tựa hồ bất mãn đối với người vô tích sự là nàng, nhưng vẫn một mực chịu đựng.

Hừ hừ hai tiếng không nghe rõ, sau đó nhắm mắt lại, lúc này mới phát giác thân phận này cũng không tệ lắm, mặc kệ người nào có ý kiến với nàng đều phải kìm nén nói không nên lời, thật sáng khoái!

Nguyên Sơ Hàn được ôm đến đại môn Trịnh Vương phủ, ngoài cửa đội ngũ chỉnh tề, hai chiếc xe ngựa song mã đứng trước cửa, thập phần chói mắt.

Một thân Phong Li trường bào ám sắc đang đứng khoanh tay, từ lúc Chu Khang ôm Nguyên Sơ Hàn ra cửa, tầm mắt hắn vẫn đi theo. Đôi mắt sâu thẳm như hàn đàm dưới ánh mặt trời cũng không trở nên ấm áp, hàn khí quanh thân lạnh thêm vài phần.

Chu Khang đem Nguyên Sơ Hàn ôm vào xe ngựa, bên trong xe trải nệm êm thoải mái như giường lớn.

Đặt nàng xuống rồi hần ra ngoài, một giây cũng không ở lại thêm.

Bên trong là từng hương cháy quá, cực kì dễ ngủ.

Bất quá trong khoảng khắc Hương Phụ chui vào trong xe ngựa cùng Nguyên Sơ Hàn liếc mắt, tiểu nha đầu này là một bộ dáng kinh hồn bạt vía.

“Đừng để về mặt đau khổ nữa. Ta khẳng định có thể bình an vô sự trở về.” An ủi nàng nhưng trong lòng Nguyên Sơ Hàn vẫn bồn chồn không yên.

Hương Phụ gật đầu, thả lỏng nhưng còn lo lắng.

“Trịnh vương yên tâm, bốn vương tất sẽ chiếu cố tốt quận chúa. Đi chậm ven đường, đợi đến để đồ sẽ ở trong phủ bốn vương, rất chiếu cố, cũng mời thái y chuẩn bệnh cho quận chúa.” Giọng nói Phong Li vang lên, tuy trầm thấp dễ nghe như lại đòi mạng.

“Ở trong phủ của vương gia à? Vậy phiền toái Vương gia rồi.” Trịnh vương ngoài ý muốn nói, vốn tưởng rằng sẽ trực tiếp đưa vào trong cung. Nhưng nguyên nhân trong đó, sợ là lão cũng đoán ra hai ba phần.

“Trịnh vương đừng bước thôi!” Phong Li dứt lời, sau đó hướng phía trước xe ngựa.

Bên trong xe, Nguyên Sơ Hàn mở to mắt, ở tại trong phủ của hần sao? Đây là trực tiếp bắt nàng làm con tin à? Không ổn!

Hương Phụ mở to mắt nhìn chăm chăm vào nàng, nha đầu kia hiểu rõ, Nguyên Sơ Hàn là con tin, tiểu nha đầu nàng đi theo con tin là ngoài dự liệu.

Chỉ có điều lúc này nói gì cũng vô dụng, xe ngựa động, vững vàng rời khỏi phủ Trịnh vương.

Trịnh vương đứng trước phủ nhìn theo đội ngũ thật dài, cho đến khi khuất khỏi tầm mắt mới thôi. Thần sắc lo lắng trong đáy mắt chưa từng giảm lại thêm vài phần không cam lòng.

Phong Li nói đội ngũ sẽ đi chậm, thật sự là ‘đi chậm’, từ lúc rời khỏi địa giới phủ Trịnh vương, tốc độ rõ ràng nhanh hơn. Mà còn không phải đi đường trơn thẳng, xóc nảy vô cùng.

Dù dưới người là vài tầng nệm êm nhưng cả người Nguyên Sơ Hàn vẫn như muốn bay lên rồi!

Hương Phụ bắt lấy một góc bàn nhỏ cố định trong thùng xe, nhìn ngoài cửa sổ xe, phong cảnh bên ngoài nhanh chóng lui về phía sau, có thể thấy tốc độ này thật nhanh, con ngựa như muốn chấp thêm cánh vậy.

“Nội tạng muốn rơi rụng luôn, sót ruột đi đâu thôi à!” Nhịn không được mắng chửi người, Nguyên Sơ Hàn lấy một cây ngân châm, nhắm ngay huyệt phía sau lỗ tai, thần thể thả lỏng, khí lực trở lại.

“Đúng vậy, vừa rồi còn nói sẽ đi chậm mà!” Hương Phụ cất giọng oán giận, xem ra từ nay về sau quả thật không có lấy một ngày tốt lành.

“Thôi, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu.” Vận động cơ thể ngồi xuống, nội tạng của nàng muốn nát rồi!

“Xem ra về sau lão gia không cứu được chúng ta rồi. Bất quá, tiểu thư người yên tâm, Hương Phụ vĩnh viễn đi theo người.” Nhìn Nguyên Sơ Hàn, trong lòng Hương Phụ có rất nhiều cảm khái, từ sau về sau chỉ còn chủ tớ hai người các nàng mà thôi.

“Được rồi, đừng tỏ lòng trung thành nữa. Yên tâm, đi theo ta, người chết không được.” Giọng điệu Nguyên Sơ Hàn thoải mái, rơi tự do theo xóc nảy, trái lại rất khác biệt.

Đội ngũ theo lối tắt rời khỏi Sâm Châu, sau cùng đi trên đường cái rồi như cũ một đường chạy như điên.

May mà đường cái bằng phẳng, xe ngựa không còn xóc nảy, Hương Phụ thở dài nhẹ nhõm, mông nàng tê rần rồi.

Nguyên Sơ Hàn ngồi khoanh chân, cầm ngân châm trát trên cổ tay mình, mặt không đổi sắc, coi như người bị trát kia không phải nàng.

Hương Phụ đã luyện thành thói quen, đây là lạc thú của Nguyên Sơ Hàn, bất quá nhìn hai má xanh tím như cũ khiến người sợ hãi kia. Lại thêm động tác không ngừng trát vào cổ tay, quả nhiên quý dị nguy hiểm. Hương Phụ may mắn không mất đi thói quen, nếu không nàng cũng bị dọa sợ mất.

Một ngày chạy như điên trên đường, chỉ có buổi trưa dừng lại một lát nghỉ ngơi ăn uống tiểu tiện.

Lúc chạng vạng tối đội ngũ rốt cục cũng dừng lại, chưa bao giờ bốn ba thể này, Hương Phụ cảm thấy khung xương toàn thân đều muốn tan vỡ.

Nguyên Sơ Hàn nằm xuống, một bộ dáng nửa sống nửa chết nhưng con người lấp lánh có thể thấy được nàng thích ứng cực kỳ tốt.

Xe ngựa dừng lại có vài phút, cửa xe được mở ra, người sáng sớm phụ trách ‘vận chuyển’ Nguyên Sơ Hàn là Chu Khang xuất hiện.

Tiến vào xe ngựa, đặt thảm bạc lên hai tay, sau đó ôm Nguyên Sơ Hàn đi nhanh xuống xe.

Chạng vạng ánh nắng nhu hòa ảm áp chiếu trên mặt. Nguyên Sơ Hàn nhắm mắt lại nhưng lại nhin không được cong môi đỏ mọng, thật là thoải mái.

“Tiểu thần tiên còn khỏe không?” Bỗng dung một tiếng nói vang lên bên tai, hô hấp Nguyên Sơ Hàn bị kiềm hãm, khóe môi cong lên lập tức sụp xuống.

Mở mắt ra nhìn về phía người nói chuyện, khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết xuất hiện giữa tầm mắt.

Hắn buông mâu nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm không nhiệt độ khiến người ta cảm giác không khí quanh mình đông lại.

Tiểu thần tiên? Nàng bị phát hiện rồi!

Đôi mắt thủy sắc đập dòn nhìn chăm chăm Phong Li, Phong Li vẫn sắc mặt lạnh nhạt nhìn nàng, trong nhãn tình kia rõ ràng viết, ‘đã vạch trần ngươi, biểu diễn vụng về như vậy thật sự làm trò cười cho người trong nghề mà’.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 8: Giao Phong

Edit: Skye

Sau khi Hương Phụ vừa xuống xe thì Phong Li dứt lời, liền lập tức quỳ gối trên mặt đất, xong rồi, bị vạch trần rồi!

Nguyên Sơ Hàn cùng Phong Li nhìn nhau một lúc lâu, từ trên cánh tay Chu Khang mạnh mẽ nhảy xuống, vững vàng đứng trên mặt đất, thân thủ dứt khoát, do đó cũng chứng minh nàng không thể tốt hơn!

Phong Li hạ mắt nhìn nàng, trên mặt không gợn sóng, hộ vệ bốn phía cùng người ‘vận chuyển’ Chu Khang đều không chút nào kinh ngạc, có thể thấy được bọn họ đều biết nàng giả bộ bệnh.

Hai má vẫn xanh tím như cũ, tóc dài buông xuống, dáng người yếu điệu, nhìn bóng dáng đó quả thật mỹ vô cùng.

“Vương gia quả nhiên lợi hại, tại hạ hành động vụng về, bị Vương gia nhìn thấu rồi. Nên luận tội thế nào, Vương gia cứ định đoạt, tuyệt không phản kháng.” Hai tay ôm ngực, nàng làm bộ dáng không nhận tội, ngược lại cực kỳ cao ngạo.

Phong Li nhìn nàng vài giây rồi xoay người đi vào trạm dịch. “Đi vào nói.”

Âm thầm hừ hừ, Nguyên Sơ Hàn nhìn về phía Phong Li đã bước vào đại môn trạm dịch, dáng người cao ngất, bước chân quý khí văn hoa. Một thân khí thế thượng vị giả này lộ ra trong bước đi, nói hẳn là người sát phạt cũng không phải không đúng.

Theo suy đoán của Nguyên Sơ Hàn, thuộc hạ nguyên chết trong tay hắn không chỉ hơn năm người!

Đi vài bước túm lấy Hương Phụ vẫn quỳ trên mặt đất không dậy nổi, “Vào đi thôi, binh đến tướng chặn, coi ngươi lá gan quá nhỏ quá so với con kiến còn nhỏ hơn.” Phát hiện thì phát hiện còn làm thế nào nữa? Nàng có kế sách cuối cùng, nếu lâm vào tình cảnh khó khăn, nàng sẽ sử dụng kế sách đó!

Trạm dịch quan gia không coi là xa hoa nhưng chắc chắn tràn đầy mùi quan gia.

Người lui tới đều mặc y phục binh lính, binh khí không rời tay.

Đi vào sân liếc thấy đến chỗ chính đường, phía bên ngoài chính đường đều là hộ vệ cưỡi ngựa, mà trong phòng, Phong Li ngồi ghế trên, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Hương Phụ và Nguyên Sơ Hàn.

Nói thật, bị Phong Ly dùng loại ánh mắt này nhìn chăm chăm không thể không có áp lực.

Nguyên Sơ Hàn khẽ nhếch miệng cũng để cho mình tỏ chút khí thế ai cũng không sợ.

Bước trên bậc thang, sau đó buông Hương Phụ, ý bảo nàng chờ ở bên ngoài, lá gan Hương Phụ nhỏ, gần Phong Ly sợ rằng sẽ bị áp bách hít thở không thông mà chết mất.

Đi vào đại sảnh, Nguyên Sơ Hàn lập tức ngồi xuống ghế tựa, mắt nhìn phía trước, mặt không thay đổi.

“Tiểu thần tiên đại danh鼎鼎鼎鼎 là nữ nhi của Trịnh vương, ẩn tàng thâm hậu.” Phong Li mở miệng, hắn vừa nói khiến người căng thẳng không tự chủ.

Từ từ quay đầu, Nguyên Sơ Hàn nhìn về phía hấn, gương mặt xanh tím tựa như bị sét đánh.

“Ẩn tàng thâm hậu còn không phải vẫn bị Vương gia vạch trần sao, đây chỉ là tiểu tạp kỹ không thể đặt cược. Lừa Vương gia, mong ngài bao dung.” Nói xong lời không có thành ý, giọng điệu thanh mị đặc biệt hấp dẫn người.

Con người Phong Li khẽ chuyển. “ Bao dung? Chuyện bao dung lát nữa nói sau, trước nói về mục đích của Trịnh vương và quận chúa đi.”

“Mục đích? Nào có mục đích gì, lão nhân không rời xa ta, cho nên ta nghĩ muốn ở cùng với lão cho đến khi lão nhập thổ vi an(qua đời)”. Bịa chuyện là điểm mạnh nhất của Nguyên Sơ Hàn.

“ Là Trịnh vương không muốn quận chúa gả vào trong cung.” Phong Li không nghe nàng nói bậy liền chỉ ra.

Nguyên Sơ Hàn nhìn hấn, một phút sau liền lắc đầu, “Không quan hệ tới lão nhân, bản thân ta không muốn gả cho hoàng thượng. Tiểu hài nhi nhỏ như vậy, ta đã có thể làm mẹ hấn rồi.” Ôm trên thân mình, nàng nói đều có thứ tự.

“Quận chúa so với hoàng thượng lớn hơn năm tuổi, không tính nhiều.” Phong Li đáp.

Vặn mi, Nguyên Sơ Hàn nhìn Phong Li. “Nếu nói Vương gia cưới một đứa nhỏ mười tuổi, Vương gia sẽ lấy sao?”

Mi đẹp khẽ nhếch, Phong Li nhìn nàng, mâu quang như đao phong.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Nguyên Sơ Hàn vô cùng dọa người!

“Ý chỉ của tiên hoàng, há lại hồ nháo”. Không trả lời vấn đề của Nguyên Sơ Hàn nhưng lại nâng xuất tiên hoàng.

Nguyên Sơ Hàn cực kỳ khinh thường, tận lực đè nặng phần khinh thường trong lòng, nhưng đuôi mày vẫn biểu hiện ra ngoài.

“Tiên hoàng cũng không dự đoán được, quận chúa ta căn bản không làm được hoàng phi, có thể chỉ là một quý đoan mệnh mà thôi.” Bị Phong Li nhìn thấu, xem ra nàng chỉ có thể dùng chiêu cuối cùng thôi!

“Tiểu thần tiên y thuật vô song sao có thể đoán mệnh được chứ?” Đôi mắt hàn đàm xẹt qua tia hứng thú.

“Bị Vương gia vạch trần, không phải sẽ biến thành quý đoan mệnh sao?” Lời nói trong lúc đó có thăm dò, không biết Phong Li có thể vấn tội nàng cùng Trịnh vương hay không.

“Nhanh nôm nhanh miệng, Trịnh vương thật biết nuôi nữ nhi.” Đứng lên, Phong Li không trả lời câu hỏi của nàng, cất bước nghiêm nghị rời khỏi.

Nguyên Sơ Hàn nghi hoặc nhìn chằm chằm về hương Phong Li, vẫn không hiểu hấn có ý tứ gì. Nếu vấn tội, hiện tại mang nàng về Sâm Châu là được. Đây coi như một chiêu nắm đằng chuôi, dùng để áp chế Trịnh vương cực kỳ dễ dàng!

Bất quá, hấn lại rời đi, rốt cục là muốn giờ trò gì?

Nếu hấn có thể mang nàng trực tiếp về Sâm Châu, trên đường nàng có thể dùng chiêu đó, ngược lại còn hãm hấn vào hoàn cảnh lưỡng nan. Mà tình huống lúc này, nàng lại không biết nên làm thế nào.

Phong Ly rời khỏi, hộ vệ liền xuất hiện, ‘cung thỉnh’ nàng đi nghỉ ngơi.

Đứng dậy ra ngoài, đưa Hương Phụ đang trong sợ hãi cùng đi lên lầu.

Phòng sạch sẽ, cửa sổ mở đưa gió mát vào, cực kỳ thoải mái.

Hương Phụ sau khi đi vào liền đặt mông ngồi trên ghế thờ mệnh, về mặt xanh xao nhìn Nguyên Sơ Hàn, “Tiểu thư, chúng ta có phải sẽ chết hay không?”

“Chết cái gì chứ? Xem ra hấn tạm thời không định làm gì ta.” Chỉ là có lẽ nàng thật sự đã là con tin.

Hương Phụ thở hắt ra nhưng vẫn lo sợ như cũ, “Vương gia quá dọa người, hù chết nô tỳ rồi.” Giờ hồi tưởng lại về lạnh lùng của hấn nhìn Nguyên Sơ Hàn, thời điểm gọi tiểu thần tiên, Hương Phụ vẫn không nhận được mà rung mình.

Nguyên Sơ Hàn ngồi bên giường, cười nhạt Hương Phụ đang sợ hãi. Mở bao cuốn, qua lớp y phục đâm tại ngực, nét xanh tím trên mặt rất nhanh biến mất.

Thở phào, thoải mái hơn rồi, thân thể khỏe mạnh mới đúng là tiền vốn, nếu không toàn bộ không cần bàn nữa.

Hai má xinh đẹp khôi phục vẻ trắng nõn, ứng sáng tựa ngà voi. Môi đỏ mọng ướt át, nào có một bộ dáng sinh bệnh mà là khỏe mạnh có sức sống.

Xoay cổ, Nguyên Sơ Hàn mở mắt ra. “Thoải mái quá!”

“Tiểu thư, người không thể giả bộ bệnh được nữa, vậy kế tiếp nên làm sao bây giờ?” Xem ra chỉ có thể vào cung làm hoàng phi rồi.

Chớp mắt mấy cái, Nguyên Sơ Hàn khẽ thở dài, “Đi một bước tính một bước, bảo mệnh quan trọng hơn.”

Hương Phụ gật đầu. “Tiểu thư nói đúng.”

“Lá gan người nhỏ như vậy, thường ngày cãi nhau với Văn Thuật không biết lấy sức mạnh đâu ra, mặt mũi ta đều vì người mà mất sạch rồi.” Dạy bảo Hương Phụ, Nguyên Sơ Hàn là không muốn khí thế yếu đi. Chỉ cần nàng có khí thế, nha đầu này tự nhiên cũng phải ngoi lên được mặt bàn.

Hương Phụ méo miệng sau đó gật đầu, nàng sẽ cố gắng. Lần tới thấy vị Nhiếp chính vương kia, nàng sẽ tận lực không nhún chân là được!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tâm Tư Bất Chính

Edit: Skye

Một đêm trôi qua rất nhanh, an bình hơn so với trong tưởng tượng của Nguyên Sơ Hàn.

Sáng sớm hôm sau, rửa mặt rồi giường, không cần giả bộ bệnh, Nguyên Sơ Hàn thấy nhẹ nhõm hẳn. Váy áo dài xanh nhạt cân xứng với thân thể yếu điệu. Tóc dài vấn sau ót đứng đưa theo từng động tác của nàng tựa như thác nước chảy.

Khuôn mặt trắng nõn như ngà voi, con người ướt át thanh thấu tràn đầy sức sống.

Hương Phụ đem bữa sáng tiến vào, chủ tớ hai người dùng cơm như những ngày còn đang ở phủ Trịnh vương hay núi Dược Phật.

Vừa mới buông đĩa xuống, bên ngoài liền có người gõ cửa, “Quận chúa, đã đến lúc khởi hành.” Là hộ vệ của Phong Li, điệu bộ lạnh lùng kia y hệt chủ nhân của hắn.

Nguyên Sơ Hàn cũng không để ý tới, nhìn Hương Phụ rồi bước tiêu sái ra ngoài.

Đội nàng đi ra, hộ vệ kia đã xuống lầu. Nguyên Sơ Hàn nhìn lướt qua, không khỏi hừ nhẹ, thật đúng là biết coi trọng quận chúa nàng mà.

Hai chủ tớ xuống lầu, tới cửa trạm dịch, đội ngũ đã chỉnh đốn tốt chuẩn bị xuất phát.

Hướng theo xe ngựa, phía sau cửa lớn có người đi ra, trường bào ám sắc viền vàng khác ngày hôm qua. Ngọc đá tinh mỹ, giày cầm thêu kim tuyến, đẹp đẽ quý giá.

Tóc buộc lên, chuỗi ngọc kim sắc buông xuống rơi vào tóc đen mực làm màu tóc càng trở nên ửng sáng nổi bật.

“Khi đến đế đô, hy vọng tiểu thần tiên vẫn giữ bộ dáng ốm yếu trước đó.”

Nguyên Sơ Hàn một chân đã bước trên cang xe, phía sau truyền đến thanh âm khiến nàng lập tức dừng bước. Từ từ quay người, thân thể vẫn duy trì tư thế muốn lên xe. Làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời tỏa ánh bạch quang, khác xa với nét mặt xanh tím làm người sợ hãi ngày hôm qua.

Nhìn nàng, mặt mày Phong Li trầm tĩnh đến áp lực, bộ dạng này của nàng hẳn không chút nào ngoài ý muốn, khi ở núi Dược Phật, nàng chính là thế này. Khỏe mạnh có sức sống, xinh đẹp cao ngạo còn có vài phần như trẻ con.

“Được thôi.” Nhìn hắn, Nguyên Sơ Hàn từ từ cong mắt, con người như trăng sáng, nàng cười lộ lên đặc biệt rực rỡ, sáng lạn hơn vài phần so với ánh mặt trời.

Phong Li nhìn nàng rồi bước đến xe ngựa phía trước, bước đi ổn trọng ung dung lại mang theo nghiêm nghị quý khí. Không cần hỏi đến thân phận của hắn, chỉ nhìn là có thể biết, thân phận hắn nhất định bất phàm.

Đi lên xe ngựa, Nguyên Sơ Hàn thở dài nhẹ nhõm, xem ra, Phong Li này tựa hồ cũng không muốn để nàng tiến cung!

Xem ra lão nhân Trịnh Vương có thứ gì đó quan trọng trong tay, người trong hoàng cung muốn giữ nàng trong cung mà Phong Li lại muốn tranh đoạt. Hắn không cho nàng lấy diện mạo này gặp người trong hoàng cung, đại khái là muốn đặt nàng trong tay mình, do đó để Trịnh vương đem vật đó giao cho hắn.

Tuy tâm tư hắn bất chính nhưng Nguyên Sơ Hàn vẫn phải phối hợp với hắn, dù sao nằm trong tay hắn so với tiến vào hoàng cung thì tốt hơn rất nhiều. Không nói người khác, nghĩ ngay đến tên tiểu hoàng đến kia, nàng liền không có biện pháp bình tâm mà đối đãi.

Hương Phụ ngồi xổm ở một bên nhìn Nguyên Sơ Hàn, lời Phong Li vừa nói nàng nghe được, chỉ có điều nàng không có cách nào hiểu được thâm ý bên trong.

Nhưng nhìn bộ dáng bình tĩnh của Nguyên Sơ Hàn, nàng tạm thời cũng yên tâm, trong khoảng thời gian ngắn, hai người các nàng sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Hôm nay khởi hành, xe ngựa vẫn chạy vội như trước, quả thực như muốn chấp thêm cách.

Nguyên Sơ Hàn vững vàng nhưng có phần không chịu nổi. Hương Phụ bám vào góc bàn nhỏ trong xe, móng tận lực nhấc cao, nếu hạ xuống e rằng móng nàng sẽ nát mất.

Khoảng cách từ Sâm Châu đến đế đô không tính là gần, nếu đi đường bình thường thì ba ngày là đến nơi.

Nhưng mà, đội ngũ này quả thực phi như bay, còn chưa tới chặng vạng cư nhiên đã tiến qua cửa thành đế đô.

Nguyên Sơ Hàn tựa vào tường xe lật chuyển suy nghĩ, từ ngoài cửa kính truyền đến tiếng ồn nhốn nháo, nàng không có hứng thú với cảnh vật bên ngoài.

Hương Phụ mặt mũi xanh xao, nàng chưa từng tới đế đô nhưng ngay lúc này cũng chẳng có lòng hiếu kỳ.

Đế đô có hơn trăm năm lịch sử, phồn hoa rộng lớn, long khí tại trung tâm, nơi khác không thể sánh bằng.

Đội ngũ đi ngược lên một con phố dài, dân chúng đều lui sang bên cạnh nhường đường, không cần hỏi đến liền biết là xe ngựa của ai.

Đoàn xe tiến vào phố Kim Tước, cả đoạn đường an tĩnh không tiếng động, cùng con phố chính phồn hoa hình thành hai vẻ rực rỡ khác biệt.

Phủ Nhiếp chính vương ở chỗ này, con đường không ai dám tùy ý tiếp cận vì đều biết đây là vùng cấm.

Đại môn màu son đóng chặt, hai tượng thạch sư đứng sừng sững trước đại môn, bậc thang bằng đá cẩm thạch ửng sáng dưới thái dương.

Cửa hông vương phủ được mở rộng, gã sai vặt phủ phục quỳ trên mặt đất đợi đội ngũ trực tiếp tiến vào.

Đội ngũ không dừng lại, trực tiếp đi vào theo cửa hông bao gồm cả xe ngựa. Đội ngũ đã vào trong phủ, gã sai vặt quỳ dưới đất vội đứng lên, đóng cửa lại, động tác lưu loát.

Ở trong xe ngựa nghe động tĩnh cũng đoán được đã vào phủ, bởi vì lặng yên không tiếng động, an tĩnh đến mức quỷ dị.

Đẩy cửa sổ xe, vừa tầm mắt là hành lang gấp khúc màu tối, mặt đất cũng là màu tối, loại màu sắc không khỏi khiến người ta áp lực, ngay cả thở mạnh cũng không dám, nhận tiện che dấu tiếng động.

Hộ vệ xuống ngựa, xe ngựa phía trước cũng dừng lại, chỉ riêng chiếc xe ngựa còn lại vẫn đang đi tiếp, tựa hồ muốn đưa các nàng đi nơi khác.

Hai chiếc xe ngựa giao qua nhau, vừa lúc người trong xe ngựa đi ra, đứng trên cang xe từ trên cao nhìn xuống. Một giây kia, Nguyên Sơ Hàn đã có ảo giác, người này sớm hay muộn cũng sẽ quần lâm thiên hạ.

Xe ngựa qua rất nhanh, Nguyên Sơ Hàn cũng thu hồi tầm mắt, cảm thấy lòng trăm mối ngổn ngang, không khỏi vì lập trường của mình mà cảm thấy lo lắng.

Nếu thật sự đấu không lại Phong Li, xem ra Trịnh vương chỉ có thể thỏa hiệp, đưa Phong Li thứ hấn muốn. Chỉ có điều, nếu đưa cho Phong Li, sợ là bọn họ cũng sẽ không bình tĩnh nổi, quyền mưu tranh đấu không phải trò đùa, người lừa ta gạt, sợ ý một chút liền xương cốt không còn.

Xe ngựa rốt cuộc dừng lại trước lại một tiểu viện, phu xe hộ vệ nói một tiếng đã đến nơi, sau đó liền không có tiếng động nào.

Nguyên Sơ Hàn trước một bước xuống xe, hai ngày đi đường khiến bọn họ muốn tan nát đời hoa rồi.

Đứng trên cang xe ngựa, tiến vào giữa tầm mắt là một tiểu viện u tĩnh. Hai bên đều là rừng trúc khiến con đường như được kéo dài hơn, cực kỳ yên lặng.

Nguyên Sơ Hàn dám nói, đây tuyệt đối là một góc của phủ Nhiếp chính vương, góc trong góc.

Xuống xe, nhìn lướt qua hộ vệ kia, nàng liền chán ghét.

Sau khi Hương Phụ xuống xe, ngoái nhìn chung quanh, nơi này xem ra cũng tốt, tốt hơn so với trong tưởng tượng của nàng. Nàng còn cho rằng, xuống xe là nhìn thấy lao ngục nha.

Hai người xuống xe, hộ vệ dắt xe ngựa rời đi, hơn nữa còn nghênh ngang mà đi, hai chủ tớ liếc nhau một cái rồi lần lượt đi vào tiểu viện.

Sân được lát bằng đá gạch, một khối kê tiếp một khối ngay ngắn chỉnh tề. Ngoài viện, hàng trúc cao bao quanh tường, mang lại vẻ thanh u vốn có.

Tổng cộng có ba gian phòng, trong đó có một gian là phòng bếp nhỏ, mọi thứ đều đủ.

Cất bước tiến vào cửa phòng, Nguyên Sơ Hàn nhìn một vòng, sau đó thờ dài nói, “Sinh hoạt con tin bắt đầu, vì mạng nhỏ của chúng ta, Hương Phụ à, người nhất định phải nhẫn nhục chịu đựng đi.”

Hương Phụ nháy mắt mấy cái, sau đó gật đầu, nàng sẽ một mực nhẫn nhục chịu đựng. Chỉ là nhìn Nguyên Sơ Hàn, tựa hồ nàng(NSH) không hề nghĩ muốn nhẫn nhục chịu đựng, ngoài miệng lại nói lời khiêm tốn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Khiêu Khích

Edit: Skye

Phủ Nhiếp chính vương không hồ là phủ đệ của Nhiếp chính vương, Nguyên Sơ Hàn tự nhận mình là con tin nhưng hết thấy những thứ nàng dùng đều vô cùng đắt đỏ.

Bữa tối được nha hoàn cùng gã sai vặt đưa tới, chỉ còn nàng và Hương Phụ nhưng lại đưa tới một bàn đầy đồ ăn.

Đãi ngộ tốt như vậy khiến Nguyên Sơ Hàn thấy rất bất an, nếu để nàng ăn bánh ngô đưa muối phồng chừng nàng sẽ an tâm một chút.

Nha hoàn cùng gã sai vặt có tổ chức cao lui ra, phòng còn sót lại chủ tớ hai người.

Hương Phụ nhìn Nguyên Sơ Hàn đang nhú mày, nàng cảm chiếc đũa cũng không dám động.

Sau một lúc lâu, Nguyên Sơ Hàn rút ngân châm, nàng vẫn không tin nhiệm, thử một chút xem đồ ăn có độc hay không.

Hương Phụ khản trương nhìn, sợ nghiệm ra độc, nếu thật như vậy, cuộc sống sau này sẽ có thể tràn ngập nguy cơ rồi.

Cầm ngân châm, một món rồi một món thí nghiệm, cuối cùng, ngân châm vẫn chưa biến màu. Mấy nhãn mở ra. “Ăn đi” Không thành vấn đề.

Hương Phụ thờ dài một hơi sau đó liền nhanh chóng hành động, nàng đã sớm đói bụng rồi.

Lúc ăn, đầu óc Nguyên Sơ Hàn cũng không nhàn rỗi, “Sinh thần tiểu hoàng đế còn bảy đến tám ngày nữa, không chừng chúng ta sẽ phải tiến cung. Đến lúc đó người không cần đi theo, miễn bị dọa sợ.” Thấy Phong Li, nha đầu còn sợ hãi, càng miễn bàn đến đại nội hoàng cung.

Hương Phụ gật đầu. “Vậy tiểu thư phải cẩn thận nhé.”

“Không cần lo lắng cho ta, ta cái gì cũng không sợ” Nguyên Sơ Hàn ngênh cằm, có chút ngạo mạn.

Hương Phụ chớp mắt, điểm này nàng tin tưởng.

Hai người ăn uống no đủ, sau đó rửa mặt nghỉ ngơi, nơi này tuy là chỗ hẻo lánh nhất trong phủ, chỉ là hoàn cảnh lại rất tốt. Giường thật thoải mái, bên ngoài yên tĩnh khiến người ta dễ dàng ngủ yên.

Hôm sau, trời đầy mây đen, âm u nhưng mưa vẫn chưa rơi.

Hai chủ tớ ngây ngốc trong phòng, Hương Phụ buồn ngủ tựa ghế. Nha đầu kia có thể so với thần ngủ, ngồi chỗ nào cũng có thể ngủ được.

Nguyên Sơ Hàn lại mở bao châm, chỉ chút ngân châm cắm trên băng gạc sạch sẽ.

Lần lượt từng cây được rút ra, phía trên ngân châm phỉm ánh lam u uất, tất cả đều là độc tố.

Những thứ này tuyệt đối trí mạng, nàng nhất định phải đặt trong tay, chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào.

Mây đen u ám cuối cùng cũng mưa, bên ngoài vang lên tiếng tí tách, mưa rơi xuống.

Từ trong cơn mưa, nha hoàn trong phủ mang tới y phục sang quý, còn có mệnh lệnh của Phong Li, ngày kia tiến cung.

Hương Phụ tỉnh táo lại, sau đó hưng phấn lật y phục, quả thật rất hoa lệ.

“Tiểu thư, y phục Vương gia chuẩn bị cho ngài thật đẹp mắt.” Cầm lấy một kiện y phục, bên trên thêu tinh xảo, viền mép màu vàng, phi thường rực rỡ.

Nguyên Sơ Hàn nghiêng đầu nhìn, sau đó lắc đầu. “Để bên kia đi, không mặc.” Nàng không phải người trong cung, cũng không phải người của phủ Nội chính vương, cho nên, nàng thích mặc y phục của mình.

Hương Phụ chớp mắt mấy cái. “Vậy Vương gia có tức giận hay không? Tiểu thư không phải đã nói nên nhẫn nhục chịu đựng đấy thôi.”

“Đây là nguyên tắc, nếu mọi chuyện ta đều tuân theo, cũng sẽ để người khác cho rằng ta dễ bắt nạt.” Phản kháng một số chi tiết là không muốn để Phong Li nghĩ rằng nàng như tượng gỗ tùy ý bài trí.

Hương Phụ cái hiểu cái không gật đầu, sau đó thu hồi ý phục hoa lệ.

Mưa nặng hạt một ngày một đêm.

Ban đêm, tiếng sấm ầm ầm không ngừng oanh tạc trên trời, Nguyên Sơ Hàn khó đi vào giấc ngủ. Nàng không thích tiếng sấm, cứ một tiếng vang lên, lòng nàng lại nhảy lên một cái. Tuy hiểu nguyên lý sấm chớp nhưng suy nghĩ vẫn chống đối.

Một đêm ngủ không ngon, hôm sau tỉnh lại đầu óc không tỉnh táo.

Dùng qua điểm tâm, Nguyên Sơ Hàn ra khỏi phòng, mưa gột sạch không khí, mang theo mùi thơm của trúc, mùi hương dễ chịu vô cùng.

Viện này hai bên đều là trúc phượng vĩ, mọc sum xuê. Đi ra sân, sau đó hướng bên trái đi vài bước, vườn trúc ngay trước mắt.

Một bước đi vào, trên lá cây rơi xuống giọt nước, đập trên khuôn mặt băng lạnh.

Nheo mắt liếc, Nguyên Sơ Hàn không chán ghét. Khi còn ở thế giới kia, nàng vẫn luôn ở trong núi, mặc dù không tính là yêu thích, nhưng ở thời gian lâu, cũng thấy được.

Mọi người trong gia tộc đều ưu tú, mỗi người có sở trường riêng, nàng cũng không thể không dùng toàn bộ sức lực để nghiên cứu, nếu không, thật sự không thể tồn tại ở nơi đó.

Cho nên có khi, nàng cảm thấy cực kỳ may mắn khi bước sang một thế giới khác, không cần một mực cạnh tranh. Hơn nữa còn phát hiện ra, tuyệt kỹ châm cứu của mình có công dụng lớn. Trị bệnh cứu người cũng có ý nghĩa hơn.

Đi thêm vài bước, trên vai tóc vương nhiều giọt mưa, thật sự mát mẻ.

Tầm mắt bỗng dừng lại trên một gốc cây, vài bước tới, chạm vào lá cây, những giọt nước trên lá đều ào ào rơi xuống.

Đó là một gốc cây hoa vàng nhỏ, ước chừng cao hơn 10 cm, lá dài nhỏ.

Cỏ dại đúng là cỏ dại, tùy ý đều có thảo dược, đáng vẻ không giống như thế giới kia, bị ác ý khai phá, dù bất cứ thảo dược nào, đều ít ỏi đến đau thương.

Hiệu quả gieo trồng giảm bớt, muốn chất lọc cũng khó loại bỏ được phân bón cùng thuốc trừ sâu lưu lại trong cây.

Nàng khom người ngồi xổm, chủ động dùng tay đào đất, mười đầu ngón tay dính đầy bùn, chỉ là nàng không để tâm tới.

May mắn mưa một ngày một đêm, bùn đất cũng trở nên tươi xốp, đào không bao lâu, sợt rễ liền lộ ra. Nàng dò phần rễ cây chính, bắt lấy sợt rễ to, dùng lực kéo.

“Quận chúa, Vương gia cho mời.”

Nguyên Sơ Hàn đang ra sức, phía sau vườn trúc bỗng truyền đến tiếng nói, vừa lúc Nguyên Sơ Hàn dùng lực, sợt rễ bật ra, nàng cũng đặt móng ngồi trên mặt đất.

Hai tay đều là bùn, cầm cây thảo dược quay đầu nhìn qua, bên cạnh vườn trúc có một con đường nhỏ, một hộ vệ trông quen mắt ở ngay trước mặt không biểu tình nhìn nàng.

“Tìm ta có chuyện gì?” Đứng lên, xoay người muốn phủi móng nhưng trên tay nàng đầy bùn đất.

“Quận chúa đi liền biết.” Hộ vệ không cảm tình đáp lời, nghe qua tựa như người máy.

Không hỏi thêm, nàng cầm cây thảo dược đi ra khỏi rừng trúc, bộ dáng nàng nhìn qua trông vô cùng chật vật nhưng chính nàng lại không chú ý tới.

Nguyên Sơ Hàn thoải mái bước lên bậc thang đi lên, tóc dài hơi ẩm, tay đầy bùn đất, váy cũng bẩn nhưng nàng lại coi như không có gì.

Cửa thư phòng mở ra, Nguyên Sơ Hàn nâng chân bước qua cánh cửa, kết quả chân chưa hạ xuống đất, đã truyền tới giọng nói trầm thấp cùng ghét bỏ, “Không được, dơ bẩn.”

Thân thể cứng đờ, Nguyên Sơ Hàn ngẩng đầu nhìn qua, phía sau án thư sắc đen đối diện cửa, Phong Li tóc mai che mày kiếm đang nhìn nàng. Đôi mắt

sâu thẳm như hàn đàm tràn đầy ghét bỏ bùn đất bám trên giày nàng, dường như chỉ cần nàng dậm đạp bản thư phòng của hắn, hắn liền lập tức vụn đầu nàng xuống.

Đuôi mày khiêu khích, đáy mắt Nguyên Sơ Hàn hiện vài phần thách thức, không chớp mắt nhìn chằm chằm Phong Li, nhẹ nhàng hạ chân xuống. Bùn đen rơi trên thảm sắc tối, không lưu tình để lại vết dơ bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Quỷ Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cười Nhạo

Edit: Skye

“Ai nha, ta thật sự không cẩn thận.” Giã bộ kính ngac, Nguyên Sơ Hàn nâng chân lên, trên thảm quý lại thêm một vết bùn lớn.

Phong Li nhìn nàng, trong đôi mắt bình tĩnh mang theo áp lực dòi non lấp biển, khiến người ta trong nháy mắt khó thở.

Nhìn ánh mắt hắn, Nguyên Sơ Hàn có chút hoảng sợ, đây là bản năng của sinh vật. Đối mặt với kẻ địch cường đại, sẽ sợ sệt không tự chủ.

Chỉ có điều, cái sợ của Nguyên Sơ Hàn cũng chỉ trong chớp mắt, ngay sau đó nàng cười tít mắt, “Vậy làm sao bây giờ? Thảm sang quý như vậy, chỉ sợ ta không đền nổi.” Khuôn mặt dính bùn, khi nàng cười lộ lên mặt mày cong cong, so với ánh mặt trời còn sáng lạn hơn.

“Đứng ngay tại đó.” Phong Li mở miệng, giọng nói trầm thấp vang dội.

Nhưống mày, Nguyên Sơ Hàn thu chân đứng ngoài cửa, cực kỳ nhu thuận.

“Vật cầm trong tay là cái gì?” Ngồi phía sau thư án rộng rãi, khí thế Phong Li cường đại. Án thư có màu tối, áo bào của hắn cũng tối. Đồng nhất với con người đen kìa, khiến người ta cảm thấy áp lực.

“Tam Chi Thảo, hiệu quả đối tới đi tả.” Tính toán thứ này không phải dược liệu quý hiếm, nhưng nhìn thấy rồi, nàng không nghĩ bỏ qua.

“Tiểu thần tiên không hổ là tiểu thần tiên, cây thực vật trong phủ tùy ý mọc lên, người đều có thể sử dụng được.” Phong Li đứng lên, dáng người cao ngất tiến vào giữa tầm mắt.

Nàng gật đầu, không quên Phong Li có ý châm chọc hay không, coi như đang tạm khen ngợi nàng.

“Không có biện pháp, bệnh nghề nghiệp.”

Từ sau án thư đi tới, Phong Li bước đi tao nhã mà quý khí, hơn nữa còn thêm vài phần hàn khí nghiêm nghị, ép người không thể không cúi đầu.

Đi đến trước cửa, Phong Li tận lực vượt qua chiếc thảm dơ bẩn Nguyên Sơ Hàn dẫm phải, sau đó đi ra cửa phòng.

Tầm mắt dừng trên mặt nàng, ánh mắt dao động, tay nhỏ cùng váy nàng đều là bùn đất, bẩn, thật là khó phủ nhận bản thân nàng quá tự nhiên rồi.

“Tiểu thần tiên y thuật cao siêu, tin tưởng không có chuyện không làm được. Trước mắt có chuyện cần người, đi.” Sau cùng nhìn nàng một cái, Phong Li cất bước rời đi. Tầm lưng cao to, lộ ra nghiêm cẩn cự tuyệt người ngoài vạm vỡ.

Về mặt hộ vệ không thay đổi nhìn Nguyên Sơ Hàn, cực kỳ rõ ràng cho thấy muốn nàng nhanh chóng bắt kịp.

Vừa đi, Nguyên Sơ Hàn vừa thất vọng đau khổ âm thầm đoán, cần nàng sao? Có thể là chữa bệnh cho người nào đấy bệnh đã lâu!

Nàng không từ chối, trị bệnh cứu người, từ khi đi tới thế giới này, nàng càng nhiệt tình hơn.

Nhưng mà, Nguyên Sơ Hàn nghĩ sự tình không quá tốt như vậy, chuyện Phong Li muốn nàng, không hẳn là cứu người.

Hai nữ tử diễm lệ từ trong nhà thủy tạ (nhà ven hồ) bước ra, khoác dài lụa, xinh đẹp động lòng người. Thế nhưng trên thân hai người đều mang theo chút phong trần như cỏ như không.

Thấy Phong Li đến, hai nữ tử phủ phục quỳ xuống đất, dáng người xinh đẹp quỳ trên mặt đất cũng thấy vẻ kiều diễm.

Phong Li vòng qua hai nữ tử, dừng lại bên rào chắn cạnh thủy tạ, con người vừa chuyển, nhìn về phía Nguyên Sơ Hàn.

Đứng cạnh hồ nước, hơi thở trên người hắn bay đi, khiến người ta càng chuyên chú trên khuôn mặt hắn, thật sự đẹp, đẹp không tỳ vết.

“Tiểu thần tiên có phương pháp gì để hai người các nàng lập tức có thai sau chuyện khuê phòng không?” Hấn mở miệng, giọng nói lạnh nhạt.

Nguyên Sơ Hàn mở to mắt nhìn thoáng qua hai nữ tử đang quỳ trên mặt đất, sau đó sững sờ nhìn Phong Li, hấn nóng lòng muốn có đứa nhỏ à? Nếu hấn muốn đứa nhỏ, thì nữ tử phải thân phận tôn quý mới có được, dù sao hấn cũng là Nhiếp chính vương.

Mà hai nữ nhân trước mắt này, nói không xuôi tai, Nguyên Sơ Hàn thật cảm thấy hai người các nàng thật giống cô nương lầu xanh.

Tựa hồ hiểu được đôi mắt trừng to của Nguyên Sơ Hàn, hấn nhướn mày, “Không phải bốn vương.”

“A...!” Nàng gật đầu, vậy chuyện không kỳ quái nữa rồi.

“Có biện pháp sao?” Hấn lại hỏi, giọng điệu khô khan hững hờ.

“Có thể, thay đổi thời kỳ rụng trứng!” Rất đơn giản, nàng châm mấy kim, thêm chút dược đẩy mạnh nội tiết tố nữ, vậy là thành công rồi.

Tựa hồ không hiểu nàng nói thời kỳ rụng trứng là cái gì, nhưng Phong Li không hỏi tiếp, chỉ nói. “Bắt đầu đi.”

Nhìn hai nữ nhân quỳ trên mặt đất, Nguyên Sơ Hàn bỏ Tam Chi Thảo xuống, tùy ý lau chùi bùn đất trên tay, sau đó lấy ra bao cuốn tùy thân mang theo, “Đứng lên, cởi quần áo ra.”

Thân thể hai nữ nhân khẽ run, sau đó không hề có động tác.

“Đứng lên đi, toàn bộ đều nghe theo chỉ thị của nàng.” Phong Li mở miệng, xoay đó xoay người đưa lưng về phía các nàng.

Hộ vệ bên ngoài thấy vậy cũng xoay người sang chỗ khác, tuy không thể rời đi nhưng bọn họ đều tránh được tầm mắt.

Lúc này hai nữ tử mới dám đứng dậy, nhìn Nguyên Sơ Hàn, sau đó chần chừ cởi bỏ xiêm y.

“Ngồi xuống.” Nàng ra lệnh, đi ra phía trước.

Hai nữ tử cởi bỏ quần áo, sau cùng trên người chỉ còn dư quần lót cùng cái yếm.

Nguyên Sơ Hàn kéo quần lót hai nàng xuống dưới, sau đó lấy châm. Động tác nàng cực nhanh, tay châm không rõ, hạ chậm lại càng lạnh lợi, đứng huyết thân, toàn bộ quá trình chỉ trong chớp mắt.

Hai nữ nhân không có cảm giác gì, bất quá phản bưng đã có thêm mấy ngân châm đâm tại mặt trên, phỉếm ngân quang.

Sau cùng một châm hạ xuống, Nguyên Sơ Hàn thu tay, cuốn lại bao châm, nhìn về phía Phong Li vẫn đưa lưng về phía thùy tạ.

Con người lấp lánh, nàng đến gần một bước, nhìn bóng lưng mực sắc của hấn, nhỏ giọng nói: “Đây thuộc loại về đường cho hươu chạy hay là vì dân trừ hại?” Nàng muốn xác định suy nghĩ của mình. Cho dù thế này, nàng cũng là thầy thuốc, khi không uy hiếp đến tính mạng, nàng vẫn hy vọng mình vẫn có thể cứu người, mà không phải giết người.

Tay Phong Li đặt sau lưng vừa động, lạnh nhạt nói: “Là người có bản lĩnh gan lớn hay là ngực lớn không nào?”

Nguyên Sơ Hàn lập tức trừng mắt, ngay sau đó buộc mình đừng để mắc mưu, cười trừ. “Cảm ơn Vương gia thừa nhận ngực của ta.” Nói xong nàng còn tận lực ưỡn ngực, trong bụng lại bùng lửa.

Không ngờ nàng sẽ đánh trả như vậy, Phong Li thoáng qua sườn cổ gáy nhìn nàng một cái, sau cùng tầm mắt theo từ mặt rồi rời trên ngực nàng.

“Đích xác có ngực nhưng không có não.” Phong Li thu hồi tầm mắt, giọng nói vẫn đạm mạc như cũ, thế nhưng nếu nghe kỹ có thể thấy ý cười trong đó.

Nàng nhin không được cản rằng, không thể làm gì được hấn, dơ tay đâm vào khoảng không hướng về phía hấn hai lần, sau đó xoay người quay về phía hai nữ nhân kia.

Thu châm, nàng ném châm đã dùng qua lên trên bàn. “Lấy bút tới, ta viết phương thuốc, các người bóc đúng thuốc. Ba ngày sau đó, liên tục trong vòng mười ngày đều là ‘ngày lạnh’, tùy thời trên giường đều có thể mang thai.”

Bút được đưa tới, Nguyên Sơ Hàn ngồi xuống viết phương thuốc, nàng không am hiểu bút lông, tư thế cũng không chính xác, chữ viết ra xấu đến kỳ dị.

Vừa lúc Phong Li xoay người, dừng bước phía sau lưng nàng, tầm mắt rơi trên chữ nàng.

“Người lúc nhỏ mỗi ngày đều ăn chân gà sao?” Tiếng cười nhạo sau ót vang lên, động tác viết chữ của Nguyên Sơ Hàn dừng lại.

“Nhiếp chính vương, người đây là đang cười nhạo ta sao?” Nàng nghiêng đầu trừng mắt to với hấn, thật sự không thể tưởng tượng nổi, hấn cư nhiên còn có thể cười nhạo người khác.

Phong Li nhìn đôi mắt to đang trừng hấn, gật đầu.”Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Quỷ Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Ném Đủ Khẩu Vị

Edit: Skye

Bị ép vào cung, Nguyên Sơ Hàn ít nhiều khản trương. Ở thế giới này, quyền lực là trung tâm, thống trị tất cả các quốc gia, có thể chi phối sống chết của một người.

Trước kia đã từng xem qua nhiều lần trên truyền hình về vương triều hoàng cung, nhưng dù sao đó không phải hiện thực.

Sáng sớm, Nguyên Sơ Hàn đi ra khỏi tiểu viện, Hương Phụ đứng ở cửa nhìn bước chân trống rỗng của nàng, trong mắt đầy lo lắng.

Bước đi của Nguyên Sơ Hàn quả thật trống rỗng, cho dù đã ăn rất nhiều điểm tâm nhưng vẫn không có khí lực.

Nàng tự đâm mình hai châm, sau đó toàn thân liền không có khí lực, trên mặt đầy mụn hồng lớn nhỏ, nhìn không khác gì lưng con cóc.

Khi nàng đang dùng hết khí lực tiêu sái đi đến đại môn vương phủ thì đã mệt đến mức thờ hồng học, cơ hồ phải ngồi trên đất.

Nàng thật đúng là ngu xuẩn, đi đến đại môn rồi châm cũng được, làm sao phải xuống tay ở trong phòng chứ!

Hộ vệ vẫn duy trì nét mặt lạnh lùng sắc bén nhưng vẫn không tự chủ được mà nhìn nàng, bởi vì bộ dáng nàng thật sự quá tệ.

Quần áo sạch sẽ, tóc dài búi lên, nhưng khi nhìn đến khuôn mặt đó của nàng, mọi thứ khác đều thành thứ yếu.

Nguyên Sơ Hàn mặc kệ tầm mắt của bọn họ, lao lực đi ra đại môn, sau đó hướng về xe ngựa duy nhất.

Hộ vệ phía trước xe lui về phía sau vài bước, làm như Nguyên Sơ Hàn có thể tùy thời mà bỏ mình, sau đó phun bọn họ toàn thân đầy máu.

Bò vào trong xe ngựa, nàng đặt mông ngồi ở cửa, há miệng thờ dốc, cơ hồ khó thở.

Trong xe ngựa, Phong Ly đã ngồi ở một chỗ, đáng ngồi tao nhã quý khí. Quần áo đẹp đẽ quý giá, trường bào ám sắc lại càng phóng lớn cổ hần khí khiến người run sợ trên người hấn, làm người ta cảm thấy thiếu không gian trong xe ngựa, áp lực quá lớn.

Đôi mắt tựa hàn đàm bùng tính gấn chặt trên người Nguyên Sơ Hàn đang cổ thờ mạnh, mày kiếm dưới tóc mai khẽ nhếch. “Thực không xong, bộ dáng này của ngươi trông cực xấu.”

Mắt to trừng hấn, Nguyên Sơ Hàn thờ hắt ra nhìn hấn, hừ lạnh. “Ta chỉ muốn để bọn họ ném đủ khẩu vị mà thôi.”

Đôi mắt tựa hàn đàm hiện ý cười. “Xem ra ngươi thật sự không muốn gả cho hoàng thượng.”

“Là ngài nói đấy nhé? Ta chỉ muốn tự do tự mình làm việc. Không phải gả cho một đứa nhỏ hay bị người ta coi làm con tin.” Câu sau cùng là nói cho Phong Ly nghe.

“Ngươi cần cẩn thận ngôn từ, nếu không, đầu ngươi sẽ rơi xuống đất đấy.” Tùy tiện nói hoàng thượng là đứa nhỏ, nói thật, hấn chưa từng thấy nữ nhân nào lớn mật như vậy.

Nguyên Sơ Hàn không để ý, tự nhiên biết nên làm thế nào. Tiến cung nàng liền không nói, cứ có người bắt chuyện nàng liền thờ mạnh ho khan, hù chết bọn họ.

Xe ngựa tiến về phía trước, Nguyên Sơ Hàn vẫn nằm ở gần cửa xe mà thờ mạnh. Phong Ly nhắm hai mắt, lúc này trên người hấn không có áp khí mãnh liệt, ngược lại bên trong xe thoáng không ít.

Khoảng cách giữa Nhiếp Chính vương phủ và hoàng cung không tính là gần, đại khái đi gần nửa canh giờ, có tiếng hô lớn cung nghênh Vương gia. Sau khi có tiếng hô giáp chạm vào nhau, tất cả đều phủ phục quỳ xuống đất.

Nguyên Sơ Hàn nghe xong rồi quay đầu nhìn về phía Phong Ly. Hấn vẫn nhắm mắt như đã ngủ thiếp đi.

Xem ra quyền thế của hấn thật sự rất lớn, tiến vào cửa cung, toàn bộ cấm quân trong cung đều phủ phục quỳ xuống cung nghênh.

Không biết, tương lai hẳn sẽ quần lâm thiên hạ, hay như các trường hợp trong lịch sử khác mà nàng biết, thất bại thảm hại, ôm nỗi hận mà chết.

Nguyên Sơ Hàn nhìn hẳn, thật hy vọng hẳn sẽ thành công, nếu chết có chút đáng tiếc.

Xe ngựa đi trong hoàng cung tới gần một phút đồng hồ, rồi chậm rãi dừng lại.

Trong nháy mắt xe ngựa dừng lại, Phong Ly mở mắt nhìn về phía Nguyên Sơ Hàn. “Có thể tự đi không?”

“Ta nghĩ đừng nên để ta tự đi thì tốt hơn.” Nàng nhắm mắt, muốn giả bộ tới cùng.

Phong Ly đứng dậy, “Tránh ra chút.” Cả người nàng chặn ở cửa xe, hẳn không có cách nào xuống xe.

Nguyên Sơ Hàn vẫn nhắm mắt, sau đó bắt đầu động thân thể, giống con sâu nhỏ xoay vặn, sau cùng mới có lối ra cửa xe.

Phong Ly nhủ mảy, lần này tuyệt đối bị hành động của nàng làm chấn động.

Hắn bỗng nhiên dừng tại chỗ mấy chục giây, sau đó mới có động tác, vượt qua chân nàng rồi đi ra khỏi xe ngựa.

Nguyên Sơ Hàn vẫn nhắm mắt, hoàn toàn không biết động tác của mình có gì đó không ổn, nàng là người ‘bệnh nặng’, không cách nào bước đi, chỉ có thể như vậy.

Bất quá trong chốc lát, có người xuất hiện ở cửa xe, sau đó là một giọng nói thận trọng. “Nô tỳ gặp qua Quận chúa. Quận chúa, để nô tỳ giúp người đứng dậy, nếu có chỗ không ổn, mong Quận chúa tha thứ.”

Dứt lời, người kia liền tiến vào xe ngựa, đồng thời cũng thấy mặt Nguyên Sơ Hàn.

Nguyên Sơ Hàn vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một tiểu cung nữ bị dọa, bị ánh mắt Nguyên Sơ Hàn bắt gặp, nàng ta lập tức cúi đầu.

Đưa tay đỡ Nguyên Sơ Hàn đứng dậy, sau đó dùng lực để nàng đứng lên, lão đạo tiêu sái ra cửa xe.

Ngoài xe ngựa, tiểu cung nữ khác đang đợi, đứng cạnh bậc thang xuống ngựa, đỡ lấy cánh tay còn lại còn Nguyên Sơ Hàn, hai tiểu cung nữ cẩn thận đỡ Nguyên Sơ Hàn từ trên xe ngựa xuống.

Nguyên Sơ Hàn nghiêng đầu, há miệng thở dốc, một bên mờ to mắt quan sát bốn phía, đây là bên trong thành lũy, tường cung bốn phía cao đến dọa người. Đừng nói người, ngay cả chim chóc cũng khó mà bay qua.

Trên cung tường, mái ngói hoàng sắc phản xạ ánh nắng mặt trời, cực kỳ chói mắt.

Cầm vệ quân mặc khôi giáp đứng ở cửa cung cách đó không xa, còn có người trông cực kỳ quen mắt, là Phó Đô thống cầm quân hộ tống Phong Ly rời khỏi Sâm Châu. Khi đó là người phụ trách ‘vận chuyển’ Nguyên Sơ Hàn, Chu Khang.

Phong Ly đã đi về phía cửa cung, đi theo phía sau còn có bốn người trang phục hộ vệ mang theo vũ khí, trong hoàng cung này, chỉ có hẳn mới có thể làm vậy.

Chu Khang đi lên phía trước, chấp tay cùng Phong Ly nói gì đó, Phong Ly gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía Nguyên Sơ Hàn bị cung nữ đỡ đi tới.

Bộ dáng Nguyên Sơ Hàn thật sự khiến người ta sợ hãi, nếu ý đồ của nàng là làm cho người ta phiền chán, vậy nàng đã thành công, xem ra thật sự cực kỳ chán.

“Vương gia thật sự đưa Quận chúa đến chỗ Thái hậu sao?” Chu Khang lại hỏi, lần này Nguyên Sơ Hàn nghe thấy.

Thái hậu? Nàng không biết Thái hậu là người thế nào, chỉ nghe thấy giọng điệu Chu Khang, tựa hồ nếu nàng bị đưa tới nơi đó thì đừng mong thoát ra.

Phong Ly nhìn Nguyên Sơ Hàn, sau đó trầm giọng nói: “Không cần, trực tiếp gặp mặt hoàng thượng.”

Chu Khang gật đầu, sau đó hướng đến trước mặt một thái giám đang đứng phía sau cửa cung.

Nguyên Sơ Hàn vô ý thức thở ra, nhìn thoáng qua thái giám kia, thái giám kia cũng không ngừng đánh giá nàng, đoán chừng là người bên cạnh thái hậu tới đón nàng.

Xem ra nàng thật đúng là nhân vật trọng yếu, ai cũng muốn lưu nàng lại làm con tin, để uy hiếp Trịnh vương.

Chỉ có điều, hiện tại nàng tình nguyện làm con tin của Phong Ly, không cần bị vây trong hoàng cung này. Chỉ cần nhìn những bức tường tựa như ngục giam kia, nàng liền biết, một khi đã vào cũng đừng nghĩ ra ngoài, trừ phi được chấp cánh.

Phong Ly vượt qua cửa cung, bên này hai tiểu cung nữ đỡ nàng đi theo, phía sau cửa cung là một đường thẳng, hoàng cung tiến vào giữa tầm mắt.

Chuỗi cung điện san sát nối tiếp nhau, cấm quân xếp thành hàng tuần tra, cung nhân cúi đầu khom lưng bước đi rất nhanh, phàm là nhìn thấy Phong Ly,

đều quý phủ phục xuống đất.

Bầu trời xanh thẳm, từng đóa mây trắng, thanh thản dễ chịu như vậy nhưng lại không cách nào cảm hóa hoàng cung. Ở trong đây, một cỗ áp lực vô hình phóng thẳng trước mặt, khiến người ta không thể không lo lắng đề phòng, không dám lơ lỏng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Bệnh Hiểm Nghèo Trong Người

Edit: Skye

Hoàng cung đại nội, đi theo Phong Ly, tựa hồ đi nơi nào đều không có trở ngại.

Thừa Hòa điện, nguy nga lộng lẫy.

Theo bước trên bậc thang, cung nhân quý trên mặt đất, đến thờ mệnh cũng không dám thờ gấp.

Hộ vệ Phong Ly dừng lại ở ngoài điện, hẩn rào bước tiến lên đại môn. Mặt sau hai cung nữ đỡ Nguyên Sơ Hàn đi vào trong điện.

“Thần tham kiến hoàng thượng.” Phía trước, Phong Ly hơi khom người, hẩn không cần quý lễ, thậm chí độ cung khom người cũng rất nhỏ.

Nguyên Sơ Hàn được hai cung nữ kia đỡ quý gối trên mặt đất, nàng cực kỳ không muốn quý xuống.

“Hoàng thúc không cần đa lễ, người ngồi đi.” Giọng thiếu niên vang lên trên đỉnh đầu, Nguyên Sơ Hàn rất muốn ngẩng đầu nhìn. Giọng nói tiểu hoàng thượng nghe qua trung khí mười phần, xem ra cực kỳ khỏe mạnh.

Phong Ly đi đến trước ghế, khoát áo ngồi xuống, động tác dứt khoát nghiêm nghị lộ ra tao nhã.

“Người là Nguyên Quận chủ.” Một đôi giày vàng xuất hiện ngay trước mắt, giọng nói thiếu niên vang lên trên đỉnh đầu.

Nguyên Sơ Hàn cố sức gật đầu, cung nữ quý hai bên vẫn đang đỡ nàng, nếu buông tay, có khả năng nàng liền nằm sấp xuống luôn rồi.

“Hoàng thượng... khụ khụ khụ...” Mới vừa nói hai chữ, nàng đã bắt đầu ho khan không ngừng.

“Nhanh, đỡ quận chúa ngồi xuống.” Giọng điệu tiểu hoàng thượng thân thiết, đồng thời cũng vội vờn tay giúp đỡ.

Hai cung nữ đỡ nàng đứng lên, Nguyên Sơ Hàn không che được mặt, vóc dáng tiểu hoàng thượng không cao bằng nàng, nàng đứng dậy cũng nhìn thấy mặt nàng.

Tay đỡ nàng liền lập tức buông lỏng, tiểu hoàng thượng bộ dáng thanh tú lui về phía sau hai bước, hiển nhiên bị dọa.

Nguyên Sơ Hàn híp mắt nhìn tiểu hoàng thượng, đứng như suy nghĩ của nàng, thật sự vẫn là đứa bé.

Hai cung nữ đỡ Nguyên Sơ Hàn ngồi xuống, cả người nàng tê liệt, tựa trên ghế thờ hất ra. Khuôn mặt làm người ta sợ hãi bởi vì nàng vừa mới ho khan mà đỏ bừng, mụn hồng trên mặt càng rõ ràng.

“Hoàng thượng, bệnh quận chúa rất nặng.” Phong Ly thủy chung nhìn bọn họ, con người sâu thẳm mờ mịt khiến người ta không khỏi hoảng trong lòng.

Tiểu hoàng thượng hoàn hồn, liếc nhìn Phong Ly, sau đó gật đầu, “Xem ra bệnh thật nặng. Đã để thái y xem qua chưa?” Một đứa nhỏ năm tuổi, toàn thân long bào minh hoàng, tóc dài lấy kim quan buộc trên đỉnh đầu, có chút khí thế, khác hẳn với đứa nhỏ nhà bình thường. Khi nói chuyện trật tự rõ ràng, xem ra cậu ta thành thực hơn nhiều so với tuổi.

“Còn chưa thỉnh thái y.” Phong Ly nhìn thoáng qua Nguyên Sơ Hàn, trong mắt rõ ràng có chế nhạo. Nàng ta là đại phu tốt nhất mà còn mời thái y.

Nguyên Sơ Hàn tuy già vò yếu ớt, nhưng ánh mắt vẫn dùng tốt, khi Phong Ly nhìn qua, nàng trừng mắt, ra uy.

Phong Ly dường như không thấy, chuyển tầm mắt qua hoàng thượng.

“Người tới, thỉnh thái y.” Khí thế tiểu hoàng thượng vừa đủ, phân phó nha hoàn rồi nhìn về phía Nguyên Sơ Hàn, nhìn khuôn mặt làm người sợ hãi của nàng. Trong mắt ban đầu là kinh hãi, mà lúc này, trái lại rất nhiều đồng tình.

Nguyên Sơ Hàn nhìn cậu, sau đó rú mắt xuống, càng thêm khẳng định tuyệt đối không thể gả cho tiểu hoàng thượng này. Tuy mặc long bào, khí thế cũng đủ, nhưng chỉ là đứa bé thôi!

Rất nhanh, thái y đã đến, không hổ là thái y trong Thái Y viện, một bộ dáng thần tử mang theo hòm thuốc, khom lưng tiến vào, sau đó quỳ xuống đất thành an.

Nguyên Sơ Hàn không lo lắng, nàng đối với bản thân hoàn toàn tự tin, chắc chắn sẽ không lộ tẩy.

“Bình thân, cho Quận chúa nhìn một cái, rốt cuộc bệnh tình nàng như thế nào rồi?” Tiểu hoàng thượng còn đứng giữa đại điện, chấp tay sau lưng, quả thật bộ dáng thiên tử.

“Vâng” Thái y lĩnh mệnh, đứng lên mang theo hòm thuốc đi tới.

Nhưng, còn chưa thỉnh mạch, liền nghe tiếng thái giám bên ngoài cao giọng thông báo. “Thái hậu nương nương đến.”

Bên ngoài quỳ đầy đất, trong đại điện, Phong Ly cũng đứng lên. Thái y vừa mới đứng lên, lại quỳ trên mặt đất.

Hai cung nữ đỡ Nguyên Sơ Hàn đứng lên, sau đó quỳ xuống đất.

Nguyên Sơ Hàn càng lúc càng không kiên nhẫn, hoàng cung này quả thực không phải nơi nán lại lâu, động một tý liền quỳ.

“Nhi thần gặp qua mẫu hậu.” Tiểu hoàng thượng chấp tay hành lễ, dừng nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng phương diện cấp bậc lễ nghĩa tuyệt đối không kém.

“Thần gặp qua Thái hậu.” Giọng Phong Ly trầm tĩnh lộ ra nồng đậm lạnh lùng.

“Vương gia không cần đa lễ. Nghe nói Vương gia đưa Nguyên Quận chủ vào cung, ai gia phái người đi tiếp, lại vô ích, nguyên lai là mang Nguyên Quận chủ tới gặp hoàng thượng.” Giọng Thái hậu vang lên, Nguyên Sơ Hàn cúi đầu không nhìn thấy người, nghe cũng có thể suy đoán ra bà ta là dạng người gì.

“Thân thể quận chúa có bệnh nhẹ, thân thể Thái hậu ngàn vàng, sợ sẽ phải chịu kinh hách.” Phong Ly bình tĩnh đáp lại, lời nói cung kính nhưng hoàn toàn không nghe ra sự kính trọng.

“Kính hách? Vương gia cho rằng ai gia là giấy sao?” Thái hậu không nặng không nhẹ hừ một tiếng, sau đó đi vài bước tới trước mặt Nguyên Sơ Hàn đang quỳ trên mặt đất.

Nguyên Sơ Hàn cúi đầu nhưng có thể thấy trước mắt làn váy trải trên thảm, hoa lệ phong phú.

“Ngẩng đầu lên, ai gia nhìn xem” Lời này thẳng từ đỉnh đầu truyền đến.

Nguyên Sơ Hàn âm thầm hừ lạnh, ngay sau đó từ từ ngẩng đầu thật chậm, khuôn mặt đầy mụn hồng gò ghề cơ hồ không thấy rõ ngũ quan tiến vào giữa tầm mắt thái hậu.

Trong nháy mắt nhìn thấy khuôn mặt kia, thái hậu cũng không nhận được lui về phía sau một bước, thực không nghĩ tới, nữ nhi Trịnh vương lại có bộ dáng này.

Tiểu hoàng thượng đi tới đỡ thái hậu, bộ dáng hai mẹ con vài phần tương tự.

Thái hậu nhìn qua khoảng bốn mươi, nhưng bảo dưỡng thỏa đáng, khí chất ung dung. Mặc dù bộ dáng không phải tuyệt thế nhưng khí thế đứng đầu hậu cung không phải giả.

Nghĩ đến việc bà ta có thể nói lại lời châm chọc của Phong Ly, liền biết nữ nhân này không đơn giản.

“Triệu thái y là tới coi bệnh của quận chúa sao? Khẩn trương nhìn một cái đi, xem ra bệnh quận chúa thật sự rất nặng.” Thái hậu không dấu vết lùi lại, nhìn gương mặt gò ghề đầy mụn hồng của Nguyên Sơ Hàn, sợ sẽ lây bệnh.

“Vâng.” Triệu thái y lập tức đứng lên, cung nữ bên kia cũng đỡ Nguyên Sơ Hàn ngồi trên ghế.

Thái hậu đi tới vị trí cao nhất rồi ngồi xuống, theo động tác của bà ta, tóc búi trăm vàng lắc lư theo. Tầm mắt ghét bỏ rời khỏi người Nguyên Sơ Hàn, sau đó nhìn lướt qua Phong Ly ngồi vững chắc bên dưới.

Nhìn Phong Ly, sắc mặt thái hậu vô ý thức lạnh vài phần, lộ ra phần nộ bất đắc dĩ.

Tiểu hoàng thượng vẫn đứng cách đó không xa Nguyên Sơ Hàn, nhìn bộ dáng nàng lao lực mỗi lần thờ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú hiện lên nhàn nhạt thông cảm.

Lộ ra cổ tay, gác trên gối nhỏ, Nguyên Sơ Hàn trấn định chờ Triệu thái y nghe mạch.

Lấy hai ngón tay áp trên mạch chính của Nguyên Sơ Hàn, Triệu thái y tập trung tinh thần.

Nguyên Sơ Hàn hít mất nhìn hần, trong con ngươi hiện lên xem kịch vui.

Chỉ trong khoảng khắc, Triệu thái y bắt đầu thay đổi sắc mặt.

Tất cả mọi người chú ý bên này, nhìn thấy Triệu thái y đổi sắc mặt, không khỏi rùng mình.

Động tác cầm cốc trà của thái hậu cũng tạm dừng, nhìn chăm chăm Triệu thái y, sắc mặt bà cũng bắt đầu trở nên không tốt.

Ngay sau đó, Triệu thái y chột buông tay, quỳ phịch xuống đất, “Hoàng thượng, thái hậu, Vương gia, thứ thần y thuật không tinh, không cách nào trị liệu tật chứng của quận chúa. Nhưng thần một lòng tận tâm, khẩn cầu hoàng thượng nhanh chóng đưa quận chúa xuất cung, để tránh bị nhiễm bệnh hiểm nghèo không cách trị tận gốc này!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Diễn Trò

Edit: Skye

“Cái gì? Tước nhị, mau tới đây.” Hoắc Thái hậu đứng dậy, vội vàng muốn tiểu hoàng thượng nhanh chóng rời xa Nguyên Sơ Hàn.

Phong Ly vẫn ngồi bất động như sơn, tầm mắt xẹt qua đắc ý trong đáy mắt của Nguyên Sơ Hàn, xem ra nàng không hổ danh được gọi là tiểu thần tiên, ngay cả thái y cũng lừa gạt được.

Tiểu hoàng thượng lui về phía sau vài bước, sau đó nhìn về phía Triệu thái y, “Đã bị lây bệnh? Quận chúa tới cùng bị bệnh gì?”

Triệu thái y quỳ trên mặt đất, “Bẩm hoàng thượng, chứng bệnh quận chúa không thuốc nào chữa được, trên mặt mụn đỏ lở loét không phá không được, nếu phá ra, người khác đụng tới máu mủ, cũng sẽ lở loét như quận chúa. Và lại, dần dần từ khó thở đến thở gấp không ngừng. Đây là tật bệnh mãn tính khó gặp, thần làm nghề y tới nay, hai mươi năm trước mới từng gặp loại bệnh này.”

Thái hậu đã lui về phía sau rồi đi đến bình phong lớn bên cạnh, vội vàng triệu hoán người bên mình kéo tiểu hoàng thượng đi.

Hai thái giám, một người đỡ tiểu hoàng thượng lui về phía sau đến khoảng cách an toàn, lo lắng mụn đỏ trên mặt Nguyên Sơ Hàn sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Phong Ly vẫn vững vàng, mặt không đổi sắc, “Bệnh này, không thuốc nào chữa được sao?”

“Bẩm vương gia, thứ thần y thuật không tinh, không cách nào trị liệu bệnh quận chúa.” Triệu thái y đầu đã áp trên mặt đất, xem ra hần cũng rất muốn rời khỏi.

“Vương gia, khi ngài đưa quận chúa từ Sâm Châu đến đế đô, Trịnh Vương không nói qua quận chúa chính xác mắc bệnh gì sao?” Thái hậu nhìn về phía Phong Ly, trên khuôn mặt trang nhã pha trộn sắc lạnh trái lại xẹt qua vài phần vui sướng khi người gặp họa. Thập phần hi vọng bệnh của Nguyên Sơ Hàn có thể lây bệnh cho Phong Ly, bệnh càng nặng càng tốt.

“Trịnh Vương không nói rõ, chỉ là nói đi tìm rất nhiều danh y xem qua cho quận chúa, đều nói không thuốc nào chữa được.” Giọng nói Phong Ly lộ ra vài phần lạnh lùng, càng cao ngạo nghiêm nghị.

Thái hậu nhìn Nguyên Sơ Hàn nửa chết nửa sống, đây không phải như tính toán của bà. Bất quá, bà vẫn quyết định không thể để cho Phong Ly dẫn nàng ta đi lần nữa, dù sao, nàng ta là lợi thể thập phần trọng yếu.

“Phần lớn danh y dân gian đều hữu danh vô thực (danh không đúng với thực), không thể so bì với thái y trong cung. Không bằng như vậy đi, để quận chúa ở lại trong cung, ở hậu cung có một tòa cung điện thanh tịnh ít người lui tới. Như vậy càng có thể thuận tiện chữa bệnh cho quận chúa, cũng miễn ở lại phủ Vương Gia khiến Vương gia bị lây bệnh. Vương gia một ngày kiếm tỷ bạc, vì hoàng thượng xử lý triều chính đã quá mức bận rộn, người cũng không thể có sơ xuất.” Thái hậu như cũ tránh đi rất xa, mỗi câu đều nói hợp tình hợp lý.

Phong Ly không nói, chỉ nhìn Nguyên Sơ Hàn.

Nguyên Sơ Hàn nhưng lại có vài phần khẩn trương, nàng cũng không nên ở lại trong cung.

Nhìn về phía Phong Ly, hần cư nhiên thờ ơ, cái gì cũng không nói.

Không được, cách này không thể dùng được, nàng không muốn làm con tin trong cung, nàng phải dựa vào chính mình rồi.

“Khụ khụ, , “ bỗng dừng, Nguyên Sơ Hàn bắt đầu ho khan

Bên kia thái hậu lại lui về phía sau vài bước, nhìn những đốm mụn lở loét trên mặt Nguyên Sơ Hàn, thập phần lo lắng nó sẽ nổ bung.

Triệu thái y đứng lên, tay lùi về sau, ông nghĩ muốn cho Nguyên Sơ Hàn khỏi ho khan, thế nhưng ông thật sự không có biện pháp.

Nguyên Sơ Hàn ho khan tăng lên, ho đến ngực phồng phật ra tiếng trống rỗng, ngay sau đó thân thể nghiêng tới trước, thẳng tắp rơi khỏi ghế dựa.

Mắt thấy đầu muốn đụng trên mặt đất, một bàn tay đưa tới vừa lúc tiếp được đầu nàng. Thân thể bị cuộn lại, cả người nàng rơi vào một bờ ngực lạnh lẽo.

Nguyên Sơ Hàn không mở mắt, yết hầu co rút nhanh, máu màu đỏ tươi phun ra từ trong miệng nàng, bắn tung tóe lên người ôm nàng.

Phong Ly ôm nàng, biết nàng diễn trò, nhưng không biết nàng sẽ làm thật đến vậy. Nhìn máu không ngừng từ trong miệng nàng tuôn ra, có khoảng khắc hắn còn tưởng rằng là thật .

“Triệu thái y, người còn thất thần làm gì? Nhanh xem cho quận chúa.” Mắt thấy Phong Ly ôm lấy Nguyên Sơ Hàn, tư thế chính kia là muốn dẫn nàng đi, thái hậu lập tức quát lớn.

“Dạ... dạ vâng.” Triệu thái y đi tới, thấy Nguyên Sơ Hàn trong lòng Phong Ly, ông lại không dám tiếp cận.

“Lúc xuất phát từ Sâm Châu, Trịnh Vương có đem chút dược giao cho bốn vương, đó là dược áp chế cơn ho của quận chúa. Hoàng thượng, thái hậu, bốn vương trước mang quận chúa trở về. Nếu còn nôn ra máu như vậy, quận chúa sợ sẽ mất mạng.” Nàng đang nôn ra máu, dù là biết nàng làm bộ, nhưng còn phun nữa, có bao nhiêu máu nàng phun cũng không đủ.

Thái hậu còn muốn nói cái gì, bên kia Phong Ly đã một tay ôm ngang Nguyên Sơ Hàn, đi nhanh tiêu sái ra điện.

Tiểu hoàng thượng đi qua vài bước, nhìn chăm chú vào bóng lưng Phong Ly rồi đi, trên mặt thanh tú hiện lên thập phần đồng tình cùng thương tiếc, trên đời này còn có người đáng thương như cậu.

Hoàng cung nguy nga nghiêm trang, Phong Ly ôm Nguyên Sơ Hàn đi nhanh về phía cửa thành, hắn nện bước rất lớn, ôm Nguyên Sơ Hàn, cực kì trầm ổn.

Trên vạt áo đẹp đẽ quý giá đều là máu, mặt Nguyên Sơ Hàn chôn trước ngực hắn, một bộ dáng sắp chết .

Mấy hộ vệ đi theo phía sau, cung nhân gặp trên đường đi đều phủ phục quỳ xuống đất.

Một đường thẳng đến xe ngựa đứng ở cửa thành, Phong Ly đạp ghế ngựa trực tiếp ôm Nguyên Sơ Hàn tiến vào xe ngựa. Hộ vệ lái xe ngựa, nhanh chóng chạy xe.

Đi vào xe ngựa, Phong Ly thuận tiện trực tiếp ném người trong lòng xuống.

“Ai nha, diễn trò nên diễn đến cùng chứ, đã vớt ta đi rồi à?” Nằm ở trong xe, Nguyên Sơ Hàn từ trong tay áo rút ra hai cây châm bạc. Ngăn cách y phục vững vàng đâm trên ngực cùng sau tai mình, đánh đúng huyệt, kết thúc một ngày mệt mỏi.

Phong Ly rời chỗ đến chỗ ngồi đằng xa, vạt áo đầy máu, khuôn mặt tuấn mỹ không biểu tình, đơn độc lạnh lùng.

Nhỏ châm, vết mụn đỏ lở loét chằng chịt trên mặt Nguyên Sơ Hàn từ từ biến mất, trong nháy mắt cả người như thay máu sống lại, xoa người ngồi dậy.

Lau máu trên cằm, Nguyên Sơ Hàn vuốt ve ngực, “Thổ huyết này thật đúng là không phải người làm, yết hầu đau quá.”

Phong Ly vẫn không nhúc nhích, hơn nữa thân thể còn có điểm cứng nhắc, hơi thở trong lúc đó mang theo mùi máu trên vạt áo, thật giống như dao găm, thối mạnh vào phổi hắn.

“Thái hậu kia cũng muốn cưỡng ép ta làm con tin, xem ra là địch nhân của Nhiếp Chính vương đại nhân nha. Ta là hàng bán chạy đó, Nhiếp Chính vương đại nhân nên bảo hộ ta thật tốt. Nếu là ta bị thái hậu cưỡng ép, lợi thế của ngài cũng mất.” Tuy cùng một dạng, nhưng trước mắt mà nói, nàng vẫn cực kỳ an toàn .

Phong Ly nhàn nhạt liếc nàng một cái, “Nếu còn có lần sau, người nên đổi loại bệnh khác đi.”

Nhuộm mảy, gương mặt Nguyên Sơ Hàn đã trắng nõn như lúc ban đầu, mặt mày cong cong cười, tỏa sáng như ánh mặt trời, ánh sáng trong xe ngựa tựa hồ sáng ngời vài phần.

“Thật có lỗi, ới ra máu đầy người Nhiếp Chính vương đại nhân. Bất quá như vậy mới rất thật nha, loại ‘ bệnh ’ này của ta, bệnh trạng phát tác quả thật là thổ huyết mà.” Diễn trò đương nhiên phải làm chân thật mới được.

“Thật là có loại bệnh này.” Nhìn gương mặt nàng trắng nõn như ngà voi, sức sống bắn ra bốn phía, rất khó tưởng tượng vừa rồi nàng vẫn còn nôn ra

máu.

“Đương nhiên, thái y kia nói không sai. Thái y Thái Y Viện, vẫn là có chút tài năng, loại chứng bệnh nghị nan này cũng từng gặp qua.” Về yết hầu, nàng dường như đang đánh giá thịt heo.

Phong Ly nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm như hàn đàm từ trên gương mặt nàng trượt xuống, rơi vào trên cổ trắng nõn của nàng, “Mụn đỏ lở loét nổi bung, sẽ lây bệnh cho ông ta.”

“Vết lở loét này của ta là giả, ngưng tụ ở dưới làn da chỉ là máu của ta. Nhiếp Chính vương đại nhân sợ hãi rồi hả? Diễn trò thật đến nỗi ngay cả bản thân ngài cũng tin.” Chỉ là diễn trò thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Một Câu Nguyên Bảo

Edit: Skye

Xe ngựa rời khỏi hoàng cung, tuy không nhìn thấy bên ngoài, nhưng nghe thanh âm liền đoán ra được.

Khi ở trong cung, xe ngựa chạy đều có tiếng vọng lại. Mà sau khi rời khỏi hoàng cung, không những không nghe thấy tiếng vọng mà tiếng ồn ào cũng truyền vào lỗ tai, cảm giác trở lại nhân gian thoáng chốc đánh úp lại, trong lòng đột nhiên thư sướng.

“Này, thái hậu nương nương quả nhiên không phải nữ nhân bình thường, có thể mặt không đổi sắc cùng Nhiếp Chính vương đại nhân đối chọi gay gắt. Vương gia đại nhân, thái hậu nương nương là đại địch sao?” Nhắc một chân, khuỷu tay gối trên đệm lót trên đầu, sau đó dùng tay nâng má, Nguyên Sơ Hàn cười híp mắt, giống như một đóa hoa.

“Một nữ nhân có thể quấy nhiễu mưa gió gì, thế lực phủ Quốc trượng rắc rối khó gỡ, kia mới đúng là đại địch.” Phong Ly lãnh đạm trả lời, nghe qua nhỏ nhặt, nhưng cũng nhìn ra được, phủ Quốc trượng kia đích thật là địch nhân của hắn.

Mở to hai mắt, Nguyên Sơ Hàn nhìn về phía Phong Ly, “Phủ Quốc trượng? Chưa từng nghe qua.” Nàng cho tới bây giờ không tận lực hỏi thăm qua nhân vật lớn ở triều đại này, ngay cả Phong Ly, cũng là khi đó ở Sâm Châu vô ý nghe Trịnh Vương nhắc tới mới biết được, nguyên lai trên đời này còn có Nhiếp Chính vương.

Phong Ly nhìn nàng một cái, “Chưa từng nghe qua phủ Quốc trượng, tiểu thần tiên thật đúng là không hỏi thế sự.”

“Nhiếp Chính vương đại nhân, người đừng nữa nói ba chữ tiểu thần tiên kia được không? Từ trong miệng người khác nói ra đều mang theo kính ngưỡng, nhưng từ trong miệng Vương gia đại nhân ngài nói ra, nghe qua như châm chọc vậy.” Nhíu mày, Nguyên Sơ Hàn rất không thích giọng điệu của hắn. Bí mật của nàng bị hắn vạch trần cũng đã quá mức, hắn luôn dùng loại giọng điệu này gọi tiểu thần tiên, nghe qua cứ như đang khoe khoang mọi thứ đều chạy không khỏi mắt của hắn.

“Mỗi một câu Nhiếp Chính vương đại nhân, Vương gia đại nhân của người, chẳng lẽ không châm chọc sao?” Nhìn nàng, sắc mặt lạnh nhạt, đôi mắt sâu thẳm không bốn bề sóng dậy, người nhìn vào có vài phần khiếp sợ, dồn ép người khó thở.

“Thật không? Trong lòng ta tuyệt đối là kính trọng. Nhiếp Chính vương đại nhân thiên hạ vô song, kiếp này có thể được gặp Vương gia đại nhân, thật sự là tiểu nữ tử tam sinh hữu hạnh.” Trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, cực kỳ lưu loát.

Lạnh nhạt nhìn nàng, sau một lúc lâu Phong Ly thu hồi tầm mắt, “Khi nói láo không cần nghiêng răng nghiêng lợi.”

Nguyên Sơ Hàn giờ tay捏 hai xương gò má, “Đa tạ Nhiếp Chính vương đại nhân chỉ giáo.”

Phong Ly không để ý nàng, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, có thể thấy được là hắn không muốn quan tâm nàng giả mù sa mưa.

Nguyên Sơ Hàn cũng không thêm để ý, dù sao từ lần đầu tiên nhìn thấy Phong Ly, hắn vẫn mặt nghiêm lạnh thế này. Khí lạnh nghiêm nghị toàn thân, tựa hồ có thể dọa người chết.

Lúc bắt đầu, nàng có chút kiêng kị, bất quá nàng hiện tại là con tin trọng yếu, biết chính mình tạm thời có tác dụng, cho nên cũng không sợ. Dù sao, Phong Ly cũng sẽ không động đến nàng.

“Thái hậu muốn ta, nói cách khác, phủ Quốc trượng cũng muốn ta rồi. Nhiếp Chính vương đại nhân cùng phủ Quốc trượng, rốt cuộc thế lực hai phe sẽ thay đổi thế nào đây? Bản chất con người của ta ấy mà, phải quan sát trông ngóng mới được.” Mặt mày cong cong giống như trăng sáng, Nguyên Sơ Hàn cố ý đùa cợt.

“Xem ra ngươi vẫn muốn gả cho hoàng thượng?” Phong Ly không nhìn nàng, ngồi ở chỗ kia ổn định như núi.

“Chẳng lẽ, Nhiếp Chính vương đại nhân có biện pháp có thể giúp ta không gả cho hoàng thượng sao? Vương gia đại nhân sẽ giúp ta chứ?” Thu hoạch ngoài ý muốn nha, nếu Phong Ly có thể gật đầu đáp ứng, vấn đề khó nan giải nhất của nàng được giải quyết rồi.

Phong Ly nhìn nàng một cái, không trả lời, bất quá trong đôi mắt kia dường như có thâm ý khác.

Nguyên Sơ Hàn cân nhắc , bỗng dừng cười, “Vì không thể gả làm vợ cho đứa nhỏ, xem ra ta cũng chỉ có thể làm con tin của Nhiếp Chính vương đại nhân thôi. Vương gia đại nhân có thể bảo vệ tiểu nữ tử ta xuôi gió xuôi nước, tiểu nữ tử cũng phải bày xuất chút thành ý mới được. Giống chuyện tình ‘ về đường cho hươu chạy ’ mấy ngày hôm trước, ta sẽ giúp Vương gia đại nhân làm vài lần.”

Sắc mặt Phong ly khẽ biến lạnh, liếc nàng một cái, ánh mắt kia rất có áp lực.

Nguyên Sơ Hàn không để ý, vẫn như cũ cười tí mắt , mặt mày nở hoa.

“Tiểu hoàng thượng nha, thật sự là đứa bé, vóc dáng còn không cao bằng ta. Đứa nhỏ lớn như vậy đã phải cưới vợ, quả thực là phá hoại cây non. Khi đó ta nghe lão nhân gia nói, tiểu hoàng thượng đã sớm định ta làm hoàng phi, ngay cả chọn hoàng hậu cũng đã định xong.” Nhìn Phong Ly, việc này hẳn tất nhiên là hiểu biết nhất .

“Hoàng hậu quả thật sớm định ra rồi, ngoại tôn nữ Mai gia, cũng là biểu tỷ của hoàng thượng .” Phong Ly giải thích nghi hoặc cho nàng, sắc mặt kia vẫn lãnh đạm như cũ.

“Mai gia? Là người phủ Quốc trượng đó! Hoàng hậu tương lai là người trong nhà bọn họ, đây là nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.” Cho nên, cho dù nàng làm hoàng phi, cũng là người ngoài. Chết rồi, thái hậu, hoàng hậu, nữ nhân giữa hậu cung cực kỳ có quyền thế đều là người Mai gia , nếu nàng tiến cung, vậy thăm rồi.

Nhìn về phía Phong Ly, Nguyên Sơ Hàn ánh mắt lấp lánh, “Nhiếp Chính vương đại nhân, nếu ngài cùng phủ Quốc trượng sống mái với nhau, ngài có chiếm được phần thắng không?”

“Ngươi lại có chủ ý gì? Hồi vòng vào ra người nào có phần thắng lớn, là muốn lập tức trở mặt sao.” Phong Ly có vài phần không kiên nhẫn, nếu nàng ta thật sự tính toán như vậy, cũng không có khả năng hỏi quang minh chính đại như vậy . Khả năng duy nhất là, nàng ta rành rồi không có chuyện gì, tồn hơi thừa lời hỏi chơi.

“Cũng có thể nha.” Một tay nâng má, Nguyên Sơ Hàn hưng trí dạt dào.

Phong Ly rõ ràng nhắm mắt lại, không nghe nàng lái nhái. Hơi thở trong lúc đó mang theo mùi máu trên vạt áo, khiến hắn cực kì mất kiên nhẫn.

Nguyên Sơ Hàn thấy hắn không để ý tới mình, bĩu môi, sau đó tựa vào vách xe tháo cây trâm vàng trên đầu.

Cây trâm vàng không nặng, cực kì phổ thông, được đánh bóng, bên trong rỗng .

Vặn mở đỉnh trâm châu, bên trong là mấy chục gốc ngân châm dài nhỏ, đây là nghiên cứu gần đây của nàng. Bởi vì bao cuốn không hẳn lúc nào cũng có thể mang trên người, mà trâm cài này, đi tới chỗ nào đều có thể mang theo. Sau này nàng muốn làm ra nhiều hơn thứ khác biệt hơn, quả thực quá thuận tiện.

Xe ngựa chạy trên con đường rộng, rất nhanh tiến vào đại môn vương phủ, hôm nay một hồi diễn trò hoàn thành viên mãn.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Nguyên Sơ Hàn cũng không nhìn Phong Ly, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài.

Theo cang xe nhảy xuống, nàng cũng không quay đầu lại, hướng tiểu viện mình đi tới, ở trong vương phủ, nàng ở nơi nào đều rất rõ ràng.

Vừa đi được hai bước, từ phía sau truyền đến giọng Phong Ly , thành công ngăn nàng dừng bước.

“Nguyên Bảo.”

Nguyên Bảo? Hắn cư nhiên gọi nàng là Nguyên Bảo?

Tên này chỉ có Trịnh Vương gọi, lão nhân gọi nàng như vậy, là vì cực kỳ sùng ái nàng. Cảm thấy gọi tên không đủ để biểu hiện ra yêu thích của lão, cho nên liền gọi Nguyên Bảo à.

Dừng tại chỗ hai giây, trong khoảnh khắc tìm Nguyên Sơ Hàn ngừng đập.

Từ từ xoay người, chưa nhìn thấy người gọi nàng thì đã bị một kiện y phục nện vào đầu, rơi trên đầu nàng, chặn tầm mắt.

“Giật sạch sẽ vết máu ngươi phun trên quần áo đi.” Giọng nói lạnh lùng cô tuyệt vang lên khiến trái tim Nguyên Sơ Hàn thoáng chốc ngừng đập không phục lại.

Kéo y phục trên đầu xuống, giữa tầm mắt, bóng dáng cao ngất lộ hàn khí đã đi xa.

Cầm lên ngoại bào hoa lệ, Nguyên Sơ Hàn nhíu mày nhìn, trên vạt áo là một mảng lớn vết máu khô, nằng quả thật đã ói ra rất nhiều sao!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Vẽ Đường Cho Hươu Chạy

Edit: Skye

Nhìn Nguyên Sơ Hàn hoàn hảo không tổn hao gì trở về, Hương Phụ thở dài nhẹ nhõm một hơi. Từ khi Nguyên Sơ Hàn rời khỏi, nàng liền lo sợ, sợ sau cùng trở về chỉ còn một mình Phong Ly, mà Nguyên Sơ Hàn lại bị vây hãm ở trong cung.

“Tiểu thư, trong tay người... hình như là y phục của Vương gia.” Đi theo Nguyên Sơ Hàn trở về phòng, Hương Phụ nhìn chăm chăm y phục trong tay nàng, là ngoại bào ám sắc Phong Ly mặc, là vải dệt thượng thừa, cổn viền vàng, ngay lập tức đã biết chủ nhân y phục là ai.

“Ừm, là của vị đại nhân Nhiếp Chính vương kia. Hương Phụ, cầm lấy giặt đi, mặt trên đều là máu, vị Vương gia đại nhân kia ghét bỏ ghê gớm.” Đi vào phòng, ném tới ghế tựa rồi phất tay, Nguyên Sơ Hàn xoay người đặt mông ngồi trên giường bên cửa sổ, cảm giác có chút mệt mỏi.

Hương Phụ cầm lấy y phục lật đi lật lại, quả nhiên thấy trên vạt áo có máu. Suy xét một lúc lâu, sau đó nhìn về phía Nguyên Sơ Hàn, “Tiểu thư, tình huống cực kỳ nguy cấp sao? Khiến người phải dùng đại chiêu thổ huyết cuối cùng này.”

“Đúng vậy a, thái hậu nghĩ muốn giữ ta ở trong cung làm con tin. Tuy ở nơi này cũng là con tin, nhưng ta tin tưởng, ở chỗ này làm con tin so với ở trong cung làm con tin khẳng định hạnh phúc hơn. Tiểu hoàng thượng kia nha, vóc dáng không cao bằng ta, trẻ con chưa thoát. Còn thái hậu à, chắc chắn, không phải nữ nhân tầm thường, dám cùng Phong Ly đối chọi gay gắt. Dù sao đó cũng là nơi vào không thể ra, tránh xa là tốt nhất nên ta tình nguyện ở chỗ này làm con tin.” Ngón tay thon dài trắng nõn gõ trên tay vịn giường, Nguyên Sơ Hàn nhắm mắt kể.

“Hiện giờ tiểu thư cảm thấy chỗ Vương gia là an toàn nhất sao?” Trái lại Hương Phụ cảm thấy tựa như Nguyên Sơ Hàn có chút thay đổi đánh giá với Phong Ly.

“Đương nhiên không phải, chỉ là trái ngược với hoàng cung mà nói, nguy hiểm ở chỗ hần khá thấp.” Mở to mắt, Nguyên Sơ Hàn lập tức phủ nhận, hơn nữa trong lòng quả thật cũng nghĩ như vậy.

Hương Phụ gật gù đầu, sau đó cầm lên ngoại bào của Phong Ly, tính toán giặt sạch sẽ.

“À, Hương Phụ, cầm y phục ra ngoài, không cần giặt sạch.” Hần nói giặt sạch, nàng liền giặt sạch sao? Đường đường Nhiếp Chính vương, y phục vô số, cũng không phải chỉ có một kiện này.

“Không giặt sạch à?” Hương Phụ lại hỏi.

“Không cần giặt sạch.” Nguyên Sơ Hàn đứng dậy đi qua túm lấy y phục, trên y phục có mùi thơm nhàn nhạt, không rõ mùi thơm gì, nhưng có thể ngửi thấy rõ ràng.

Ban đêm, chủ tớ hai người dùng xong bữa tối, sau khi rửa mặt xong liền ngồi trên giường trò chuyện.

Hương Phụ vẫn lo lắng, đây không phải địa bàn của mình, lại lấy thân phận con tin bị ‘giam giữ’ ở trong này, nên luôn luôn không yên lòng.

“Từ khi đi tới đây, chúng ta không có bất kỳ liên hệ nào với bên ngoài, thậm chí không có người đến gặp. Lão gia cực kỳ lo lắng tiểu thư, nhưng lại không có biện pháp phái người đến xem, vương phủ này thật sự là cái lồng giam a.” Hương phụ ôm chần, nhỏ giọng nói.

Nguyên Sơ Hàn dựa vào gối đầu, tóc dài tán trên đầu vai, gương mặt xinh đẹp tinh xảo trắng nõn như ngà voi, “Cũng không thể nói như vậy, có lẽ là ông lão tận lực không phái người qua đây. Để đó không thể sánh bằng Sâm Châu, nơi nơi đều có ánh mắt. Ông vốn là tận lực khiêm tốn, khiêm tốn cả đời, chưa đến điểm máu chốt thì không thể quá lộ liễu.”

Hương Phụ khó hiểu, nhưng vẫn cứ lựa chọn tin tưởng Nguyên Sơ Hàn, “Có lẽ tiểu thư nói đúng, nô tỳ đã quá lo lắng.”

“Được rồi, nhà đầu nhà người, ta đảm bảo không để người xảy ra chuyện gì.” Nàng cười rộ lên, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn như trăm hoa bùng tỉnh.

Hương Phụ lè lưỡi, cuộn sợi tóc mình, “Nô tỳ tin tưởng tiểu thư.”

“Nhanh đi ngủ đi, ta cũng cần phải ngủ. Hôm nay diễn trò nhiều quá, ta nôn ra máu đến mức đau cả yết hầu, ta cần phải nghỉ ngơi rồi.” Nàng nhéo nhéo yết hầu, quả thật có chút đau.

Hương Phụ gạt đầu, xô giày muốn rời đi, thuận tiện tắt ánh nến trong phòng.

Trở về phủ Nhiếp Chính vương, thân phận lại trở về là con tin, bất quá Nguyên Sơ Hàn thích loại yên lặng này.

Từ khi tiến cung đã qua bốn ngày, bốn ngày này, nàng chưa thấy qua Phong Ly, càng không ai tới truyền lời Phong Ly, có thể thấy được tạm thời không cần nàng phải làm gì. Nàng cũng không cần phải giúp 'nối giáo cho giặc', cũng càng không cần phải nâng lên sân khấu diễn trò.

Bên trong tiểu viện của nàng, trên gạch đá trơn nhẵn sạch sẽ là thảo dược nàng đào ra từ trong rừng trúc bên cạnh đang được phơi nắng. Cho dù là thảo dược tầm thường nhưng cũng xem như là một loại lạc thú.

Trực tiếp ngồi trên chiếu, Nguyên Sơ Hàn lựa một nửa dược liệu khô, lấy ra có vẻ không sai, sau đó đặt cùng nhau tiếp tục phơi nắng. Loại nào chất lượng không tốt liền ném qua một bên, rồi cứ như vậy lần qua lần lại, thuận thực cho đến hết thời gian.

Bỗng dung, tiếng bước chân vội vàng truyền đến, nhanh chóng tiếp cận tiểu viện của nàng, hơn nữa không chỉ một người.

Ngẩng đầu nhìn ra cửa viện, ngay sau đó bốn hộ vệ nâng một hắc y nhân đi vào tiểu viện.

"Quận chúa, hần bị trọng thương, thỉnh người trị liệu." Bốn hộ vệ nâng hắc y nhân kia đặt trên mặt đất sạch sẽ, mắt người nọ nhắm chặt, trên hắc y đều là máu.

Nguyên Sơ Hàn đứng lên, nhãn mi, xa cách nhìn bốn người, "Nhiếp Chính vương đại nhân muốn các người đưa tới?"

"Bẩm quận chúa, quả thật là Vương gia lệnh chúng ta đưa tới. Thỉnh quận chúa mau chóng trị liệu, Tề Dương hần đã không được." Nhìn Nguyên Sơ Hàn, cho dù nói lời thỉnh nhưng ánh mắt vẫn khí thế bức người.

"Coi ta là đại phu công cộng trong phủ các người à, có thương tích liền tới gặp ta, lời ta đã nói, hần có nhớ rõ không." Khi đó nàng nói nếu hần giúp nàng không lấy tiểu hoàng thượng, nàng liền cống hiến chút gì đó thích hợp. Kết quả, hần còn chưa đảm bảo thì đã sử dụng nàng trước rồi.

"Thỉnh quận chúa trị liệu." Hộ vệ kia sắp không thể nhịn được nữa, dường như nếu Nguyên Sơ Hàn không động thủ, chính hần sẽ động thủ.

Hai tay ôm ngực, Nguyên Sơ Hàn cười lạnh neho mắt nhìn sắc mặt tái xanh của bốn hộ vệ, ngay khi bọn họ gần đến mức sắp nổi giận mới từ từ ngồi xuống.

Từ trong lồng ngực bày ra bao cuộn, thần tốc một tay trải rộng ra, thủ pháp lanh lợi thi châm, nhanh chóng đánh vào các vị trí trên ngực hắc y nhân, ngực hần ngừng chảy máu.

Sau khi ngừng máu, Nguyên Sơ Hàn cầm tay hần, bắt mạch.

Ba ngón tay đè lên mạch chủ, con người Nguyên Sơ Hàn lạnh lùng khẽ chuyển, sau đó nhìn mặt người kia.

"Chảy máu quá nhiều, mạch tượng mỏng." Thả tay hần xuống, nâng tay theo bờ vai bắt đầu ấn mạnh xuống, khi ấn xuống chân, hắc y nhân đang hôn mê phát tiếng kêu đau yết ột.

"Gãy xương đùi, trước ngực có vết thương trí mạng, có thể giữ được hơi thở đến bây giờ quả là nghị lực ngoan cường." Nói xong, động thủ thu hồi ngân châm, sau đó trực tiếp mở quần áo của hần.

Trên ngực quả thật có miệng vết thương rất lớn, là vết thương do kiếm gây ra, may mà thương tổn không sâu nên mới sống được đến tận hiện giờ.

Một hồi, Nguyên Sơ Hàn đem toàn bộ y phục hắc y nhân đang mặc cất sạch, thân thể nam nhân trần truồng nằm tề liệt ở trong viện, khiến cho bốn hộ vệ bên cạnh cực kỳ không thoải mái.

Nguyên Sơ Hàn xem như không thấy, hạ châm tại mi tâm, ngực, bụng và chỗ đùi của người bị thương, sau đó đứng dậy trở về phòng.

Cửa viện, một bóng dáng cao ngất đứng ở nơi đó đã lâu, tiến vào sân viện khi bóng lưng khác đã biến mất, đôi mắt sâu thẳm phảng phất tựa hàn đàm rơi trên người không mảnh vải trong viện.

"Phủ phân dưới bụng cho hần." Mở miệng, giọng nói trầm thấp lãnh đạm dị thường.

Hộ vệ tuân lệnh, từ đồng quần áo bản lấy một miếng vải thô, che phủ dưới cho người đang hôn mê. Quả nhiên, như vậy xem ra thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bản Sắc Thầy Thuốc

Edit: Skye

Chỉ là trong khoảnh khắc, Nguyên Sơ Hàn lại từ trong phòng ra ngoài, Hương Phụ cũng đi theo, trong tay ôm một hòm thuốc lớn.

Nguyên Sơ Hàn đã vén cao ống tay áo, hai tay đã được rửa qua bằng rượu để trừ độc.

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy phần dưới của người kia đã bị che lại, Nguyên Sơ Hàn không khỏi cười rộ lên, “Nam nhân các ngươi cũng hiểu thế nào là xấu hổ à? Mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân, ở trong mắt ta đều là gà trắng luộc hết.”

Bốn hộ vệ đứng ở một bên, nghe lời này cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, bọn họ hiểu như vậy khá là quái dị, dù sao Nguyên Sơ Hàn cũng là thầy thuốc chuyên nghiệp. Nhưng mệnh lệnh của Vương gia, làm sao có thể không nghe được đây.

Ngoài cửa, Phong Ly khoanh tay sau lưng tiêu sái tiến vào, “Mau chóng trị liệu.” Nữ nhân này nói lời vô nghĩa rất nhiều.

Liếc mắt nhìn Phong Ly một cái, Nguyên Sơ Hàn ngồi xổm xuống, cười sáng lạn như ánh mặt trời, “Nhiếp Chính vương đại nhân, cái này tương đương với việc đảm bảo cho tiểu nữ từ ta à?”

Phong ly sắc mặt không đổi, “Mau ra tay.”

Nghiêng đầu nhìn hán vài giây, sau đó cười cười, không cùng hán tranh luận. Có lẽ hán đã bảo đảm cho nàng rồi.

Hương Phụ ngồi xổm bên cạnh Nguyên Sơ Hàn, lưu loát đem hòm thuốc mở ra. Hòm thuốc này không giống với hòm thuốc của các đại phu khác, mặt trên kéo ra hai ngăn, ngăn trên cùng cư nhiên còn có ngăn gấp khúc, tổng cộng có ba tầng.

Bên trong chứa đầy dụng cụ ngay ngắn chỉnh tề, lập tức hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Phong Ly nhìn hòm thuốc kia, không khỏi thừa nhận Nguyên Sơ Hàn, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng y thuật có lẽ thực không phải giả .

Cầm kẹp mang theo bông đã tẩm qua rượu mạnh lau lên ngực đầy máu người còn đang hôn mê, động tác thành thạo.

“Kim cầm máu.” Đầu không chuyển, đưa cái kẹp đã dùng qua về hướng Hương Phụ. Hương Phụ một tay lấy kẹp, một tay chuyển tới cái kim nhỏ tinh xảo.

Dùng kim kẹp lấy mạch máu chính đang chảy máu dữ dội.

“Viên thuốc cầm máu.” Lại đưa tay ra, Hương Phụ vụn phần phối hợp từ một bình nhỏ đổ ra một viên thuốc màu trắng, đặt ở trên tay Nguyên Sơ Hàn.

Bóp miệng người nọ, đem viên thuốc nhét vào trong miệng hán.

Phong Ly đứng ở khoảng cách không xa, nhìn Nguyên Sơ Hàn thủ pháp thành thạo, đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia tán thưởng.

Xử lý tốt vết thương, sau đó khâu lại, Hương Phụ thông thạo dụng châm, làm trợ thủ cho Nguyên Sơ Hàn, tuổi còn nhỏ nhưng lại trấn tĩnh khác thường.

Dùng ngón châm đâm mấy chỗ trên ngực, sau đó khâu lại, thủ pháp rất nhanh.

Hơn nữa, có thể là bởi vì liên quan đến mấy cây ngân châm, người hôn mê vẫn hôn mê như cũ, làm như không có cảm giác đau đớn.

Ở trên da thịt xe chỉ luân kim, nhắc đến thoải mái thì người động thủ cảm thấy thoải mái, nhưng người nhìn lại không dễ chịu như vậy.

Hình ảnh quả thực tàn nhẫn, làm cho người ta không khỏi có vài phần cảm động, da thịt tựa hồ bị đau theo.

“Ngoại thương này khâu lại, lúc ấy do ta không cẩn thận học từ tế nên không phải sở trường của ta. Về sau vết khâu này sẽ rất khó nhìn, mong vị huynh đệ ta thứ.” Nguyên Sơ Hàn vừa khâu vừa nói chuyện, ngữ khí thoải mái, giống như nàng đang thêu hoa.

Hương Phụ một bên nhìn, một bên lắc đầu, “So với trước kia tốt hơn nhiều, vết khâu của người trước mới đúng là xấu, da thịt hợp lại nhìn y như con rết.”

“Đúng đấy, ngươi cũng cần phải luyện tập nhiều, không thể chỉ nhìn là được. Thực tiễn mới có thể tiến bộ, ngươi thực cho rằng trên đời này có thiên tài sao?” Nguyên Sơ Hàn nhân cơ hội giáo dục Hương Phụ.

Hương Phụ gật gù đầu, đối với y thuật nàng cực kỳ nghiêm túc.

“Cây kéo.” Khâu lại xong, Nguyên Sơ Hàn đưa tay, bàn tay đầy máu.

Hương Phụ đưa kéo cắt chỉ, vết thương lớn khép miệng hoàn tất.

Rải thuốc bột, dùng băng gạc băng lại miệng vết thương.

Đứng dậy, Hương Phụ đứng bên cầm bông đã tắm rửa lau máu trên tay Nguyên Sơ Hàn, nhìn ra được nàng đã làm trợ thủ từ lâu, toàn bộ đều thuận lợi, ăn ý phối hợp.

Lau sạch sẽ xong chuyện, Nguyên Sơ Hàn đi đến chỗ gãy xương của người bị thương, ngồi xổm xuống rồi quay đầu nhìn lướt qua Phong Ly, không nghĩ tới người này không biết khi nào đã xoay người đi.

“Nhiep Chính vương đại nhân, người cảm thấy kỹ thuật khâu miệng vết thương của ta như thế nào? Vết khâu nhìn có tốt không?” Tay nắm phần đùi gãy của người bị thương, một bên cười tí mắt hỏi.

“Còn có thể thêm hoa trên da thịt sao?” Phong Ly hỏi lại nàng, khi nàng vừa mới khâu miệng vết thương, hấn đã quay lưng đi.

“Đương nhiên là có thể nha.” Thoải mái đáp lời, trên tay không ngừng động.

Nàng lập tức cảm xuống, người hôn mê lập tức vì đau đớn mà tỉnh dậy vùng vẫy.

“Vài vị các người tới đề hấn lại, ta muốn nói xương. Hấn nhích tới nhích lui, chân này thật sẽ bị phế.” Nàng chỉ huy, bốn vị hôn vệ nhìn thoáng qua Phong Ly, sau đó đi tới hỗ trợ.

Mỗi người đề chặt người bị thương, Nguyên Sơ Hàn bên này nói xương.

“Ta không phải đại phu chuyên chỉnh hình chuyên nghiệp, cho nên khả năng tổn chút công phu, cố gắng nhin.” Nhìn thoáng qua người gãy giữa đang bị đề chặt, Nguyên Sơ Hàn cảnh cáo nói.

Động tác tay vẫn tiếp tục, người bị giữ chặt đau đớn kiệt sức bắt đầu kêu gào.

“Gãy xương này không phải cực kỳ nghiêm trọng, hấn nài một phen, chốc lát là tốt rồi.” Với tiếng kêu gào gần như muốn ngắt đi đối với Nguyên Sơ Hàn mà nói không có ảnh hưởng lớn gì, nàng cười tí mắt khuyên giải an ủi, động tác trên tay vẫn không giảm.

Hương Phụ từ trong gian phòng lấy ra một miếng gỗ trúc đã được đánh bóng, thời đại này không có thạch cao, chỉ có thể dùng cái này để cố định.

“Tốt rồi.” Sau cùng tiếp cận, cẩn thận sờ sờ không có sai lầm, Nguyên Sơ Hàn tuyên bố đại công cáo thành.

Hương phụ đi tới hỗ trợ, chủ tớ hai người phối hợp ăn ý đem trúc bản cố định, dùng băng gạc quấn chặt.

Hai nơi có vết thương nghiêm trọng đã được xử lý tốt, xong xuôi Nguyên Sơ Hàn đi vào phòng rửa tay. Còn lại vết thương nhỏ Hương Phụ bắt đầu xử lý, đối với việc bôi thuốc vào vết thương, nàng cực kỳ thuần thục.

Sau khi nghe được hai chữ ‘tốt rồi’ của Nguyên Sơ Hàn, Phong Ly rút cuộc cũng xoay người qua, nhìn hộ vệ đã bị ‘xử lý’ hoàn tất, lạnh giọng hỏi: “Hấn không còn nguy hiểm tánh mạng chứ?”

Hương Phụ dừng động tác bôi thuốc, sau đó cúi đầu nói: “Bẩm vương gia, hấn không còn nguy hiểm tánh mạng. Có điều, chảy máu quá nhiều, hơn nữa xương bắp đùi bị gãy, phải dưỡng thương rất lâu mới khỏi.”

“Ừ, nâng hấn đem đi.”

Nhìn không ra Phong Ly có vừa lòng hay không, chỉ là người của mình không nguy hiểm đến tính mạng, nói vậy cũng là an tâm rồi.

Bốn hộ vệ động thủ, nâng người bị thương đầy mồ hôi rời đi.

Hương Phụ thu lại hòm thuốc, cách ly những dụng cụ đã qua sử dụng, một hồi xử lý tiêu độc.

Lúc này Nguyên Sơ Hàn đã rửa tay xong đi ra bên ngoài, một bên hạ ống tay áo, một bên cười mặt mày nở hoa.

“Nhiep Chính vương đại nhân, ngài thật có biện pháp giúp ta không gả cho hoàng thượng sao? Khi trước ngài còn nói cái gì ý chỉ tiên hoàng mà.” Đi đến trước mặt hấn, ánh mặt trời chiếu lại, hơi ngửa đầu nhìn hấn, xem ra hấn so với lúc trước đã thêm một phần âm áp.

Hấn hạ tầm mắt nhìn nàng, nhìn gương mặt trắng nõn cười sáng lạn hơn cả ánh mặt trời, khiến cho bốn phía xung quanh sáng thêm vài phần.

“Trong phủ có hiệu thuốc, về sau người có thể tùy ý ra ngoài.” Vẫn như khi trước, hỏi hấn, hấn đều không trả lời. Có điều với chuyện này, Nguyên Sơ Hàn hơi chút kinh ngạc.

“Nhiep Chính vương đại nhân đại lượng như vậy, vậy tiểu nữ từ liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Con tin nàng càng ngày càng được tự do rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tài Năng

Edit: Skye

Hiệu thuốc trong vương phủ lớn hơn nhiều so với trong tường tượng, một sân độc lập thanh u mà sạch sẽ. Trong phòng ba mặt trên vách tường đều là tủ thuốc, hai mặt tủ đều là các loại dược liệu, tên dược liệu được khắc trên tất cả ngăn kéo, quy cách hơn so với hiệu thuốc bên ngoài.

Phong Ly cấp nơi này cho Nguyên Sơ Hàn, nàng lại thấy tự do hơn, mỗi ngày đều ở lại đây. Hơn nữa, người bị thương được nàng trị liệu lại là hộ vệ của Phong Ly, hộ vệ nhất đẳng.

Nguyên Sơ Hàn không biết người này vì sao lại bị thương, cũng chưa từng hỏi qua, dù thế nào cũng chẳng liên quan đến nàng.

Miệng vết thương của hộ vệ kia cực kỳ nghiêm trọng, Nguyên Sơ Hàn trợ giúp bằng ngân châm khiến vết thương khôi phục rất nhanh. Chỉ là gãy xương đùi vẫn cần tĩnh dưỡng, trong một khoảng thời gian dài, hẳn không thể rời khỏi phòng.

Buổi trưa qua đi, Nguyên Sơ Hàn cùng Hương Phụ rời khỏi hiệu thuốc, đã đến giờ đi châm cứu.

“Ngày mai là sinh thần của hoàng thượng, tiểu thư, đến lúc đó cần nô tỳ đi theo không?” Hương Phụ kỳ thật không muốn đi, nơi đó vừa nghĩ tới liền cảm thấy khủng bố.

“Không muốn đi theo thì ở lại phủ, đi châm cứu cho Tề Dương trước.” Toàn thân váy dài sắc xanh nhạt ôm lấy dáng người cao gầy cân xứng. Tóc dài tùy ý cột sau gáy, theo bước đi vung nhẹ, phảng phất như thác nước đen nhánh.

Hương Phụ gật đầu, “Nô tỳ tuân mệnh.”

Tề Dương ở viện phía đông vương phủ, là nơi ở của hộ vệ, đi vào nơi này có thể cảm thấy không khí xơ xác tiêu điều, hộ vệ Phong Ly cũng không đơn giản.

Nàng thuận đường tiểu sáu tiến vào căn phòng bên trái, gõ cửa phòng, không đợi bên trong đáp lại, Nguyên Sơ Hàn liền đẩy cửa tiến vào.

“Tề Dương, hôm nay thế nào?” Phòng đơn giản, một bàn bốn ghế một giường, Tề Dương nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, đệm lót dưới chân gãy, vẫn như cũ dùng trúc bàn cùng băng vải cố định.

“Quận chúa, thuộc hạ cảm thấy tốt hơn nhiều, vừa rồi còn tự mình xuống giường rót một chén nước uống.” Tề Dương hay nói, bất đồng với nhưng hộ vệ lạnh như băng khác.

“Lá gan lớn nhỉ, ý chí cũng không tầm thường.” Nguyên Sơ Hàn tán thưởng, hộ vệ khác người, cho dù gan dạ sáng suốt hay nghị lực, cũng không thể so sánh cùng người bình thường.

“Hiện tại chỉ muốn mau chóng dưỡng vết thương cho lành, ở trong gian phòng này thật sự khó chịu quá.” Tề Dương ngồi dậy, tuy vết thương trên ngực khá nghiêm trọng, vừa vận mất hai ngày thời gian, hẳn liền khôi phục tương đối tốt, thuật châm cứu của Nguyên Sơ Hàn cũng không phải nói phét.

“Thương tổn trên chân khôi phục chậm, ngân châm của ta cũng không giúp lành nhanh được, xương cốt không thể sánh bằng da thịt, cần mất một thời gian dài.” Ngồi xuống bên giường, Nguyên Sơ Hàn cười nheo mắt khuyên giải an ủi. Hương Phụ một bên mở bao châm, ngân châm lớn nhỏ xuất hiện trước mặt.

Tề Dương động tay cởi bỏ quần áo trong, lộ nửa người trên. Bắp thịt rắn chắc, chỉ là băng gạc che mắt làm ảnh hưởng đến mỹ cảm.

Tay châm lên huyệt vị, thủ pháp Nguyên Sơ Hàn thật phần nhanh, Tề Dương cúi đầu nhìn, hẳn căn bản không có cảm giác gì, ngân châm đã chui vào da thịt.

Ngân châm đánh vào huyệt, ngón tay nhỏ tinh xảo gây nhẹ, ngân châm phía trên da thịt lắc lư. Tề Dương hô hấp thông thuận, khó chịu trong ngực nhất thời biến mất.

Chín châm bực mỗi huyệt một cái, Nguyên Sơ Hàn gỡ băng gạc trên miệng vết thương, chưa thể cắt chỉ nhưng da thịt đã từ từ khép lại, khôi phục vô cùng tốt.

Hương Phụ một bên hỗ trợ, đưa qua thuốc ngọc, mặt trên đã bôi đầy một lượng lớn thuốc mỡ.

“Ba ngày sau là có thể cắt chỉ, không cần vội.” Vừa bôi thuốc, Nguyên Sơ Hàn vừa nhắc nhở.

Tề Dương gật đầu, “Đa tạ quận chúa.”

“Đừng khách khí, ta cứu ngươi, Vương gia các ngươi sẽ cứu ta.” Xem như hai bên cùng có lợi.

Tề Dương không nói thêm nữa, dù sao hắn cũng không dám hỏi giữa Vương gia và Nguyên Sơ Hàn có thỏa thuận gì, đây là chuyện của chủ tử.

“Nhìn dáng vẻ ngươi thật sự rất nhàm chán, làm chút việc yêu thích mà giết thời gian đi.” Người dường bệnh quả thật rất khó chịu đựng, Nguyên Sơ Hàn tràn đầy thông cảm

Tề Dương nhìn thoáng qua Nguyên Sơ Hàn gần trong gang tấc, sau đó lắc đầu. “Yêu thích duy nhất của thuộc hạ chính là tập võ.”

“Vậy thì thăm rồi, ngươi chỉ có thể nằm bốc mùi ở đây thôi.” Nguyên Sơ Hàn cười nhẹ, người ở thời này quả thật quá thiếu thốn.

Tề Dương không thể không gật đầu, xem ra chỉ có thể như vậy thôi.

Hương Phụ đứng một bên, gấp băng gạc, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, không bằng ngài đem trò tiền đồng bác cầu dạy cho Tề hộ vệ, đó là trò giết thời gian tốt nhất.”

Nhieu mây, Nguyên Sơ Hàn nhìn thoáng qua Hương Phụ, sau đó cười nói: “Không phải chỉ một chốc là có thể học được.” Đó là trò ở thế giới kia, chỉ là thế giới kia dùng tiền xu, vận dụng cơ học, tiền xu nhỏ nhỏ cũng có thể sáng tạo kỳ tích.

Đi tới thế giới này, thời điểm ban đầu nàng không thích ứng nổi, không có công nghệ cao, toàn bộ đều vô cùng nhàm chán. Sau đó liền dùng tiền đồng thay thế tiền xu giết thời gian, tuy tiền đồng có lỗ hổng ở giữa, nhưng sau đó nàng vẫn có thể tìm được đường ngắn, thành công dựng thành ruộng bậc thang rồi từ từ tạo thành những kiến trúc ‘to lớn’. Trịnh Vương nghiên cứu thật lâu mới có thể học được một chút, sau cùng bỏ dở nửa chừng, bởi vì quá tốn đầu óc mà tuổi tác lại cao nên cảm thấy mệt mỏi.

“Tiền đồng bác cầu? Đó là cái gì?” Tề Dương khó hiểu, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe nói qua.

“Là trò độc môn của tiểu thư, dùng tiền đồng dựng một cây cầu lớn. Phía dưới thiếu, mặt trên nhiều, nhưng lại có thể vững vàng chống đỡ.” Ánh mắt Hương Phụ bừng sáng, nàng đã thử dựng qua, bất quá không thành công.

“Thật sự? Không biết thuộc hạ có thể được mở mang kiến thức hay không?” Vừa nghe qua tựa hồ rất khó. Đối với những chuyện khó khăn, Tề Dương có hứng thú.

Nguyên Sơ Hàn hứng thú nhìn Tề Dương, tay nhỏ ngón châm trên người hắn, “Mở mang kiến thức đương nhiên có thể, nếu muốn học thì đừng hối hận...”

Tiền đồng trong vương phủ rất ít, Tề Dương phát động huynh đệ nghĩ ngơi cách vách, cướp đoạt hết tất cả tiền đồng của mọi người trong vương phủ mới được hơn ba trăm cái.

Ngồi cạnh bàn, Nguyên Sơ Hàn bắt đầu dựng.

Cầm từng đồng tiền, từng bước từng bước, mỗi một tiền đồng đều xem nặng nhẹ trên từng vị trí, dùng hết lực chống đỡ tầng phía trên.

Dần dần, một tòa cung điện hình chữ T cũng thành hình, bộ phận trụ phía dưới bất quá chưa tới một trăm cái, mặt khác hơn hai trăm tiền đồng ở phía mặt trên. Nghiêng về bốn phía rồi từ từ kéo dài ra ngoài, nhìn tương như muốn sập đến nơi.

Nhưng nó cứ chắc chắn như vậy, vững vàng tại chỗ.

“Đã thấy rõ chưa? Tề Dương, từ từ nghiên cứu đi, đợi đến khi ngươi dựng thành công, dự tính chân của ngươi liền tốt lên rồi.” Vỗ vỗ tay đứng dậy, Nguyên Sơ Hàn khoanh tay đi, bóng lưng yếu diệu tràn ngập khoái trá.

Trong phòng, mấy hộ vệ không trực ban vây quanh bàn nghiên cứu, bọn họ ở ngay tại đây khi Nguyên Sơ Hàn bắt đầu dựng cung điện. Thật không nghĩ tới, tiền đồng nhỏ nhỏ cư nhiên còn có thể chơi tốt như vậy.

Đêm đó, khi Tề Dương đàn kéo cái chân gầy ngồi bên cạnh bàn tập trung nghiên cứu, thì mấy hộ vệ tiến vào, khiêng trọn cả cái bàn ra ngoài.

Cẩn thận vận chuyển vào trong thư phòng vương phủ, người nào đó bắt đầu nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quy Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cướp Người.

Hôm sau, biết được cung điện từ đồng tiền do mình tạo ra cho Tề Dương xem bị chuyển đi, Nguyên Sơ Hàn đắc ý hừ hừ.

Cỡ như nàng một chốc còn chẳng nghiên cứu ra được, Nhiếp chính vương khá hơn sao? Trừ phi hấn xây dựng nhà cửa, hiểu được kiến trúc vật lý, không chừng mới có thể nhanh chóng nghiên cứu ra.

Qua giữa trưa, Nguyên Sơ Hàn cầm tiền đồng mới vơ vét đi đến chỗ Tề Dương, tính toán dựng tiếp cho hấn một kiến trúc tiền đồng, miễn cho hấn nhàm chán.

Nguyên Sơ Hàn đến, Tề Dương cực kỳ vui vẻ, từ trên giường đi xuống, chồng gậy di chuyển nhanh tới chỗ bên bàn.

“Nghe nói cung điện ta dựng cho ngươi hôm qua bị ‘cướp đi’, hôm nay ta dựng cho ngươi một cái đặc biệt hơn.” Bắt đầu dựng tiền, may Nguyên Sơ Hàn công công, đồng tiền trong tay nàng hoàn toàn phát huy tác dụng khác.

Tề Dương gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm đồng tiền, chờ mong.

Đáy trụ hoàn thành, mặt trên lại bắt đầu nghiêng, hơn nữa hoàn toàn nghiêng hướng về một mặt, Tề Dương xem không chớp mắt, lo lắng nó sẽ sập.

Nhìn lướt qua Tề Dương, Nguyên Sơ Hàn cười lạnh đắc ý.

Bỗng dung tiếng Hương Phụ vang lên bên ngoài, ngay sau đó, nàng vội vã chạy vào phòng. “Tiểu thư, tiểu thư, ngài ở chỗ này thật tốt quá. Trong cung có người tới, một đám người đang tới đây mang theo đao kiếm, nói phụng ý chỉ thái hậu, tiếp ngài tiến cung.”

Hạ đồng tiền trong tay, Nguyên Sơ Hàn đứng lên, “Thái hậu phái người đến đây? Phong Ly đâu?” Nếu có mặt Phong Ly, người của Thái hậu làm sao dám tiến vào vương phủ.”

“Vương gia không ở trong phủ. Tiểu thư ngài mau trốn đi, bọn họ quá nhiều người! Hộ vệ trong phủ đều qua đây, nô tỳ thấy như sắp muốn đánh nhau rồi.” Hương Phụ thập phần kích động, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải loại chuyện này.

Tề Dương chống gậy đứng lên, “Quận chúa đừng lo lắng, tuy Vương gia không ở trong phủ nhưng hộ vệ trong phủ cũng tuyệt đối không để bọn họ dẫn ngài đi.”

“Người của thái hậu thật sự dám động thủ với hộ vệ các ngươi sao?” Bọn họ là người của Phong Ly nha.

Tề Dương gật đầu, “Người của Thái hậu là đại nội thị vệ, cao thủ trong cao thủ, nếu Vương gia không ở đây, bọn họ thật sự dám.”

Thở sâu, Nguyên Sơ Hàn lấy ra một ngân châm, vũng vàng đâm chuẩn sau tai.

Tề Dương khó hiểu, nàng làm cái gì vậy?

Một phút đồng hồ sau, mặt Nguyên Sơ Hàn nổi mụn hồng, một tầng lại một tầng, giống hệt bộ dạng tiến cung ngày đó.

Tề Dương tức thì hiểu rõ nàng làm gì, cư nhiên thần kỳ như vậy.

Hương Phụ vẫn lo lắng, tựa hồ nghe được động tĩnh trước phủ.

“Xem ra đánh nhau thật rồi.” Thính lực Tề Dương mạnh, đã nghe được tiếng động bên kia.

Hương Phụ lập tức kinh hoàng, “Vậy làm sao bây giờ? Tiểu thư, người trốn đi đi.” Thực không nghĩ tới đề độ nguy cơ như vậy.

“Trốn thế nào? Bọn họ đều biết ta ở trong phủ rồi.” Mụn hồng gồ ghề mọc khắp mặt, Nguyên Sơ Hàn lắc đầu, trốn không được. Chỉ có thể trông cậy hộ vệ trong phủ, nếu bọn họ có thể ngăn trụ, vậy nàng sẽ không bị thái hậu bắt đi.

Lần trước tiến cung, Phong Ly dẫn nàng đi ngay dưới mí mắt thái hậu, bà ta nhất định hận thấu xương.

Lần này nhân cơ hội Phong Ly ra ngoài, liền phái người đến bắt nàng, xem ra đối với nàng mà nói, vị thái hậu kia chính là tình thế bất buộc.

“Quận chúa đừng lo lắng, thuộc hạ sẽ bảo hộ ngài.” Tề Dương chống gậy, hướng cửa đi đến.

Hương Phụ lập tức lắc đầu, “Ngươi như vậy làm sao có thể bảo hộ tiểu thư được chứ? Còn không bằng cầu cho huynh đệ ngươi có thể chống đỡ. Xong rồi, động tĩnh càng ngày càng gần, bọn họ giết đến đây rồi.” Ngay cả thính lực bình thường như Hương Phụ cũng nghe rõ.

Tề Dương nghiêm mặt, nhìn cửa viện, chưa tới vài phút, mấy hộ vệ hiện thân, động tác như gió.

“Quận chúa ở trong này?” Bọn họ là từ hiệu thuốc qua đây, cho rằng Nguyên Sơ Hàn ở bên kia.

“Người trong cung tới đến đây rồi à? Thật to gan, thừa dịp Vương gia không ở đây, cư nhiên dám xông tới cướp người.” Tuy Tề Dương bị thương nhưng khí thế làm hộ vệ vẫn mạnh mẽ như cũ. Việc Phong Ly để Nguyên Sơ Hàn ở trong phủ, ý tứ trong đó mọi người đều biết, nhưng giờ phút này, không

khỏi muốn nàng về phe mình.

“Bọn họ đánh đến đây rồi, thị vệ Triều Phụng cung đoán chừng đã đến, quận chúa ngài mau trốn đi.” Mấy hộ vệ vọt tới trước cửa, xem ra bọn họ là phòng ngự sau cùng, những người khác đều cùng đại nội thị vệ chiến đấu.

“Đến rồi.” Tầm mắt xuyên qua mấy hộ vệ đứng ở cửa, bên ngoài cửa đông viện, một đám người nhảy ra. Kịch tính như trong phim điện ảnh, bọn họ không dùng vật gì trợ giúp, như châu chấu nhảy vào trong viện.

Hộ vệ vương phủ cũng xông vào theo, viện lớn như vậy, bọn họ đối chiến một chỗ. Dao kiếm va chạm tóe lửa chói mắt, chấn động lỗ tai cũng vang ong ong theo.

Hương Phụ khần trương đứng bên người Nguyên Sơ Hàn, “Tiểu thư, đánh tới rồi.”

“Đừng sợ, cho dù bị bắt, bọn họ cũng sẽ không làm gì ta.” Hoàng cung kia cũng là nhà giam, chỉ là chắc chắn hơn một chút, hẳn sẽ không mặc nàng tùy tiện xông loạn.

“Tuy là nói như vậy nhưng bọn họ trông thật dọa người.” Có người phun máu, Hương Phụ trợn mắt nhìn. Người bị thương nàng gặp qua không ít, nhưng quá trình bị thương nàng lại chưa từng trông thấy qua bao giờ.

Hai đại nội thị vệ áo tím vừa ngăn cản thị vệ vừa xông thẳng đến cửa phòng.

Mấy hộ vệ đứng ở cửa lập tức tới nghênh tiếp, cùng đối kháng.

Tề Dương chống gậy chặn ở cửa, hẳn là che chắn sau cùng.

“Xông tới rồi.” Lại một người xông tới, mang theo trường kiếm phòng thẳng đến cửa. Hương Phụ hét to một tiếng, ôm lấy Nguyên Sơ Hàn, yếu thế che trước mặt nàng.

Nguyên Sơ Hàn tay đẩy nàng ra, sau đó một bước tiến lên đẩy Tề Dương chống gậy đang muốn cùng sống chết với người ta, vươn tay về phía người muốn bắt nàng.

Đại nội thị vệ kia kinh ngạc, ngay sau đó cánh tay đau xót, động tác đưa tay định bắt Nguyên Sơ Hàn bỗng dừng lại, sau đó quỷ dị chân nhuyển quỵ gối trên mặt đất.

Tề Dương tựa vào cạnh cửa, cũng kinh ngạc không kém, không nghĩ tới ngân châm của Nguyên Sơ Hàn còn có tác dụng này.

Tất cả đều đang tranh đấu, lại có thêm hai đại nội thị vệ xông tới, Nguyên Sơ Hàn như cũ nghĩ muốn dùng ngân châm đối phó, nhưng nàng dù sao cũng không có võ công, tốc độ trên tay không nhanh.

Cổ tay bị nắm trụ, mạnh mẽ bấm chặt ngón tay nàng khiến nàng không thể không buông, ngân châm rơi xuống đất.

Tề Dương nâng gậy muốn đoạt Nguyên Sơ Hàn trở về, lại bị đại nội thị vệ kia một quyền đánh vào bụng, cả người hất ngã nhào trên đất.

Hương Phụ kêu to, nghĩ muốn xông lên phía trước nhưng lại không dám.

Mất thấy hai đại nội thị vệ kia mỗi người một tay bắt lấy cổ tay Nguyên Sơ Hàn, bắt nàng rời khỏi phòng.

Nguyên Sơ Hàn vùng vẫy, chỉ tiếc khí lực không bằng người, bị túm rời khỏi phòng. Hộ vệ vương phủ nghênh diện đi lên tranh đoạt nàng, nàng bị một trận tả xung hữu đột làm cho quay cuồng, giờ khắc này nàng mới biết, xét về thô bạo, nàng hoàn toàn chỉ xếp bậc gã nhỏ non tay mà thôi.

Hộ vệ vương phủ đâm tới trường kiếm, Nguyên Sơ Hàn nhắm mắt lại, kiếm gió quét qua mặt, tay trái nàng được buông lỏng.

Bất quá, cả người đều bị kẹp về phía người bên tay phải nàng, ngay sau đó hai chân cách mặt đất, nàng bị kẹp bay khỏi đông viện.

Thân thể nhẹ nhàng, nhân cơ hội quay đầu nhìn thoáng qua mặt sau, vô số người bay vọt giữa không trung. Đại nội thị vệ áo tím phía sau chặn truy kích của hộ vệ vương phủ, mà nàng tuy bị kẹp nhưng tốc độ rất nhanh, trong chớp mắt đã chạy ra khỏi đại môn vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bị Nhốt Thâm Cung

Bị ném ở trên lưng ngựa, người cường ép nàng tựa hồ hoàn toàn không để ý tới nàng sống chết ra sao, mục đích duy nhất chính là phục mệnh mang nàng trở về.

Nằm bò trên lưng ngựa, cảm thụ được tuần mã chạy như bay, Nguyên Sơ Hàn gian nan lấy ngón châm từ trong ống tay áo, muốn mượn thời cơ này công kích người điều khiển ngựa sau đó chạy thoát.

Chỉ là lúc quay đầu, mắt nhìn phía sau vô số thị vệ áo tím chạy theo như điên, cho dù nàng công kích người cường ép trước mắt, sợ là cũng không cách nào công kích đám người kia.

Kết quả là kết cục của nàng vẫn vậy, vẫn là bị bắt. Nghĩ đến đây, ngón châm đầu trên đầu ngón tay liền trượt xuống cổ tay áo, tứ chi mềm nhũn giả chết.

Phong Ly coi trọng vật nào đó trong tay Trịnh vương, thế tất muốn giam nàng trong phủ, nói vậy nhất định sẽ tìm nàng.

Hắn là Nhiếp chính vương, hơn nữa lần trước vào cung, hắn hoàn toàn không sợ vị thái hậu kia, dám cùng nàng ta chính diện giao phong.

Cho nên từ đáy lòng, nàng đối với Phong Ly vẫn có chút tín nhiệm rằng hắn sẽ đưa nàng thoát ra.

Khoái mã thẳng đến hoàng cung, theo cửa thành tương đối hẻo lánh tiến vào trong cung, đại nội thị vệ bỏ ngựa, túm Nguyên Sơ Hàn rồi nhanh chóng đi vào hoàng cung đại nội.

Nguyên Sơ Hàn nhắm mắt, giả bộ chết ngất. Nếu nàng mở to mắt liền có thể nhìn thấy, đại nội thị vệ bắt nàng đang đi theo hành lang yên lặng không người trong hoa viên, bất quá một phút sau đã đến một cung điện cỏ mọc tùm lùm chưa quét dọn.

“Nương nương, thuộc hạ đã đưa người đến.” Người kệp nàng dừng lại, sau đó mở miệng nói chuyện.

“Làm tốt lắm, đặt nàng ta vào phòng đi. Các người đều đi tẩy trừ thân thể, trời biết nữ nhi Trịnh vương lại có bệnh truyền nhiễm gì.” Tiếng Thái hậu truyền đến, nghe đoán ra nàng ta đang đứng ở xa. Từng từ từng chữ đều mang theo vài phần đắc ý khó đề nén, còn có ghét bỏ rõ ràng.

“Vâng.” Người kệp nàng đi vào thiên điện, vứt nàng trên giường.

Nghe tiếng bước chân rời khỏi, Nguyên Sơ Hàn mở mắt, phòng vắng lặng, giường dưới thân thoải mái. Ngoài chiếc giường còn có một bàn một ghế đều lộ ra tinh xảo, đây là trong cung.

“Hai người các người trông coi trong này, không cần quá thân cận với nàng, nếu không may nhiễm bệnh thì lập tức rời khỏi cung.” Bên ngoài, tiếng thái hậu truyền đến, không ai bì nổi.

“Đạ, nô tỳ tuân mệnh.” Hai cung nữ giọng yếu ớt, xem ra thái hậu phái hai cung nữ trông coi nàng. Thực cho rằng nàng mắc bệnh nguy kịch, hoặc là ‘bệnh truyền nhiễm’ dọa người, ngay cả đại nội thị vệ cũng không sắp đặt.

“Các người giữ vững tinh thần, người bị đoạt đến đây, khó bảo toàn Phong Ly không đến đòi người. Binh khí không được rời tay, nếu hắn dám tới, không cần khách khí.” Đã dự liệu xong mọi việc, dù Phong Ly tới cướp người, Thái hậu này tựa hồ cũng không sợ.

“Vâng.” Vô số tiếng linh mệnh đồng loạt vang lên, đây đều là thị vệ trung thành của thái hậu.

Nhìn đầu giường, Nguyên Sơ Hàn nhẹ cười, tuy không biết thái hậu kia có bao nhiêu thực lực nhưng dám dừng cảm cùng Phong Ly giao đấu, phần gan dạ sáng suốt cũng không ít.

“Mẫu hậu, nghe nói ngài đem Nguyên quận chủ đoạt đến đây? Mẫu hậu, nàng hiện tại ở trong quý phủ của hoàng thúc, người ngang nhiên đoạt nàng tới, hoàng thúc sẽ tức giận.” Bỗng dưng, tiếng nói tiểu hoàng thượng vang lên bên ngoài.

“Tức nhi, không cần lo lắng, Nguyên quận chủ là hoàng phi tương lai của con, nàng ta ở trong cung là danh chính ngôn thuận. Trái lại, Phong Ly để nàng ở trong quý phủ mới đúng là không nên, mục đích vì sao thiên hạ đều biết.” Nhắc tới Phong Ly, thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Trẫm đi xem nàng.” Tiểu hoàng thượng không nói thêm cái gì, mẫu hậu cường thế, cậu cũng không biết nói tiếp thế nào.

“Tức nhi, không được đi vào. Lời thái y nói ngày đó con không nghe thấy sao? Có thể bị lây bệnh đấy.” Thái hậu lập tức ngăn cản.

“Mẫu hậu vừa mới nói, nàng sớm hay muộn cũng là hoàng phi của trẫm mà.” Giọng nói của tiểu hoàng thượng không mang theo cảm xúc nào.

“Cưới nàng là đương nhiên, nhưng chưa nói muốn con cùng nàng như thế nào. Hoàng cung này dường được một người sắp chết, không cho con tiếp cận nàng ta, xui xẻo.” Nghe giọng điệu của nàng ta, Nguyên Sơ Hàn thật là người cực kỳ xui xẻo.

Tiểu hoàng thượng không nói nữa, ngay sau đó lại nghe thái hậu gọi hắn trở về, bất quá hắn có vẻ như không nghe thấy, bởi vì Nguyên Sơ Hàn nghe thấy tiếng bước chân đi vào.

Nhắm mắt lại, khuôn mặt nàng khiến người ta sợ hãi, nằm ở nơi đó như cương thi.

Toàn thân long bào hoàng kim, cùng ngọc đá giầy cẩm màu, tóc dài chỉnh tề buộc lên, Phong Chi Tước bước qua bình phong thêu vân, sau đó nhìn thấy người nằm trên giường.

Khuôn mặt thanh tú hiện lên nồng đậm đồng tình, cậu chậm rãi bước tới gần, cách giường lớn hai thước mới dừng lại.

“Hoàng thượng, ngài ra ngoài đi, nơi này không thể nán lại lâu, sẽ bị lây bệnh.” Bên ngoài, tiểu cung nữ nhận mệnh lệnh thái hậu tiến vào mời Phong Chi Tước ra ngoài.

Phong Chi Tước không nhúc nhích, hai tay đặt sau lưng, thân hình không cao lớn nhưng khí thế.

“Chiếu cố Nguyên quận chủ cho tốt, không được thất lễ.” Sau gần một phút đồng hồ, Phong Chi Tước lưu lại một câu, xoay đó xoay người rời đi.

Tiểu cung nữ cũng khăn trương lui ra ngoài, nàng cũng không hy vọng ngọc ở trong này, nếu thật sự bị lây bệnh, trên mặt gồ ghề mụn nổi như da cóc thế kia, nàng cảm thấy thật sự không bằng chết đi.

Tiếng thái hậu chỉ trích Phong Chi Tước xa dần, Nguyên Sơ Hàn nằm trên giường mở mắt, ngay sau đó xoay người ngồi xuống, nhìn quanh một vòng, nghĩ nơi này có thể nhốt nàng sao, không khỏi quá coi thường nàng rồi.

Đem ngân châm cắm trong cổ tay áo rút ra, cước bộ Nguyên Sơ Hàn vô thanh tiêu sái ra ngoài.

Vòng qua bình phong lớn sang quý, đại sảnh chưa quét dọn đầy tro bụi xuất hiện trước mắt.

Dán sát người trên cửa sổ, chuyển qua cửa, hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài, hai cung nữ đang đứng trong sân thì thầm. Các nàng đưa lưng về phía đại sảnh, bất mãn oán giận vì bị phân đến nơi này, các nàng thấp phần sợ bị lây bệnh.

Khóe môi khẽ nhếch, Nguyên Sơ Hàn đi ra đại môn, vài bước đi đến phía sau hai tiểu cung nữ, khi các nàng không hề hay biết, nàng liền nâng tay, chuẩn xác đâm châm bên gáy các nàng.

Hai cung nữ không phát lên tiếng, mềm ngã trên mặt đất, hôn mê.

Nhấc chân đá các nàng hai cái, không có phản ứng, Nguyên Sơ Hàn đi qua hai người, hướng tới cửa cung.

Trước nhìn thăm dò bên ngoài, nơi này thật là nơi hẻo lánh nhất hoàng cung, gạch bằng pho trên con đường nhỏ không bóng người, an tĩnh mà nguy hiểm.

Cất bước định chạy ra ngoài, ngay sau đó liền dừng lại, từ trong tóc lấy ra một ngân châm, đâm sau tai, một phút đồng hồ qua đi, mụn gồ ghề trên mặt biến mất.

Nếu nàng còn để mặt mụn hồng kia, gặp phải người ngoài liền bị nhận ra ngay, bởi vì ai cũng biết Nguyên quận chúa có bệnh.

Khuôn mặt khôi phục trắng nõn bóng láng, nàng bước nhanh, theo con đường nhỏ đi ra ngoài, hiện tại nàng không biết được phương hướng.

Mặc dù không biết chỗ nào với chỗ nào trong hoàng cung to lớn này, nhưng nàng cũng không tính toán ở trong cung điện kia chờ chết, nếu trùng hợp có thể gặp được Phong Ly tiến cung tìm nàng, vậy thì càng tốt rồi.

Vòng qua mấy cung điện nguy nga, gặp người thì cúi đầu không lên tiếng, Nguyên Sơ Hàn tiến vào một hành lang dài.

Kết quả mới vừa bước một bước, trong nháy mắt liền vội thu chân, hành lang dài tận cùng, đoàn người đang đi tới. Mà trong đó một người nàng vạn phần quen thuộc, váy dài vàng hơi đỏ hoa lệ, búi tóc cao, không phải Thái hậu thì là ai.

Oan gia ngõ hẹp, cũng không thể bị nàng ta bắt lại, sau lưng nàng ta là đại nội thị vệ áo tím đi theo.

Đào mắt tìm tòi một vòng, Nguyên Sơ Hàn dẫn theo mép váy bước nhanh đến một tòa cung điện gần đây.

Nhìn nhìn chỗ có thể ẩn thân, sau cùng lựa chọn cái bàn dài trong điện kia. Khăn trải bàn hoa lệ kéo dài trên mặt đất, hoàn toàn thích hợp ẩn thân bên trong.

Không chân chửi liền chui vào, trốn chỗ này ai cũng không nhìn ra.

Nhưng chưa quá năm phút đồng hồ sau liền nghe tiếng thái hậu từ bên ngoài truyền đến, “Các người thủ tại chỗ này, ai gia cùng tướng quân có chuyện quan trọng cần trao đổi, không được để bất kỳ kẻ nào quấy rầy.”

“Vâng.” Đoàn người canh giữ ngoài điện, sau hai tiếng bước chân đi vào trong điện, cửa điện bị đóng, phát ra tiếng trầm nặng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bị Cấn

Edit: Skye

Nghe tiếng cửa điện chậm rãi đóng, Nguyên Sơ Hàn thật muốn đập đầu xuống đất, tại sao cứ nhất định phải chạy đến nơi đây chứ? Nhiều cung điện như vậy, vì sao nhất định phải đến chỗ này?

“Tam đệ, lần này ngươi trở về dẫn theo bao nhiêu nhân mã?” Tiếng thái hậu truyền đến, Nguyên Sơ Hàn thở chậm lại, nghe bọn họ nói chuyện, đồng thời ẩn mình không bị phát hiện.

“Hỏi thái hậu, mặt tướng chỉ mang theo thân binh 20 người.” Tiếng trầm thấp lại rét lạnh truyền đến, Nguyên Sơ Hàn nheo mắt, không biết người kia là ai. Tướng quân? Đại tướng quân Tề gia quốc này nàng không phải rất quen thuộc. Thái hậu gọi hắn là Tam đệ? Là người Mai gia.

“20 người? Ngươi biết rõ rành rành Phong Ly lòng muông dạ thú, hiện nay vẫn có ý đồ giam cầm nữ nhi Trịnh vương trong tay. Nếu không phải ai gia phải thị vệ Triều Phượng điện, thì giờ Nguyên quận chủ kia vẫn còn trong tay hắn. Hắn nhất định sẽ tiến cung đòi người, thị vệ Triều Phượng điện tất có thể ngăn được hắn. Lúc này vừa lúc ngươi trở lại, mang đám người của ngươi chặn hắn lại.” Thái hậu lạnh giọng, nghe qua tựa hồ đang răn dạy vị tướng quân kia.

“Đại quân há có thể vào đóng tại đây? Thái hậu cũng không nên công nhiên cướp người, chộc giận Nhiếp chính vương, chỉ mang tới hậu quả là khiến phụ thân gặp khó khăn hơn thôi.” Giọng điệu tướng quân lạnh lùng, đối mặt thái hậu chỉ trích, tựa hồ hắn có chút không kiên nhẫn.

“Phụ thân? Tam đệ vẫn chưa rõ thân phận của mình có phải hay không? Vì ai gia mà công hiến là việc ngươi phải làm, đừng chuyển tới trên người phụ thân.” Thanh âm thái hậu cực có thâm chọc, Nguyên Sơ Hàn dưới gầm bàn nghe được cũng không khỏi hừ thầm. Đối đệ đệ mình còn không tốt như vậy, xem ra người nhà Mai gia bọn họ cũng không hẳn chung sống hài hòa!

“Mặt tướng đóng ở biên quan, bảo vệ thiên hạ Tề gia quốc, không phải phục vụ vì một người thái hậu.” Lạnh giọng ứng đối, Nguyên Sơ Hàn nghe được trầm trồ khen ngợi, ngoài Phong Ly, đây là người thứ hai nàng gặp dám cùng thái hậu đối chọi gay gắt.

“Ngươi...” Ngữ khí thái hậu sắc nhọn, sau đó không có thanh âm, Nguyên Sơ Hàn ngồi xồm dưới bàn, rất muốn biết tình hình bên ngoài, thái hậu kia có phải bị tức đến xanh tím mặt mày rồi hay không.

“Mặt tướng là ngoại thần, cùng thái hậu đơn độc đóng cửa ở trong điện vốn là không hợp quy củ, thái hậu thỉnh đi.” Giọng lạnh lùng lại vang lên, ngay sau đó, tiếng ghế dựa bị kéo động xuyên thấu qua tấm khăn trải bàn truyền vào. Sau đó, ánh mắt Nguyên Sơ Hàn lạnh lùng mở to nhìn đôi giày cầm đen kéo đất tiến vào gầm bàn.

Đôi mắt tròn to, Nguyên Sơ Hàn cẩn thận hô hấp, nhìn chăm chăm đôi giày cầm, nàng đoán người nọ không cố ý.

“Hừ, làm tướng quân rồi có khác, dám can đảm tỏ thái độ này với ai gia. Chớ đắc ý quá sớm, ngươi từ đầu đến cuối, cũng bắt quá chỉ là con chó của Mai gia mà thôi.” Thái hậu lạnh giọng trào phúng rồi phát tay áo bỏ đi. Cửa điện mở ra lại đóng vào, nàng ta đã đi ra ngoài.

Nguyên Sơ Hàn bồn chồn, nàng ta lúc trước còn gọi vị tướng quân này là Tam đệ, có thể thấy được là đệ đệ của nàng ta. Nhưng lúc sau lại nó hẳn bắt quá chỉ là con chó của Mai gia, rốt cuộc sao lại thế nhỉ?

Ngắm cân nhắc, đôi giày trước mắt vẫn không chuyển đi.

Hắn không đi, Nguyên Sơ Hàn tất nhiên không có biện pháp ra ngoài, chỉ có thể ru rú chờ dưới bàn.

“Đi ra.” Sau một lúc lâu, giọng lạnh băng kia bỗng nhiên vang lên, dọa Nguyên Sơ Hàn nhảy dựng.

Đi ra? Người nào? Nàng sao? Hắn biết nàng đang ở dưới bàn?

Mở to hai mắt suy nghĩ, đôi giày trước mặt thu vào, sau đó khăn trải bàn rũ xuống đất bị xóc lên, vạt áo trường bào người nọ bên ngoài tiến vào tầm mắt, có thể thấy, người hẳn nói là nàng.

Thở sâu, Nguyên Sơ Hàn đảo mắt, sau đó khom lưng kì kèo đi ra ngoài.

“Ngẩng đầu lên.” Người trước mặt cách nàng không quá nửa thước, khi hắn nói, giống như ngay tại đỉnh đầu nàng nổ tung.

Suy nghĩ vài giây, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía đại tướng quân, cho dù nàng không biết hắn là ai.

Ngẩng đầu, người trước mặt mới triệt để tiến vào tầm mắt, đây là tướng quân sao? Xem ra thật là tướng quân, hảo khí phách!

Đôi mắt bừng tỉnh tựa lưỡi đao, nhìn kỹ Nguyên Sơ Hàn, mày kiếm mắt sáng, không chỗ nào không khác hai chữ lạnh cứng. Tuổi chừng bằng Phong Ly, thân hình cao ngất, khí thế rực lửa.

“Người ở trong cung nào? Xem ra, người không phải cung nữ.” Nhìn Nguyên Sơ Hàn, Tư Đồ Luật ép hỏi, ánh mắt hắn đồng dạng như thanh âm của hắn, làm người ta thờ không nổi.

“Ta...” Há miệng, Nguyên Sơ Hàn ‘nhát gan’ không biết nên nói như thế nào.

“Vừa rồi đã nghe được cái gì?” Bỗng dưng hắn đưa tay, đồng loạt bắt được cổ tay trái của Nguyên Sơ Hàn, chưởng lực mạnh mẽ đạo ngàn quân, đau đớn khiến Nguyên Sơ Hàn nhú mày.

“Ta cái gì cũng chưa nghe được, ta chỉ là đi ngang qua.” Mở to hai mắt, nàng lão đảo tiến về phía trước một bước tiếp sát Tư Đồ Luật.

“Thật không?” Trên tay tiếp tục dùng lực, cảm cổ tay Nguyên Sơ Hàn như muốn chặt đứt.

“Đứng đứng đứng, ta thật sự cái gì cũng chưa nghe thấy.” Theo lực đạo của hắn tiếp tục lên trước tiếp sát hắn, tay phải Nguyên Sơ Hàn nhìn như kích động nâng lên ngăn tại trước ngực hắn.

Tư Đồ Luật tất nhiên không buông tha, cảm cổ tay nàng hơi dùng lực xách lên, Nguyên Sơ Hàn không thể không chế đi cà nhấc.

Tư Đồ Luật ra sức, ngay khi đó, mi phong hắn nhăn lại, sắc mặt nhanh biến trắng bệch.

Hạ tầm mắt nhìn ngực chính mình, một cây ngân châm đâm tại chỗ, phần đuôi ngân châm còn hơi rung nhẹ.

Nguyên Sơ Hàn thu hồi tay phải, sợ hãi vừa rồi biến mất, “Yên tâm đi, không nguy hiểm đến tính mạng, người chỉ ngủ hai canh giờ thôi.” Nói xong, tay trái giãy dụa nhưng không rút ra được khỏi tay hắn.

Tư Đồ Luật chân bắt đầu mềm xuống, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ, tay gắt gao cầm chặt cánh tay kia của nàng.

Hắn có thể kiên trì như vậy khiến Nguyên Sơ Hàn cũng hơi chút kinh ngạc, dựa theo dĩ vãng, kim vừa đâm, người lập tức liền choáng ngất, nhưng người này sao lại thế này nhỉ?

Cố gắng rút tay, Tư Đồ Luật vẫn như cũ nắm chặt cổ tay nàng, tác dụng của thuốc vừa hiện, một chân hắn không thể không chế quỳ xuống đất, kéo theo Nguyên Sơ Hàn khom lưng.

“Buông ra!” Dùng sức giãy dụa, cổ tay như muốn chặt đứt nhưng dù thế nào vẫn không thể rút ra được.

Tầm mắt mơ hồ, Tư Đồ Luật vẫn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, bỗng dưng cảm cổ tay trái của nàng đưa đến trước mũi, há miệng, một hơi cắn lên trên cổ tay nàng.

“A! Người nổi điên à!” Đau quá, Nguyên Sơ Hàn bắt đầu giẫm lên chân hắn, tay phải đẩy mạnh nhưng cổ tay trái vẫn như cũ bị hắn cắn trong miệng.

“Buông ra.” Rút một cây ngân châm, đâm tại cổ hắn, Tư Đồ Luật cuối cùng cũng nhắm hai mắt lại, miệng cắn cổ tay nàng cũng buông lỏng.

Ôm tay mình nhảy ra, cúi đầu vừa thấy, cổ tay đã bị hắn cắn, hơn nữa cắn cực kỳ thâm, máu chảy ròng.

“Biến thái.” Dùng tay áo áp miệng vết thương để cầm máu, Nguyên Sơ Hàn một cước hung hăng đá vào bụng Tư Đồ Luật, hắn đã mê man, không hề hay biết.

Ông tay áo xanh nhạt đã bị máu nhiễm thành màu đỏ tím, đè chặt cổ tay, Nguyên Sơ Hàn thần tốc chạy vội tới chỗ cửa điện, mở cửa nhìn thăm dò con đường nhỏ, sau đó lẩn mình ra ngoài.

Thâm cung quả nhiên không phải nơi người nán lại, nàng phải tranh thủ rút lui, nếu không, không chỉ là cổ tay đổ máu, nói không chừng đầu sẽ đổ máu mất.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Được Cứu Vớt

Edit: Skye

Không kịp chăm cứu cầm máu cho chính mình, Nguyên Sơ Hàn chạy nhanh như bay trên hành lang.

Trong lúc đó dụng ngã lăn một tiểu thái giám, tiểu thái giám quỳ rạp trên mặt đất còn chưa kịp nhìn xem là ai dụng mình, bên kia Nguyên Sơ Hàn cũng đã

chạy xuống hành lang dài.

Lần này nàng chạy đúng phương hướng, sau khi đi qua một tòa cung điện khác, mặt trước hoàng cung xuất hiện ngay trước mắt. Cẩm vệ quân hành quân xung quanh, nơi nàng thấy rất quen mắt, chứng minh nàng lần trước tiến cung đã đi ngang qua nơi này.

Mấy đội cẩm vệ quân thân tốc tập hợp tại một hướng, bắt quả sau khi chạy tới cửa cung lại nhanh chóng thối lui trở về, tất cả đều quỳ một gối xuống, nghênh đón người đi sau cùng từ ngoài cửa cung đi tới.

Đờ rào chắn bằng cẩm thạch, Nguyên Sơ Hàn liếc mắt liền nhận ra người kia là ai, cho dù khoảng cách rất xa.

Vừa định đi qua liền thấy một đội đại nội thị vệ áo tím từ phía sau một cung điện khác chạy tới, tất cả trong tay đều mang trường kiếm, sát khí nồng đậm.

Nguyên Sơ Hàn mở to mắt, mắt thấy bọn họ chạy gấp tới, đây là muốn đánh nhau sao?

Bên kia, cẩm vệ quân quỳ trên đất, Phong Ly một tay đặt phía sau, đi lại ung dung nghiêm nghị, xuyên qua binh tướng quỳ trên đất, đi nhanh vào.

Phía sau, hộ vệ phủ Nhiếp chính vương cũng rút kiếm đi theo, thấy đại nội thị vệ áo tím chạy tới, chúng hộ vệ rút kiếm đón nhận, trong chớp mắt hai bên đều rơi vào trạng thái giằng co.

“Dĩ hạ phạm thượng, tội đáng chết. Bắt, áp vào tử lao.” Đứng ở nơi xa, Phong Ly nhàn nhạt buông một câu, hộ vệ vương phủ cùng cẩm vệ quân Đại Tề quỳ đầy đất, tức thì cùng thị vệ áo tím bắt đầu giao đấu.

Nguyên Sơ Hàn nhìn xa xa, trong nháy mắt bọn họ liền đánh nhau, không khỏi cảm thấy không ổn. Đây là hoàng cung a, những người đó vẫn là đại nội thị vệ, nếu Phong Ly thật sự đem nhóm người đó bắt lại làm thịt, vậy thái hậu không thể không điên rồi?

Dù nàng nghĩ như thế nào, bên kia cẩm vệ quân cùng hộ vệ vương phủ hợp lực, đã đem gần trăm người thị vệ áo tím bao vây.

Thời cơ trước mắt không thể bỏ qua, vô luận Phong Ly cùng thái hậu ân oán như thế nào, nàng cũng phải mau chóng rời khỏi hoàng cung mới được.

Xoay người theo bậc thang chạy xuống, bước xuống sau cùng chợt dừng lại, lấy ngón chân đâm sau tai, đợi đến khi nàng rút ra, khuôn mặt trắng nõn bắt đầu phồng hồng. Mụn hồng đỏ gồ ghề từ từ chổng chát, lại khôi phục bộ dạng Nguyên quận chủ.

‘Lão đào’ chạy ra, ông tay áo trái đều là máu, nhìn qua nàng hơi có chút thê thảm.

Nàng chạy về phía Phong Ly, không nghĩ tới đoàn người phía sau mình đang bước nhanh tới đây, phía trước là người mặc váy hoa vàng hơi đỏ, búi tóc vẫn cao, ung dung hoa quý, là thái hậu cường ép nàng tiến cung.

Vừa quay đầu thoáng nhìn thái hậu đang tiến thẳng về bên này, Nguyên Sơ Hàn càng lo lắng, nhưng lại không dám chạy quá mức ‘trần trề’, dù sao nàng cũng là người mắc bệnh nguy kịch.

“Phong Ly.” Hô to tên Phong Ly, thành công để hắn thấy nàng.

Chạy nhanh vài bước, Nguyên Sơ Hàn mặt trắng xanh ngồi vật xuống, cả người ngồi phịch trên mặt đất, bộ dạng như sắp chết.

Phong Ly bước nhanh qua, hộ vệ vương phủ cũng đi theo, thị vệ thái hậu đều bị cẩm vệ quân vây quanh.

“Nguyên Bảo.” Thăng đi đến bên người Nguyên Sơ Hàn, Phong Ly ngồi xổm xuống, đôi mắt sâu thẳm tựa hàn đàm quét một vòng trên thân thể nàng, sau cùng dừng lại trên ống tay áo đã nhuộm máu.

“Nhanh rời khỏi người này.” Trên mặt đều là mụn đỏ nhấp nhô, Nguyên Sơ Hàn mở to hai mắt, con ngươi như nước, thanh thấu có sức sống.

Nhìn thấy ánh mắt nàng, Phong Ly biết nàng không có chuyện gì, ôm nàng đứng lên, bên kia thái hậu đã mang theo người tới đây.

“Vương gia, ngài như vậy xông vào trong cung, vô duyên truy bắt thị vệ của ai gia, có phải hơi quá đáng hay không?” Thái hậu lạnh mặt, nhìn Phong Ly, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thị vệ Triệu Phụng cung dĩ hạ phạm thượng, không có quy củ. Giữa ban ngày ban mặt xông vào phủ bốn vương cướp đi quận chúa bị bệnh, đã thương hộ vệ của bốn vương, hành vi như vậy nên tử hình ngay tại chỗ. Dem loạn đảng kéo xuống, lập tức xử trảm.” Phong Ly một tay ôm Nguyên Sơ Hàn ‘mềm nhũn’, mặt không đổi, lời nói khí phách.

Bên kia, cẩm vệ quân bắt đám thị vệ áo tím, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Phong Ly.

“Phong Ly, ngươi dám?” Thái hậu tới gần một bước, trước mắt phần hận, nếu như ánh mắt có thể giết người thì nàng ta đã đem Phong Ly lóc từng miếng thịt rồi.

“Thái hậu dung túng thị vệ mình làm ác, ngài phải nên tỉnh ngộ mới đúng. Hoàng thượng tuổi nhỏ, nếu noi theo thái hậu nuông chiều sinh hư, vậy Đại Tề gặp nguy rồi.” Phong Ly dường như không nhìn thấy ánh mắt giết người của nàng ta. Dứt lời, ôm Nguyên Sơ Hàn rời đi, đi lại ung dung như vào chỗ không người.

Thái hậu tay nắm thành quyền, móng tay sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay. Mắt thấy thị vệ của mình bị cấm vệ quân áp giải, lại không làm được gì. Nhìn thoáng qua phía sau, một đám cung nhân, tất cả đều vô dụng.

“Một đám phế vật!” Phần hận mắng nhưng căn bản không làm nên chuyện gì.

Tựa vào trong lòng Phong Ly, bước chân Nguyên Sơ Hàn ‘lảo đảo’, mang theo khăn cấp, nàng chỉ muốn khăn trương rồi khỏi nội viện tường cao này.

Xuyên qua cửa cung, trực tiếp tiến vào xe ngựa, hộ vệ vương phủ trước sau mở đường, ai cũng không dám chặn lại.

Đặt mông ngồi vào trong xe ngựa, Nguyên Sơ Hàn thở phào nhẹ nhõm. Phong Ly cũng buông nàng ra, ngồi xuống giường thấp đối diện cửa xe.

Sắc mặt hân lạnh lùng, đôi mắt như tấm hàn băng, nhìn vào mắt hân khiến người thờ không nổi.

Nguyên Sơ Hàn rút ngân châm, trước đâm sau tai, giâm bốt mụn hồng nhấp nhô. Huyết dịch ngưng tụ trên mặt khiến nàng cảm thấy cả khuôn mặt đều sung huyết.

Sau đó mới mở ống tay áo xem xét cổ tay trái, miệng vết thương lộ ra thành công hấp dẫn tầm mắt Phong Ly.

“Người bị người cắn!” Hân cho rằng nàng là cùng thị vệ thái hậu đã xảy ra va chạm, cũng không nghĩ tới miệng vết thương cư nhiên là hai dấu răng. Mi phong nhú lại, sắc mặt lạnh hơn.

Nốt hồng gò ghề trên mặt từ từ rút đi, Nguyên Sơ Hàn ngẩng đầu liếc mắt nhìn hân, “Ừ, hân bắt được ta, ta dùng ngân châm tẩm mê dược công kích hân, sau đó bị cắn.” Đã không còn chảy máu nhưng hai dấu răng lại cực kỳ rõ ràng. Nhìn kỹ xem, răng người nọ rất chính tề.

“Người nào?” Nhìn nàng, Phong Ly lãnh đạm nói.

Nháy mắt mấy cái, Nguyên Sơ Hàn nhìn về phía Phong Ly, “Hình như là vị tướng quân, ta nghe thái hậu gọi hân là Tam đệ.” Khẳng định là người Mai gia, chỉ là quan hệ của bọn họ có vẻ như không tốt lắm.

“Tur Đồ Luật.” Phong Ly lập tức biết là ai, nó ra tên, ngữ điệu lạnh hơn.

“Hân không phải người Mai gia sao? Như thế nào lại là họ Tur Đồ?” Nguyên Sơ Hàn khó hiểu, nhìn chằm chằm Phong Ly đợi câu trả lời.

“Tur Đồ Luật là Mai Chấn Nam cùng với nữ nhân bên ngoài sinh ra, sau đó lấy thân phận nghĩa tử đưa về phủ. Là Nguyên soái quân hồ báo Đại Tề, thống lĩnh đại 20 vạn quân.” Phong Ly gần từng tiếng, nhưng có thể nghe ra thận trọng trong đó.

Gật đầu, Nguyên Sơ Hàn minh bạch, trách không được thái hậu kia mắng hân là chó, nguyên lai là con riêng.

“Có thể trốn thoát từ trong tay hân, là cực kỳ may mắn.” Nhìn Nguyên Sơ Hàn, mi phong Phong Ly nhấn lại đã giãn ra, trong ánh mắt có một tia gian tảo thường không dễ dàng phát hiện.

Nhướng mảy, Nguyên Sơ Hàn cười lạnh đắc ý, “Tất nhiên, tuy ta không giỏi về độc dược nhưng cũng từng có nghiên cứu qua. Lại dùng ngân châm, đâm tại vị trí chính xác, thân thể dù làm bằng sắt cũng không gánh được.”

“Chớ đắc ý quá sớm, Tur Đồ Luật cắn người một miếng này chính là đợi lúc nào đó sẽ tìm đến người. Khăn trương xử lý, không được lưu sẹo.” Ánh mắt khôi phục nghiêm nghị, Phong Ly lạnh giọng ra lệnh.

Nguyên Sơ Hàn trừng to mắt, có chuyện không thể nói tốt hơn sao? Dùng loại ngữ khí này nói chuyện với nàng, nàng cũng không phải thuộc hạ của hân, nghe mệnh lệnh của hân làm gì chứ!

Bất quá hân nói cũng đúng, không thể lưu sẹo. Còn có, cũng không biết Tur Đồ Luật kia có bệnh truyền nhiễm hay không, có khi nàng lại bị lây bệnh chó dại các loại, mất nhiều hơn được.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Khinh Bĩ Lẫn Nhau

Edit: Skye

Trở lại vương phủ, sắc trời đã tối. Nguyên Sơ Hàn có cảm giác như đã cách mấy đời, buổi sáng bị cưỡng ép bắt đi, theo tường vây cao bên cạnh đại môn vượt qua.

Hương Phụ vẫn canh giữ ở tiền viện, nhìn thấy bóng dáng Nguyên Sơ Hàn , vội vàng chạy tới, “Tiểu thư, ngài không có chuyện gì chứ? Như thế nào ống tay áo đều đầy máu thế này? Ngài bị người đánh à?”

“Không có chuyện gì, bị chó cắn thôi. Đi đem đan dược chữa thương đến đây, còn có giải độc tán, trừ sọc cao, hết thấy lấy ra.” Một vết thương nhỏ không thành vấn đề, nhưng cần tiêu độc, còn phải trừ sọc.

Hương Phụ vội vàng gặt đầu, sau đó xoay người bước nhanh đi.

Hương Phụ đi khỏi, quay đầu liền nhìn thấy Phong Ly đi tới thư phòng, nâng vài bước bắt kịp, “Nhiếp Chính vương đại nhân, sáng mai tiểu hoàng thượng thọ yến còn cần ta đi không?”

Phong Ly liếc nàng một cái, đi theo bên cạnh mình, một bộ dáng cún nhỏ, “Không muốn đi?”

“Ngài nói xem? Ta bây giờ đối với cái hoàng cung kia cực mất cảm. Cứ nói ta bị kinh hách, bệnh quá nặng, có khả năng chết ngay lập tức. Nếu thái hậu có lòng từ bi mà nói, vậy đưa ta hồi Sâm Châu đi.” Đi theo Phong Ly, Nguyên Sơ Hàn nên bước hơi chút nhanh, nhìn từ đằng xa, trông nàng rất vui vẻ.

“Nghĩ muốn hồi Sâm Châu?” Phong Ly nên bước vẫn như cũ, không bởi vì Nguyên Sơ Hàn theo không kịp mà thả chậm.

“Như thế nào? Nhiếp Chính vương đại nhân không muốn thả người?” Tiếp tục cùng đi, mắt thấy sắp tiến vào thư phòng , Nguyên Sơ Hàn cũng không quản. Nếu hần không cho đáp án, nàng liền trực tiếp theo vào thư phòng, làm bản thân của hần, hần cũng dừng trách.

“Biết rõ là con tin, người nói bốn vương sẽ thả người sao?” Hộ vệ canh giữ ở ngưỡng cửa thư phòng đẩy cửa ra, Phong Ly trực tiếp đi vào, Nguyên Sơ Hàn cũng đi theo, mặc kệ hần có muốn mời nàng vào hay không.

“Xem ra số phận làm con tin của ta vẫn chưa kết thúc nha, hôm nay ta thiên tâm vạn khổ từ trong cung trốn ra để làm gì chứ? Dù sao Nhiếp Chính vương đại nhân cũng sẽ không buông tha con tin ta, nếu có lần sau ta liền nằm một chỗ thôi, đợi Vương gia đại nhân ngài đi giải cứu.” Nhìn hần đi về phía sau thư án rộng rãi, càng lúc càng thấy chướng mắt.

Hiện tại nàng mới phát giác đầu óc mình như bị hỏng rồi , dù sao hần cũng đã coi trọng con tin là nàng, mạo hiểm chạy đến đây căn bản là không cần thiết.

Phong Ly liếc nàng một cái, mâu quang nhàn nhạt, tựa hồ không để ý nàng.

Nguyên Sơ Hàn nhìn không được mắt tròn trắng, bỗng dưng tầm mắt khẽ chuyển, nhìn thấy trước nhuyển tháp gần cửa sổ có một cái bàn, trên bàn, cung điện nàng dựng bằng tiền đồng lúc trước đã bị hủy đi một nửa.

Cười rộ lên, Nguyên Sơ Hàn bước khoan thai đi qua, “Nhiếp Chính vương đại nhân, cung điện bằng đồng tiền này chưa kịp được tìm hiểu, ngài đã hủy đi rồi ư? Bất quá đã hủy đi một nửa rồi, liệu ngài đã hiểu cách dựng chưa?” Ngọn đèn dầu trong thư phòng sáng ngời, nụ cười của nàng rực rỡ tựa như ánh mặt trời.

Giương mắt nhìn về phía nàng, gương mặt đắc ý rõ ràng, dường như khẳng định hần không biết cái kia dựng như thế nào.

Đứng dậy, Phong Ly vòng qua án thư, từng bước bước đi tới.

Dáng người cao ngất, hần đi lại thông dong, mỗi bước tới gần, khiến người ta không khỏi lui về phía sau né tránh hần, thoát khỏi áp lực hần phóng tới.

Đi đến bên cạnh nhuyển tháp, Phong Ly vén áo ngồi xuống, sắc mặt vô ba nhìn thoáng qua Nguyên Sơ Hàn đang cười đến sáng lạn, sau đó cầm lấy một đồng tiền bắt đầu dựng.

Nét cười trên mặt Nguyên Sơ Hàn dần biến mất, xoay người ngồi ở bên kia nhuyển tháp, sau đó nhìn Phong Ly dựng.

Tay hần đẹp thon dài, bộ dáng cầm đồng tiền nhìn cực kỳ thuận mắt.

Một cái rồi một cái được dựng lên, vị trí mỗi một đồng tiền đều được đặt cực kỳ chuẩn xác, mắt Nguyên Sơ Hàn càng lúc càng mở lớn.

Thật là tà môn , trong một đêm hần liền tìm hiểu đầu ra đây, quá thần thánh rồi!

“Được rồi, dừng dựng nữa, ta biết ngài đã nghiên cứu minh bạch rồi. Cái này không tính là khó, thuộc loại sơ cấp . Ta dựng cái khác, Nhiếp Chính vương đại nhân nếu có thể trong một đêm nghiên cứu minh bạch, ta liền bội phục ngài.” Tiến lên, một tay lật đồ cung điện sắp được xây thành hình, nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm Phong Ly, càng lúc càng cảm thấy thẳng thắn này không phải người, là yêu quái.

Phong Ly nhàn nhạt thu tay, chỉ nhìn nàng, tiếp nhận nàng khiêu chiến.

Âm thầm hừ một tiếng, Nguyên Sơ Hàn bắt đầu dựng.

Lần này, nàng dựng tuyệt đối không phải kiến trúc phiền phức , mà là tổ chim

Tám cái đồng tiền làm đầy trụ, lúc sau đồng tiền đều chổng chất hướng về phía trước, toàn bộ đều lấy này tám cái đồng tiền làm chống đỡ, rất mạo hiểm, một cái bất ổn đều có thể sập.

Phong Ly nhìn nàng, trong con ngươi không hề gọn sóng cũng hiện lên một tia kinh ngạc, so với tổ chim nàng đang dựng này, cung điện kia quả nhiên được coi là sơ cấp.

Ngoài cửa thư phòng, Hương Phụ đã đứng đợi một hồi, không có mệnh lệnh, nàng thật không dám bước qua cánh cửa thư phòng.

“Đã xong.” Thả ra một đồng tiền sau cùng, Nguyên Sơ Hàn thu tay lại. Quay đầu nhìn Phong Ly, đặc ý trước mắt.

Phong Ly nhìn tổ chim treo lơ lửng, lông mày dưới tóc mai hơi dương lên, “Xinh đẹp!”

“Tất nhiên, Nhiếp Chính vương đại nhân hảo hảo nghiên cứu, sáng mai nếu có thời gian, hi vọng Vương gia đại nhân có thể trước mặt ta một lần nữa dựng lại một lần. Thành công, ta liền thừa nhận Vương gia đại nhân thông minh tuyệt đỉnh. Nếu thất bại, vậy thì đừng trách tiểu nữ từ ta xuất khẩu đã thương người.” Khóe mắt dưới mày đều khắc đặc ý, nàng không tin hẳn có thể thành công.

“Xuất khẩu đã thương người?” Nhìn về phía Nguyên Sơ Hàn, Phong Ly trái lại không biết nàng còn có kỹ năng này.

“Đừng hoài nghi, tiểu nữ từ không những dùng ngân châm đã thương người, miệng cũng có thể đã thương người.” Chỉ chỉ miệng mình, nàng đôi tài ăn nói của mình rất có tự tin.

Tầm mắt theo tay nàng cố định trên môi nàng, hồng nhuận tươi mát, đáng môi đẹp, cười rộ lên khóe môi cong cong, cùng một dạng với đôi mắt kia, tựa trăng khuyết.

Vốn là cùng hấn đấu trí đấu dũng, nhưng khi thấy hấn nhìn chăm chăm miệng mình, Nguyên Sơ Hàn không khỏi nhú mày, “Hương Phụ, tiến vào.”

Ngoài cửa Hương Phụ rốt cục cũng nghe được Nguyên Sơ Hàn gọi nàng, thở sâu, sau đó bước qua cánh cửa đi tới, cầm trong tay ba hộp dược.

“Tiểu thư, dược lấy ra rồi.” Đi tới, Hương Phụ nói nhỏ, cúi đầu, không dám nhìn Phong Ly bên cạnh Nguyên Sơ Hàn.

Quay người ngồi xuống, Nguyên Sơ Hàn trực tiếp cuộn ống tay áo, trên cổ tay còn có vết máu khô cặn, bất quá hai dấu răng lại rất rõ ràng.

“Tiểu thư, ngài thật sự bị cắn.” Hương Phụ cho rằng nàng chỉ là nói đùa.

“Ngươi cho là thế nào? Gặp một tên biến thái, thân thể quái dị khác người bình thường, ta cảm thấy hẳn có thể là người biến dị đấy.” Một bên mở hộp thuốc, Nguyên Sơ Hàn một bên nói.

Hương Phụ mở to hai mắt, “Biến dị?”

“Hiệu quả mê dược của ta thế nào người cũng đã biết, một con trâu lớn có thể lập tức bị hạ gục. Nhưng người kia cư nhiên chống đỡ gần 3 phút, còn cắn ta chảy máu. Ngươi nói xem có phải là biến dị hay không?” Lắc đầu than thở, nàng tự mình bôi thuốc, động tác lưu loát.

Hương Phụ tắc lưỡi, quả thật không tầm thường.

Bên kia nhuyển tháp, Phong Ly nhìn nàng, con ngươi sâu thẳm tựa hàn đàm hiện lên nhàn nhạt khinh thường, “Tur Đồ Luật võ công cao cường, có thể sống quá một đoạn thời gian chẳng có gì lạ.”

Nghe vậy, Nguyên Sơ Hàn quay đầu nhìn về phía hấn, “Người có võ công ta cũng không phải chưa thấy qua, hẳn có thể cao cường đến thế nào chứ?”

Phong Ly cái gì cũng chưa nói, nhàn nhạt thu hồi tầm mắt đứng lên, “Ngay tức khắc bức dược ra ngoài.”

Mi mắt giật giật, Nguyên Sơ Hàn theo dõi bóng lưng hấn rồi hừ lạnh ra tiếng, hấn là đang khinh bỉ nàng kiến thức thiên cận sao? Khinh bỉ liền khinh bỉ, nàng vẫn khinh bỉ hấn nha!

Nhắc tay, gờ ngón tay cái lên, sau đó 180 độ xuống phía dưới, khinh bỉ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quy Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Vung Tiền Như Rác

Ngày sinh của tiểu hoàng thượng, Phong Ly quả nhiên không mang Nguyên Sơ Hàn tiến cung.

Nguyên Sơ Hàn vô cùng hài lòng, hoàng cung kia nàng không muốn đến gần thêm chút nào nữa.

Bất quá, nàng bị Thái hậu cưỡng ép, trái lại tiện nghi cho Phong Ly rồi. Đừng nhìn hấn cùng thái hậu xé rách da mặt, nhưng hấn lại là người chiếm được lợi lớn nhất.

Những thị vệ như nanh vuốt của Thái hậu, đều bị hấn chém. Nguyên là không tìm được cái cớ, nhưng lúc này thế nhưng lại để hấn tìm được tội danh, nói chém liền chém.

Mà Thái hậu đuối lý, chỉ có thể đánh rơi răng nanh cùng vuốt cục máu tức, nhất định cực kỳ hận Phong Ly.

Như vậy, Nguyên Sơ Hàn càng lúc càng khẳng định, trong tay Trịnh Vương có vật quý giá, giá trị lớn đến mức có thể khiến người ngồi trên long ý ngày đêm bất an.

Nghĩ đủ loại đáp án nhưng Nguyên Sơ Hàn vẫn đoán không ra, trong tay Trịnh Vương tới cùng có cái gì.

Nằm trên nhuyễn塌 tựa bên cửa sổ, có thể rõ ràng nhìn thấy tường vây bao quanh tiểu viện, cùng với những cây trúc phượng vĩ theo bên ngoài bờ tường luồn vào.

Ngầm cân nhắc, Nguyên Sơ Hàn vô ý thức thờ dài, cũng không biết Trịnh Vương thế nào rồi. Lão nhân kia cực kỳ lo cho nàng, nhưng lại không có biện pháp phái người đến xem nàng.

Để đồ mạch nước ngầm mãnh liệt, ông cũng không dám phái người tùy ý tiêu sái tiếp cận nàng.

“Tiểu thư, người hôm nay nên đi cắt chỉ cho Tề hộ vệ rồi.” Hương Phụ từ ngoài cửa tiến vào, nhìn bộ dáng thất vọng đau khổ của Nguyên Sơ Hàn, liền nhỏ giọng nhắc nhở.

“Đúng vậy a, chuyện nhỏ như vậy mà ta quên mất.” Hoàn hồn, Nguyên Sơ Hàn ngồi dậy.

“Vương gia không để tiểu thư tiến cung, thật sự là lợi hại. Cả Đại Tề này cũng chỉ có Vương gia mới có loại quyết đoán này, đã nói là làm.” Hương Phụ vẫn cực kỳ chấn động.

“Đương nhiên, người ta là Nhiếp Chính vương, quyền khuynh vua và dân, có phải đùa đâu.” Đứng lên, Nguyên Sơ Hàn hừ hừ, nếu một chút quyền lợi ‘đã nói là làm’ mà không có, còn gọi gì là Nhiếp chính vương.

Đi ra sân, hai người hướng Đông viện đi đến, chưa tới Đông viện, một hộ vệ trong phủ đã bước nhanh tới.

“Quận chúa, ngoài phủ có người thiếu niên tìm đến người, hấn nói hấn tên Văn Thuật, là học đồ của Quận chúa.” Đi tới, sắc mặt hộ vệ không còn lạnh băng như lúc trước.

“Văn Thuật? Hấn như thế nào đến đây! Để cho hấn vào đi, hấn là học đồ cũng là gã sai vặt của ta.” Vô cùng ngạc nhiên, Nguyên Sơ Hàn khó hiểu, Văn Thuật làm sao có thể tới?

“Vâng” Hộ vệ tuân lệnh, sau đó xoay người bước nhanh rời khỏi.

Hương Phụ nhìn Nguyên Sơ Hàn, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, có phải hay không lão gia phái Văn Thuật qua đây.” Khi đó rõ ràng đã nói qua, muốn Văn Thuật canh giữ ở núi Dược Phật.

“Không biết.” Lắc đầu, Nguyên Sơ Hàn cũng đoán không ra.

Bất quá 10 phút sau, hộ vệ kia lại xuất hiện trong tầm nhìn, một bóng dáng quen thuộc đi theo phía sau.

“Tiểu thư.” Nhìn thấy Nguyên Sơ Hàn, Văn Thuật bước nhanh tới.

“Văn Thuật, sao ngươi lại tới đây?” Đi qua vài bước, Nguyên Sơ Hàn nhìn hấn từ trên xuống, dường như hấn đã cao hơn một chút.

Hộ vệ đưa người đến, sau đó xoay người biến mất.

Văn Thuật quay đầu nhìn thoáng qua bóng hộ vệ biến mất, sau đó hạ giọng nói: “Lão gia phái tiểu nhân tới, nhìn xem tiểu thư trong khoảng thời gian này có khỏe hay không.”

“Rất tốt, răng tốt khẩu vị tốt.” Tùy tiện đáp một câu, Nguyên Sơ Hàn neho mắt nhìn Văn Thuật, nàng cảm thấy không đơn giản như thế này.

“Hương Phụ, người đi cắt chỉ cho Tề Dương, vừa lúc để luyện tập. Văn Thuật, đi theo ta.” Nàng cũng không nhận ra, Văn Thuật không chỉ đến xem nàng.

Hương Phụ nháy mắt mấy cái, sau đó gật đầu, “Dạ, nô tỳ đi ngay.” Nhìn mũi hướng về phía Văn Thuật, hai người bọn họ từ nhỏ đã ở chung một chỗ,

lần đầu tiên tách ra lâu như vậy.

Văn Thuật cũng chun mũi đáp lại, xem ra có nét trẻ con ngây thơ.

“Đi thôi, trở về rồi nói.” Quay người hướng về tiểu viện đang ở, Văn Thuật theo phía sau.

“Tiểu thư, xem ra Nhiếp chính vương đối với ngài cũng không tệ lắm, lão gia nghĩ ngài sẽ không có tự do, phải nhẫn nhịn ở đây a.” Văn Thuật cũng có chút ngoài ý muốn.

“Thân thể ông thế nào? Có phải buồn đến bạc tóc không?” Ngẩng lại, nàng vẫn rất nhớ lão nhân kia. Chưa từng có người nào quan tâm nàng tốt như vậy, ngay cả thể giới bên kia, người thân duy nhất cũng không như Trịnh vương.

“Thân thể lão gia không tệ, chỉ là rất tưởng niệm tiểu thư.” Văn Thuật cười hi hi đón ánh mặt trời, hân cũng là một ánh mặt trời sáng lạn.

“Đoán được.” Cười rộ lên, Nguyên Sơ Hàn bước nhanh vào sân, Văn Thuật cũng bước theo.

Tiến vào phòng, tiểu viện này cực kỳ an toàn, không có người ngoài tùy ý quấy rầy.

Xoay người ngồi trên nhuyễn tháp, Nguyên Sơ hàn mặt mày cong cong nhìn Văn Thuật, “Người tới để đồ khi nào?”

“A? Tiểu nhân hôm nay mới đến.” Văn Thuật sững sốt, sau đó đáp.

“Hôm nay? Quần áo người sạch sẽ, giày không có lấy một hạt bụi, xem ra không phải là ngàn dặm xa xôi vừa lúc tới để đồ. Còn có, ngay cả bao quần áo cũng không thấy mang, đặt ở nơi nào rồi hả? Người cho là hai mắt ta dùng để chơi sao!” Khẽ quát, Nguyên Sơ Hàn mới không tin, là hân bịa chuyện.

Văn Thuật lập tức ừ ừ, “Được rồi, tiểu thư người có hỏa nhãn kim tinh. Lão gia phái tiểu nhân vội tới là muốn truyền tin cho tiểu thư, lão nhân gia ngài đã ngầm phái người mua nhiều hiệu thuốc ở đế đô, tiểu nhân là cùng Tam quân gia tới, hôm trước đã đến rồi.” Nói xong, Văn Thuật xoay người, bắt đầu tháo dây thắt lưng.

Nguyên Sơ Hàn nheo mi, “Mua khá nhiều hiệu thuốc?”

Đưa lưng về phía Nguyên Sơ Hàn, Văn Thuật từ trong quần đem thư lấy ra. Hân cũng không có biện pháp, sợ khi tiến vào đại môn vương phủ sẽ bị soát người nên chỉ có thể giấu trong này.

“Đây là thư tín lão gia tự tay viết.” Đem thư đưa cho Nguyên Sơ hàn, nàng lại không nhận, chỉ nhếch mày kiêu ngạo nhìn hân.

Văn Thuật cười gượng, đem thư mở ra, lấy tờ giấy thư bên trong đưa cho Nguyên Sơ Hàn.

Lúc này mới nhận tới, nàng cũng không có hứng thú đụng vào phong thư đã từng chạm qua bộ vị bí ẩn kia của hân.

Bút tích của Trịnh vương, từng chữ đều tràn đầy quan tâm rõ ràng, cực kỳ tưởng niệm nữ nhi của ông.

Ông quả thật đã mua hiệu thuốc ở đế đô, chín cái!

“Chín cái hiệu thuốc? Mua nhiều như vậy.” Trịnh vương nói là cho nàng dùng bên người, nếu đến ngày nào đó có thể chạy thoát khỏi hoàng cung và vương phủ, tại đế đô này cũng có nơi có thể đi.

Nhưng mà, quá nhiều rồi, cho dù dùng để no con mắt nhưng quả thật vẫn nhiều.

Văn Thuật lắc đầu, sau đó ghé sát vào Nguyên Sơ Hàn, nhỏ giọng nói: “Tiểu nhân không cẩn thận nghe được lão gia cùng đại quân gia nói chuyện, nghe ý tứ, lão gia còn mua được phòng ở một thành trì khác. Không chừng không chỉ đế đô có, khả năng sẽ phân bố tất cả thành trì trong Đại Tề.”

“Thật sự?” Lại càng nghi hoặc, hơn nữa, rất nhiều tiền nha!

Trịnh vương mặc kệ, quả thật mặc kệ đến tận xương, đột nhiên mua hiệu thuốc ở tất cả các thành trì, vậy phải có rất nhiều tiền nha! Nguyên lai ông có tiền như vậy? Nguyên Sơ Hàn thật không biết.

Văn Thuật gật đầu, khom người kề sát Nguyên Sơ Hàn, càng nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, chuyện này ngàn vạn lần không thể để Nhiếp chính vương biết a, nếu không, đường lui của chúng ta sẽ không còn.”

“Còn cần người nói sao? Đem thư đốt đi.” Đưa giấy viết thư cho Văn Thuật, Nguyên Sơ Hàn cả đầu nghi hoặc, nghĩ mãi vẫn không hiểu.

Văn Thuật tiếp nhận, đi đến mép bàn cầm hộp quẹt, đem giấy viết thư đốt thành tro.

“Tất cả thành trì?” Dựa người trên nhuyễn tháp, Nguyên Sơ Hàn suy nghĩ muốn to đầu.

Náo nhiệt lớn như vậy, Trịnh vương là muốn đưa đường lui cho nàng sao?

Chương 25: Ra Đề Khó

Edit: Skye

Sắp tới buổi chiều, lại có người vào phủ, hơn nữa còn muốn tìm Nguyên Sơ Hàn.

Nhưng mà, lần này không phải người quen, mà là người từ trong cung tới.

Công công bên người Phong Chi Tước dẫn theo một đám cung nhân, cầm hộp thức ăn tinh xảo, cư nhiên đem đồ ăn đến cho Nguyên Sơ Hàn.

Vừa nghe được tin tức, Nguyên Sơ Hàn lập tức nhảy lên trên giường, tự mình đâm một châm, khuôn mặt trắng nõn thần tốc ngưng tụ mụn hồng trùng điệp gồ ghề.

Hộ vệ vương phủ đi phía trước dẫn theo đám cung nhân đi vào tiểu viện, sau khi được Nguyên Sơ Hàn cho phép, mới truyền lệnh cung nhân nối đuôi nhau tiến vào phòng.

Hương Phụ cùng Văn Thuật đứng bên giường, nhìn chằm chằm những cung nhân này, hai người có vài phần không được tự nhiên.

“Nô tài ra mắt quận chúa. Nô tài phụng ý chỉ hoàng thượng, đem đồ ăn ngự yến hôm nay đưa tới cho quận chúa thưởng thức. Hôm qua quận chúa đã phải chịu kinh hách, không thể tham gia cung yến hôm nay, mấy ngày nữa hoàng thượng sẽ tự mình đến thăm quận chúa.” Công công bên người Phong Chi Tước, cũng coi như đại quan trong đám công công. Truyền lại ý chỉ của Phong Chi Tước, giọng nói hơi chút trung tính, nghe qua có chút chói tai.

“Khụ khụ... Đa tạ... Đa tạ hoàng thượng.” Nằm ở trên giường, được che một tầng lụa mỏng nhưng vẫn có thể thấy Nguyên Sơ Hàn nằm trên giường. Hơn nữa khi nàng ho khan, toàn bộ thân thể đều run run.

“Quận chúa hảo hảo tĩnh dưỡng, nô tài trở về phục mệnh. Những đồ ăn này cùng đồ ăn trong ngự yến đều cùng một loại, quận chúa từ từ thưởng thức.” Công công cáo từ, dẫn đầu một đám cung nhân, tựa như một trận gió, trong chớp mắt rời khỏi.

Hương Phụ theo đến cửa tiểu viện, sau khi lấy được ánh mắt an tâm của hộ vệ vương phủ, nàng nhất thời thở dài nhẹ nhõm.

“Tiểu thư, bọn họ đi rồi.” Chạy về bẩm báo, sau đó cùng Văn Thuật chạy thẳng đến bàn.

Quá nhiều đồ ăn, sau khi hai cái bàn ghép lại, những chén đĩa này vẫn phải xếp thành hai tầng. Sắc hương mùi vị đều đủ, món ăn nóng lạnh đều có, người xem đều nuốt nước miếng.

Lụa mỏng bên giường được vén lên, Nguyên Sơ Hàn từ bên trong ra ngoài, mụn hồng gồ ghề trên mặt lại nhanh chóng mất đi, nàng thấy đã không còn nguy hiểm.

“Đưa đồ ăn? Quá vài ngày nữa còn đến xem ta? Tiểu hoàng thượng này thật có ý tứ.” Đi tới, Nguyên Sơ Hàn một bên lắc đầu tán thưởng.

“Tiểu thư, những đồ ăn này có thể ăn được chưa?” Văn Thuật đứng ở một bên hỏi, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ngự yến là thế nào.

“Có thể ăn, ăn đi.” Trả lời, sau đó mới ngồi xuống lấy ngân châm thăm dò. Kỳ thật, nàng cảm thấy Phong Chi Tước sẽ không hại nàng, dù sao nàng cũng là người ‘sắp chết’.

Văn Thuật cùng Hương Phụ có được đáp án khẳng định, lập tức ngồi xuống hai bên. Đi theo Nguyên Sơ Hàn đã thành thói quen, tựa hồ không phân biệt chủ tớ.

Cầm lên đôi đũa rồi nhấm nháp, hai người đều cùng một bộ dáng thỏa mãn, quả nhiên ăn ngon.

“Tiểu thư, ngài đã gặp qua hoàng thượng rồi hả? Bộ đáng gì a?” Văn Thuật ăn đến phình má, vừa nhìn Nguyên Sơ Hàn đối diện vừa hỏi.

“Tiểu hài tử, còn không cao bằng ta.” Nguyên Sơ Hàn trái lại không muốn ăn, ăn vài miếng tùy ý.

“Ài, tuy là tiểu hài tử nhưng xem ra đối xử với tiểu thư cũng không tệ lắm.” Hôm nay còn cố ý phái người đưa tới ngự yến cho nàng thưởng thức, rất có tâm ý!

Liếc Văn Thuật một cái, Nguyên Sơ hàn buông đũa xuống, “Chẳng thế thì người tới làm quận chúa đi? Đến lúc đó gả vào cung được làm hoàng phi.”

Hương Phụ lập tức cười rộ lên, cười nhạo Văn Thuật không biết phân biệt.

Văn Thuật lắc đầu, “Tiểu nhân không phải có ý kia, tiểu thư đừng nóng giận.”

“Ăn cũng ngần không được người nói chuyện.” Cầm một miếng thịt vịt da giòn nhét vào miệng Văn Thuật, Nguyên Sơ Hàn đứng dậy ra khỏi phòng.

Đứng ở trong sân, Nguyên Sơ Hàn càng lúc càng cảm thấy không ổn. Đứa nhỏ Phong Chi Tước kia đối với nàng cũng có quan tâm, thứ gì đó trong tay Trịnh vương thật có lực hấp dẫn, ngay cả đứa bé cũng đã bắt đầu đối tốt với nàng rồi.

Loại tốt này, đúng là khiến nàng kinh hồn bạt vía, còn không bằng đối xử không tốt với nàng. Tựa như Phong Ly ấy, luôn luôn dùng mặt lạnh nói chuyện, trong lòng nàng còn có chút thoải mái. Nàng biết lập trường của mình, là con tin.

Hơi hơi ngửa đầu, nhìn về phía mặt trời đang hạ dần ở phía tây, trận cung yến hôm nay sợ là đã kết thúc. Lấy danh nghĩa là ngày sinh thần của Phong Chi Tước mà bị ‘thỉnh’ tới, kết quả hiện tại, nghĩ muốn rời đi cũng không dễ dàng.

Còn có Trịnh vương mua những hiệu thuốc này, nàng thật sự phải đi nhìn một cái mới được, tới cùng là có kế hoạch gì?

Văn Thuật và Hương Phụ hai người ăn đến bụng căng tròn, bắt quá mới ăn được một phần tư mà thôi. Nhiều đồ ăn như vậy, thật sự lãng phí.

Sắc trời tối dần, đợi đến khi hai người bọn họ dọn dẹp lại phòng ốc, Nguyên Sơ Hàn mới trở về.

Ngày này chuyện xảy ra quá nhiều, nàng càng phải cẩn thận.

Kết quả, mới vừa sắp xếp lại suy nghĩ, liền nghe thấy có người đi vào tiểu viện.

“Quận chúa, bọn thuộc hạ có thể tiến vào được không?” Kỳ thật cửa phòng đang mở, chỉ là bọn họ vẫn nên hỏi trước một tiếng.

“Vào đi.” Ngồi bên giường, Nguyên Sơ Hàn nhìn chằm chằm cửa.

Một cái môn hộ vệ tiến vào trước cửa, ngay sau đó mới nhìn đã hiểu rõ, hẳn là vào thật.

Sau đó, mới hiểu được hẳn vì sao lại tới, bởi vì hai hộ vệ nâng một cái bàn gỗ nhỏ.

Hai người thật cẩn thận, nện bước đồng loạt, không dám tạo ra sai lầm, bởi vì trên chiếc bàn gỗ nhỏ kia bày một tổ chim đựng bằng tiền xu.

Ánh mắt tròn to, Nguyên Sơ Hàn không không chế được mà thốt lên âm thanh thán phục.

Hai hộ vệ khuôn một cái bàn gỗ nhỏ, cẩn thận đặt trên bàn, vô hình đều thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ an toàn.

Đoạn đường này hai người bọn họ đi cực kỳ thận trọng vững vàng, chỉ sợ một dao động nhỏ, tổ chim sẽ sụp xuống.

“Quận chúa, đây là Vương gia lệnh bọn thuộc hạ đưa tới. Còn có, đây là một tay Vương gia dựng lên, cái ngài dựng còn đặt ở thư phòng.” Một hộ vệ xoay người nhìn về phía Nguyên Sơ Hàn, bẩm báo chi tiết. Miễn cho Nguyên Sơ Hàn cho rằng Phong Ly là lừa gạt, hẳn còn cố ý giải thích một phen.

“Lão từ tin là người quá tà ma rồi, thực đã dựng được.” Bỗng nhiên đứng lên, Nguyên Sơ Hàn vài bước đi qua. Chấn kinh khẳng định, đầu óc thẳng nhai này cấu tạo bằng gì vậy? Chẳng lẽ hẳn thực sự hiểu nguyên tắc trong xây dựng?

Hộ vệ liếc nhau, không còn vẻ lạnh như băng như trong quá khứ.

“Bọn thuộc hạ lui xuống.” Nhiệm vụ hoàn thành, hai người bọn họ cũng cần phải đi rồi.

“Từ từ.” Nhéo mi quát lớn, sau đó Nguyên Sơ Hàn động tay lật đổ tổ chim kia, nàng muốn ra đề khó hơn nữa.

Hai hộ vệ sững sốt, nhìn cũng hiểu rõ Nguyên Sơ Hàn là muốn làm gì, đứng ở một bên chờ.

Bất quá, nhiệm vụ lần vận chuyển tới thật sự không được tốt rồi, còn không bằng để bọn họ ra ngoài đánh đánh giết giết.

Ngồi xuống, Nguyên Sơ Hàn bắt tay vào dựng, nàng muốn dựng cái khó hơn.

Lần này, cái khó hơn của nàng là không dùng nhiều đồng tiền, nàng tổng cộng để lại bảy cái, cái khác đều lấy ra.

Chỉ dùng bảy đồng xu, hai đồng xu được đặt cách nhau ba đốt ngón tay, sau đó dựng lên khiến chúng nó cùng đứng lên.

Cầm hai cái tiếp theo, cũng dùng mặt đứng, cùng hai cái đứng thẳng phía dưới vừa vận khớp với đường viền đồng tiền, khiến hai cái đứng ở phía trên hai cái trước, đứng rất cao.

Cầm lấy ba cái còn lại, nhẹ nhàng đặt lên hai đồng tiền kia. Nàng thật cẩn thận, tìm đúng vị trí, một lần thành công.

Bên cạnh, hai hộ vệ quên mất trong chớp mắt, cái này dựng được? Hai đồng tiền trên cùng ở hai bên kia xem ra lập tức liền muốn rơi xuống rồi.

“Đã xong, nâng trở về đi.” Đứng lên, động tác của Nguyên Sơ Hàn cũng không dám quá lớn. Chỉ cần một chút lay động, chúng nó sẽ sập.

Hai hộ vệ khó xử, trò này không có biện pháp di chuyển.

“Khiêng đi, còn đứng đó làm gì?” Nguyên Sơ Hàn cố ý ép buộc.

“Này...thuộc hạ thỉnh Vương gia tự mình qua đây.” Thật sự không thể nâng, đoán chừng khẽ đụng vào cái bàn nhỏ kia, nó sẽ sụp xuống mất.

Nguyên Sơ Hàn đắc ý hừ hừ, tự mình tới thì thế nào? Nàng thất bại vô số mới dựng thành công được cái này. Đầu óc thông minh dài một chút thì tốt lắm sao? Lần này dù không muốn thì hẳn vẫn phải chịu thua thôi.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không Cho Phép Nghi Ngờ

Edit: Skye

Hộ vệ nói mời Phong Ly qua, hai người này nhanh như chớp rời khỏi, chỉ sau một phút đồng hồ, Phong Ly quả nhiên đến đây.

Trong phòng ánh nến yếu ớt, dáng người cao ngất đi tới, trường bào ám sắc hoa lệ quý giá, dưới ánh nến phiếm lưu quang.

Có lẽ vì hân xuất hiện, dường như trong gian phòng tựa hồ lập tức liền trở nên lãng mạn hơn.

Nguyên Sơ Hàn nhìn hân, hoảng hốt như có thể nhìn thấy trên khuôn mặt cô hân đó chớp lóe lên ý cười rồi biến mất.

“Nhiếp Chính vương đại nhân, ngài đã tới.” Ngồi ở bên cạnh bàn không động, Nguyên Sơ Hàn hai tay khoanh trước ngực, cổ gồng cười, mặt mày cong cong sáng lạn có thể so với ánh mặt trời.

Một tay đặt sau lưng, Phong Ly từng bước bước tới, trên mặt tuấn mỹ không có vẻ mặt gì đặc biệt, đôi con ngươi sâu thẳm tựa hân đàm nhìn xẹt qua tiền xu được dựng thẳng trên bàn gỗ nhỏ, hiện lên một tia kinh ngạc.

Ngồi xuống bên cạnh bàn, lần này Nguyên Sơ Hàn ra đề khó, trái lại khiến hân hơi chút ngoài ý muốn, hơn nữa ba cái trên cùng kia và hai cái hai bên có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào. Thế nhưng chúng nó quả nhiên vẫn vững vàng, tựa như gánh hát biểu diễn tạp kỹ.

“Nhiếp Chính vương đại nhân thông minh tuyệt đỉnh, cái tổ chim kia ngài nhanh như vậy đã nghiên cứu ra. Hôm nay cái này cực kỳ dễ dàng, Vương gia đại nhân, mời.” Vươn tay, ý bảo Phong Ly có thể bắt đầu. Không phải cực kỳ thông minh sao? Vậy thì ở trước mặt nàng mà dựng đi.

Tầm mắt Phong Ly dời bảy đồng tiền xu được dựng thẳng nhìn về phía Nguyên Sơ Hàn, “Mấy thứ này, ngươi là từ nơi nào học được?”

Nhiu mày, Nguyên Sơ Hàn ha ha một tiếng, “Tự mình nghiên cứu ra chứ sao! Vương gia đại nhân muốn thách đấu không? Muốn thì cứ tiếp tục, không muốn, vậy chịu thua đi.” Cho nên, không cần đào gốc bới rễ.

“Tự mình nghiên cứu ra? Nhìn ngươi vụng về thế, trái lại lại có chút thông minh.” Cầm lấy đồng tiền xu bên cạnh, Phong Ly thân nhiên nói.

Nguyên Sơ Hàn dừng một chút, sau mới phản ứng kịp hiểu Phong Ly là đang mắng nàng.

“Vương gia đại nhân, ta tuy không tính là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng bề ngoài xem ra cũng không ngu dốt. Giống như thân phận này của Vương gia đại nhân, với bề ngoài này mà lại nói ra lời không sạch sẽ mấy, có phải không thích hợp cho lắm hay không?” Người nào a!

Không nhìn nàng, Phong Ly rời tay, hai đồng tiền quả nhiên đứng lên.

Đồng tiền xu phía dưới cùng có thể đứng lên, mấu chốt là dựng ở mặt trên, không dễ dàng như vậy đâu.

Nguyên Sơ Hàn kìm nén một hơi, hẳn là không để ý tới mình, thật giống như không nghe nàng nói chuyện, coi nàng như người vô hình.

Hơi hơi nghiêng thân tựa vào trên bàn, Nguyên Sơ Hàn không chớp mắt nhìn hân dựng hai đồng tiền xu đặt ở mặt trên, nháy mắt liền rơi xuống, thuận tiện đem đồng phía dưới dựng ngã, thất bại.

Cong lên môi đồ mọng, Nguyên Sơ Hàn nhẹ cười, “Thất bại là mẹ thành công, Vương gia đại nhân, từ từ sẽ đến.”

Tay cầm đồng tiền liền ngừng lại, Phong Ly nhìn qua, trong ánh nến, khuôn mặt đậm nhạt của hân ẩn hiện nhu hòa.

“Đạo lý cũng xem như biết không ít.” Vốn cho rằng cái miệng nhỏ của nàng luôn nói ra những lời khó nghe.

“Tất nhiên, Vương gia đại nhân còn muốn nghe sao?” Đảm bảo dọa chết hẳn.

“Không nghĩ muốn.” Coi nàng dáng vẻ đắc ý, tựa hồ là đã chuẩn bị tốt muốn ‘công kích’ hẳn rồi.

Lời đã đến miệng, kết quả là hẳn không muốn nghe, Nguyên Sơ Hàn một hơi nghẹn ngào trong ngực.

Âm thầm mắng, sau cùng thở sâu quay đầu đi, trừng mắt nhìn chăm chăm nơi khác, còn tiếp tục sớm hay muộn cũng sẽ bị hẳn làm cho tức chết.

Phong Ly tiếp tục dựng, hai cái đồng tiền dưới cùng đứng lên cực kỳ dễ dàng, nhưng dựng hai cái phía trên quả thật khó khăn, thả tay liền sập.

“Trình Vương phải người tới đây thăm người.” Lại một lần thất bại, Phong Ly một lần nữa dựng lên, một bên lạnh nhạt hỏi.

“Đúng vậy a, là một đồ đệ của ta. Như thế nào, Vương gia đại nhân cần thăm vấn một phen?” Bất chèo hai chân, Nguyên Sơ Hàn dịch ý rõ ràng.

“Không cần, Trình Vương lo lắng người cũng là lẽ đương nhiên.” Đồng tiền xu lại được dựng lên, Phong Ly rút tay, một bên thản nhiên nói.

Hừ nhẹ một tiếng, Nguyên Sơ Hàn nhú mày nhìn hẳn, chờ hẳn nói chịu thua.

“Người lại dựng một lần, bốn vương nhìn xem người thành công như thế nào.” Hẳn hiện tại đã bắt đầu hoài nghi, Nguyên Sơ Hàn có phải đã bơi hồ dán lên cạnh bên đồng tiền hay không.

“Vương gia đại nhân không dựng được rồi hả ? Ngài nói chịu thua đi, ta liền dựng cho ngài xem” Mở to hai mắt, Nguyên Sơ Hàn liền chờ hẳn nói câu chịu thua kia.

“Người dựng lại một lần rồi hãy nói tiếp.” Nét mặt Phong Ly tuyệt đối không cho phép người nghi ngờ.

Không chớp mắt theo dõi hẳn, Nguyên Sơ Hàn cũng muốn giành thắng lợi về khí thế, kết quả chưa tới một phút sau nàng đã bại trận, nàng liền trừng mắt nhìn hẳn.

Lấy bảy đồng tiền xu qua, tay dựng, Nguyên Sơ Hàn thật cẩn thận, động tác rất nhẹ.

Phong Ly nhìn nàng, tầm mắt cũng tuyệt đối chuyên chú, theo quy luật nàng dựng, vậy thì thành công một nửa rồi.

Tầng thứ hai dựng xong, cầm lấy ba cái còn lại, càng thêm cẩn thận xếp lên phía trên.

“Hoàng thượng ba ngày sau sẽ đến vấn an người, trước tiên chuẩn bị sẵn sàng. Đến lúc đó Tư Đồ Luật cũng sẽ đi theo, thương thế trên cổ tay người đã tốt lên chưa?” Bỗng dưng, Phong Ly mở miệng, Nguyên Sơ Hàn kinh sợ, tay liền run lên, đồng tiền xu dưới tay sập xuống.

Đưa mắt nhìn về phía hẳn, Nguyên Sơ Hàn mở to hai mắt, “Tên kia là người đã cắn ta à?” Đây đồng tiền xu, Nguyên Sơ Hàn vươn tay mở băng gạc trên cổ tay, hai dấu răng vẫn hiện rõ ràng trên cổ tay.

“Không tốt, thuốc mỡ trừ sẹo rất chậm, hẳn cắn đặc biệt thâm, khôi phục như lúc ban đầu đoán chừng phải mất một tháng.” Không được, nàng phải quấn chặt, bị phát hiện liền nguy rồi.

Phong Ly nhú mày kiểm, bắt lấy tay nàng kéo đến trước mặt mình, tuy da thịt đã khép lại, nhưng dấu vết lại rõ ràng.

Nguyên Sơ Hàn theo dõi hẳn, không biết hẳn muốn phát biểu suy nghĩ gì. Nhưng cứ cầm tay nàng như vậy thật không phù hợp mà? Hơn nữa, tay hẳn thật lạnh, nhiệt độ cơ thể hẳn quá thấp!

“Tư Đồ Luật sức quan sát nhạy cảm, người tốt nhất che giấu cho kỹ. Đến lúc đó không cần mở to hai mắt nhìn hẳn, tận lực không nói gì, nếu không, sẽ rất có khả năng bị hẳn vạch trần ngay tại trận.” Ném bỏ tay nàng, Phong Ly lạnh nhạt cảnh cáo, gần từng tiếng khiến người ta không khỏi căng thẳng thần kinh.

“Vì cái gì không thể mở to hai mắt?” Cho dù sức quan sát nhạy cảm, mặt nàng mun hồng gồ ghề tầng tầng lớp lớp, quý cũng không nhận ra. Nơi nguy hiểm nhất là cổ tay nàng, đến lúc đó che giấu kỹ là được rồi.

Phong Ly nhìn nàng, bỗng nhiên vung tay trước mặt nàng, Nguyên Sơ Hàn kinh sợ lập tức trong nháy mắt tránh né, “Làm cái gì?”

“Dựa theo lời bốn vương nói mà làm, nếu không, người liền chờ gả cho hoàng thượng đi.” Đứng lên, hẳn từ trên cao nhìn xuống, khí thế trên người hẳn không cho phép người phản đối.

Nhú mày, ngửa mặt nhìn hẳn, không biết hẳn muốn làm cái gì.

“Đôi mắt có khả năng rất cao sẽ bị nhận ra sao?” Mắt mọi người đều không phải giống nhau sao? Tròng trắng cùng đồng tử, chẳng lẽ mắt nàng có màu khác?

“Uh`m.” Cho nàng một đơn âm, giống như là lần đầu tiên cực kỳ trả lời chính xác vấn đề của nàng.

“Thật sự?” Hoài nghi, Nguyên Sơ Hàn cũng đứng lên, nếu thực là như thế, nàng còn phải nghĩ biện pháp che giấu hai mắt mình, nếu không sẽ vô cùng dễ dàng gặp chuyện không may nha.

“Ít nói nhảm đi, nghĩ biện pháp xử lý tốt, đến lúc đó lộ ra, bản vương sẽ không cứu ngươi.” Tựa hồ là không muốn cùng nàng tiếp tục cãi nhảm, Phong Ly lạnh giọng nói xong, xoay người muốn đi.

“Ai, chó đi nha, Vương gia đại nhân ngài còn chưa nói chịu thua mà.” Nàng đang chờ hắn nói chịu thua đấy.

Phong Ly dường như không thấy, nện bước không ngừng, tay sượt qua bàn.

Sau đó, Nguyên Sơ Hàn thấy ót mình đau xót, một đồng tiền từ ót của nàng rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Trùng mắt nhìn Phong Ly tự nhiên rời đi, Nguyên Sơ Hàn vươn tay che ót, ê tiện!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hấn Đủ Ngoan Độc

Edit: Skye

Bởi vì Phong Ly đã cảnh cáo, Nguyên Sơ Hàn cũng nhấn mạnh dặn dò qua Hương Phụ và Văn Thuật, hai ngày sau tiểu hoàng thượng tới, hai người không cần đi qua, vị Tư Đồ Luật kia nghe nói tâm tư kín đáo, ánh mắt cũng cực kỳ độc, miễn cho hắn nhìn ra sơ hở trên người hai người bọn họ.

Hương Phụ cực kỳ nghe lời, biết mình đạo hạnh không đủ, thấy Phong Ly còn bị dọa vỡ mắt, càng chưa nói đến hoàng đế cùng Nguyên soái ở đây. Nàng khẳng định sẽ lộ ra sơ hở, nếu bị vạch trần, phá hủy kế hoạch của Nguyên Sơ Hàn, cho dù nàng đem đầu hái xuống cũng không cách nào tạ tội.

Văn Thuật vẫn hoài nghi, Nguyên soái kia thật sự lợi hại như thế sao? Mắt mọi người đều giống nhau, Nguyên Sơ Hàn ngụy trang, theo ý hắn là cực kỳ thành công, thật sự đã bị nhìn thấu?

“Ngươi phải nghe tiểu thư, nếu thật sự bởi vì ngươi mà phá hủy chuyện lớn của tiểu thư thì cứ đợi đấy.” Ngồi ở ghế tựa, Hương Phụ trách cứ văn thuật, muốn hắn thành thật.

Văn thuật hừ hừ, “Ta biết, còn cần ngươi nói à? Tiểu thư, vết thương trên cổ tay ngài, rốt cuộc là người nào cắn?” Hôm qua đến xem thấy Nguyên Sơ Hàn vẫn rất tốt, kết quả hôm nay liền nhìn thấy vết thương trên cổ tay nàng. Xem ra để đồ quả thực không phải nơi tốt đẹp gì, đến là bị thương.

“Các ngươi không biết thì tốt hơn. Ngày kia hai người các ngươi thành thành thật thật ở nơi này, miễn phá hủy chuyện lớn của ta.” Phong Ly giúp nàng, cho nên nàng cũng phải tận lực phối hợp, nếu là bên mình làm hỏng chuyện, Phong Ly không chỉ không giúp nàng, còn có thể để hắn cười đến rụng răng.

Văn Thuật gật gật đầu, cùng Hương Phụ liếc nhau một cái, nơi này quả thật hung hiểm a!

“Đừng rồi, hai người các ngươi nhìn xem, hai mắt ta rất dễ nhận ra sao?” Nói xong, Nguyên Sơ Hàn giờ tay che khuất mặt mình, lộ đôi mắt, nhìn bọn họ chăm chăm.

Văn Thuật cùng Hương Phụ mở to hai mắt nhìn nàng, sau một lúc lâu lắc đầu, “Nếu che khuất mặt, chỉ nhìn qua hai mắt thì không nhận ra.”

“Đúng vậy a tiểu thư, ngài đừng lo lắng quá nhiều, đến lúc đó trên mặt ngài đều là mụn hồng gò ghề, tin tưởng ai cũng không dám nhìn nhiều.” Hương Phụ an ủi, bộ dáng kia cực kỳ dọa người. Xem một cái liền cảm thấy sợ, ai còn dám nhìn mắt nàng nữa.

Nguyên Sơ Hàn bán tín bán nghi, hôm qua Phong Ly rõ ràng nói mắt nàng rất dễ nhận ra mà.

Nếu muốn ‘hóa trang’ mắt, nàng cũng không có biện pháp gì hữu hiệu, chỉ có thể buông xuống mi mắt không nhìn người.

Nhớ tới bộ dáng ngày đó Tư Đồ Luật, Nguyên Sơ Hàn ngoài sợ hãi cũng có vài phần kinh hoàng, ánh mắt hắn tựa đao phong, thật sự cực kỳ dọa người.

Nét mặt lãnh ngạnh, không một chỗ mềm mại, sau cùng nhìn nàng mang theo sát khí, quả thật không phải nhân vật dễ lừa gạt.

Phong Ly cũng rất lãnh đạm, cô hàn khiến người run sợ, nhưng khi Nguyên Sơ Hàn đối mặt với hắn cũng sẽ không hốt hoảng như thế. Tư Đồ Luật cùng hắn hoàn toàn khác nhau, hơi thở nơi chiến trường, xa lạ mà lại khiếp người.

“Tiểu thư, có phải vương phủ này chúng ta không ra được?” Văn Thuật dựa vào quan sát, vương phủ vào được không ra được. Ngay cả hấn cũng bị nhốt ở trong này, muốn bước ra khỏi tiểu viện cũng khó.

“Cũng không phải không thể, bất quá nghĩ muốn quay về tự do e là không được.” Nguyên quận chủ mặt mày ‘thê thảm’, nàng chỉ cần không lấy cái mặt Nguyên quận chủ mà ra ngoài dạo chơi, vậy thì không đến vấn đề.

“Vậy làm sao bây giờ?” Vô luận như thế nào cũng phải gặp Tam quân gia ở để đồ. Trịnh Vương đem Nguyên Sơ Hàn giao cho Tam quân gia, ông ấy cũng muốn gặp nàng, hiểu biết tình huống mới có thể chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.

“Có thể thăm dò Phong Ly một phen, xem hấn nói như thế nào đã.” Dù sao nghĩ muốn thân không biết quý không hay từ trong phủ này đi ra ngoài đó là không có khả năng.

Văn Thuật gật gật đầu, người ở dưới mái hiên, cũng không thể không cúi đầu.

Sắp tới chàng vạng, đoán chừng Phong Ly có thể đã trở lại, Nguyên Sơ Hàn đi ra tiểu viện, tính toán đi trước thăm dò nơi hấn xem mình có thể ra ngoài vương phủ hay không.

Chỉ cần có thể đi ra, như thế mới càng dễ nói chuyện.

Hướng tới thư phòng, Nguyên Sơ Hàn tản bộ nhàn nhã, ca hát, tâm tình tốt vô cùng.

Đi tới thư phòng, không thể tránh khỏi trên đường đi gặp hộ vệ trong vương phủ. Những người này đều đã nhận biết nàng, hơn nữa không còn lạnh lùng như trước, mà hướng về phía nàng gật đầu chào hỏi.

Xem ra, việc nàng cứu chữa Tề Dương đã khiến cho toàn bộ thái độ của đám người này thay đổi.

Tiến gần thư phòng, bốn hộ vệ đứng bên ngoài, cửa thư phòng đóng, cũng không biết Phong Ly có ở trong hay không

Dựa người trên lan can hành lang dài, Nguyên Sơ Hàn hướng bên kia nhìn, cân nhắc nên thăm dò hấn như thế nào. Ánh mặt trời rắc trên người nàng tựa như một tầng kim phấn. Khuôn mặt trắng nõn như ngà voi xinh đẹp, sóng mắt lay động tràn đầy sức sống.

Miệng ngâm nga ‘con vịt nhỏ’, trong đầu vẫn đang suy nghĩ chuyện khác, thế cho nên lời ca cũng có chút biến âm.

Cửa thư phòng không mở, xem ra Phong Ly không ở bên trong, thời tiết này mà cửa sổ cũng không mở, hấn không ngạt chết mới là lạ.

Thôi, nàng đi về trước, lát nữa trở lại.

Xoay người, vừa lúc miệng ngâm nga đến đoạn y nha y nha, kết quả vừa xoay, tiếng y nha sau cùng bị nàng cứng rắn nuốt trở lại, bởi vì người nàng muốn tìm đang đứng ở ngay sau lưng.

Lui về phía sau một bước, lại tựa trở về trên lan can, Nguyên Sơ Hàn nhìn chằm chằm người đang hạ tầm mắt nhìn mình, trong lòng rửa thầm người nọ là quý à, không có chút tiếng động nào.

Sắc mặt Phong Ly không đổi, hạ tầm mắt nhìn nàng, ánh trời chiều vàng nhạt rải trên người hấn, ánh lên một tầng kim quang, lại khiến cả dáng người hấn trở nên rất cao, không thể chạm tới.

Tựa như Thiên vương trong miếu Thiên vương, theo không kịp!

“Ở đây đợi bốn vương.” Câu khẳng định, bởi vì nàng ở chỗ này xuất hiện cũng không có lý do khác.

Nguyên Sơ Hàn gật gật đầu, ngửa mặt trẻ con nhìn hấn, cứ như thế trong nháy mắt đồng tử nàng tan rã.

“Ca cái gì, ca lại một lần đi.” Thu hồi tầm mắt, Phong Ly lạnh lùng nói, đồng thời bước về thư phòng.

Nguyên Sơ Hàn sững sờ một phen, sau đó khần trương bất kịp, “Ca ‘vịt con’ không xuôi tai, ta ca chơi thôi.” Nàng cũng không phải hát rong, hấn nói hát liền hát.

“Ca lại lần nữa đi.” Bóng dáng người đi phía trước ung dung cô tuyệt, lời nói lạnh lùng không cho phép nghi ngờ.

Nguyên Sơ Hàn ở phía sau trừng mắt, theo sát hấn, một bên mở miệng xướng, ta là một cái vịt con, y nha y nha ô!

Đi xuống hành lang dài, Phong Ly thẳng đến thư phòng, Nguyên Sơ Hàn cũng theo ở phía sau, nhắm mắt theo đuôi, miệng vẫn xướng vịt con.

Hai hộ vệ ở ngưỡng cửa thư phòng tận lực nhìn không chớp mắt, lỗ tai mọi người không điếc, lời ca hiếm lạ của Nguyên Sơ Hàn truyền vào trong lỗ tai, muốn cười lại không dám cười, tất cả nhìn đến mức đôi má gật gật.

Phong Ly đi nhanh tiêu sái tiến vào thư phòng, Nguyên Sơ Hàn cũng theo vào, kia tiếng ca cũng dời vào thư phòng.

“Khó nghe chết.” Đi về phía sau thư án, Phong Ly rút cục cũng cho lời đánh giá. Mi đẹp dưới tóc mai nhú lại, lời ca này từ chỗ nào học được.

Nguyên Sơ Hàn lập tức ngậm miệng, âm thầm mắt tròn trắng, cũng không phải nàng chủ động xướng, là hấn yêu cầu mà.

“Ta còn biết hát cái khác, Vương gia đại nhân muốn nghe không?” Ngày hôm qua hấn còn dứt khoát từ chối nàng dùng tục ngữ nhân sinh, Nguyên Sơ Hàn cảm thấy nàng đã nhìn rõ con người hấn, khẳng định hấn sẽ cự tuyệt, hơn nữa hấn vừa rồi còn nói nàng xướng khó nghe, nàng chính là muốn cho hấn ngột ngạt.

Nhưng mà, lần này nàng tuyệt đối tính ra sai lầm. Phong Ly nhường mảy nhìn nàng một cái, bình tĩnh thu hồi tầm mắt, “Xướng đi, trước khi bốn vương nói dừng, càng không được ngừng.”

Nguyên Sơ Hàn lập tức nghẹn ngào, mở to hai mắt trừng mắt nhìn hấn, hấn đủ ngoan độc!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đùng Giấu Diễm

Edit: Skye

Mặt trời hạ xuống phía tây, sắc trời cũng dần dần tối.

Gã sai vật đi tới thư phòng đã được thấp sáng bởi ánh đèn, hấn cúi đầu hạn chế tiếng động, tận lực để bản thân mình không chớp mắt, bởi vì bầu không khí trong thư phòng này quả thật rất kỳ lạ.

Một người ngồi dựa trên nhuyễn tháp bên cửa sổ, tiếng ca hát còn non nớt, làn điệu kỳ quái, ca từ cũng kỳ quái, tóm lại rất kỳ quái.

“Trong lòng ta chỉ có chàng, không có hấn. Chàng phải tin vào tình cảm của ta, không hề giả dối.” Tự tạm dừng, ánh mắt Nguyên Sơ Hàn lạnh lùng nhìn chăm chăm một chỗ, tiếng hát non nớt được điều chỉnh cao lên.

Nàng đã hát hơn ba mươi bài hát thiếu nhi, sau đó vì không thể nghĩ ra một bài hát thiếu nhi nào nữa, nên hát mấy bài nổi tiếng trước kia, hát đến muốn ỏi.

Trước kia nàng đúng là hát hay, nhưng không có nghĩa là có thể hát không ngừng! Huống chi lại không có nhạc đệm, giai điệu bài hát nàng cũng nhớ rõ.

Nàng còn đang xướng, Phong Ly bên kia ngồi phía sau án thư, đang xử lý một đồng lớn sự vụ.

“Một mình đi vụng trộm, ta từ chối lời nhắc nhở của chàng,” Vẫn là bộ dáng ngăn người như cũ, hát xong một bài, lại hát một bài khác.

Động tác duyệt sổ con trên tay Phong Ly ngừng lại, ngẩng đầu nhìn người hôn đã bay về nơi nào, “Người cùng với người nào đi vụng trộm?”

Tiếng ca biến điệu dừng lại im bật, Nguyên Sơ Hàn hoàn hồn, “Vương gia đại nhân, ta không cần hát nữa hả?”

“Trả lời vấn đề của bốn vương.” Không để ý tới câu hỏi của nàng, Phong Ly nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm có lực xuyên thấu mạnh.

“A? Vụng trộm, đó là ca từ, ta làm sao biết được.” Chuyện gì thế, ca từ viết như vậy, nàng làm sao mà biết.

“Từ chỗ nào lại học được những ca từ này, ca từ trắng trợn không nội hàm, làn điệu khó nghe.” Thu hồi tầm mắt, Phong Ly một bên hạ bút lông, lạnh nhạt nói.

Khó nghe? Nguyên Sơ Hàn âm thầm hừ lạnh, khó nghe sao vẫn bắt nàng hát?

“Đã quên nghe được ở chỗ nào rồi, không có chuyện gì thì hát chơi thôi. Vương gia đại nhân thích nghe, tiểu nữ từ tùy thời xuong cho ngài nghe nhé.” Tốt nhất là oanh tạc lỗ tai hấn đến điếc đi.

Nghe vậy, Phong Ly liếc nàng một cái, con ngươi xẹt qua một ý cười như có như không. “Khi buồn ngủ, người hãy hát, hiệu quả nâng cao tinh thần rất tốt.”

Mắt tròn tròn, Nguyên Sơ Hàn đã sớm biết hấn không ra lời hay mà. Nàng hát lại có thể nâng cao tinh thần tỉnh táo à?

“Tìm bốn vương có chuyện gì?” Rốt cuộc, Phong Ly cũng cho nàng cơ hội nói chuyện.

Thở sâu, Nguyên Sơ Hàn đứng lên đi tới, đến trước thư án liền dừng lại, nhìn chăm chăm Phong Ly nói: “Vương gia đại nhân, ta có thể ra ngoài phủ đi

Bị hán nhìn chăm chăm như vậy, Nguyên Sơ Hàn không tự chủ được mà lui về phía sau, đối với ánh mắt này của hán, nàng vẫn rất bị áp lực.

Có điều, hán nói không muốn bị người khác có được? Người khác này, chẳng lẽ là Mai gia?

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Gặp Lại Tư Đồ Luật

Edit: Skye

Tiểu hoàng thượng Phong Chi Tước muốn tới vương phủ vấn an Nguyên Sơ Hàn, sáng sớm, Hương Phụ cùng Văn Thuật liền bắt đầu lo sợ. Tuy hai người không ra khỏi tiểu viện, nhưng, giống như lập tức muốn diện thánh, liền khẩn trương nguy cấp.

“Được rồi, hai người các ngươi liền thành thành thật thật, đừng đi loạn, sau khi tiểu hoàng thượng quan tâm xong, ta trở lại ngay thôi.” Trên mặt đã được ‘hóa trang’ xong, mụn hồng gồ gề tầng tầng lớp lớp, xem trong mắt một lần là không muốn nhìn thêm lần thứ hai.

Váy dài màu xanh nhạt tôn lên da thịt, nhưng mụn hồng gồ gề trên mặt nàng với chiếc váy dài kia lại tôn nhau đến sáng chói, xem ra không được mỹ quan cho lắm.

Văn Thuật vẫn cảm thấy ngân châm của Nguyên Sơ Hàn là thiên hạ vô địch, hán từng thử nghiệm trên thân mình, sau cùng chỉ khiến bản thân hơi có chút thờ hờn hể, nhưng không được nghiêm trọng.

“Nhìn ta làm cái gì? Có phải cảm thấy tiểu thư nhà ngươi xinh đẹp vô song hay không?” Tư đồ tùy tiện không biết sợ tựa trên nhuyễn tháp, Nguyên Sơ Hàn cười híp mắt, nhưng khuôn mặt kia xem ra lại khiến người ta sợ hãi, làm người ta căn bản không có tâm tư thưởng thức đôi mắt cười cong cong như trăng khuyết của nàng.

Ánh mắt Văn Thuật dờ dẩn, sau đó ha ha cười, “Đúng vậy, đúng vậy, tiểu thư cực kỳ ‘xinh đẹp’!”

“Hừ, nghĩ một đằng nói một léo, và miệng!” Hừ hừ, bộ dáng của mình thế nào, Nguyên Sơ Hàn đương nhiên biết.

Văn Thuật cười hi hi giờ tay vỗ nhẹ lên hai má, tự trừng phạt.

“Quận chúa, ngài đã chuẩn bị tốt chưa? Vương gia mời ngài đi giá tới thủy tạ.” Bỗng dưng, bên ngoài truyền đến tiếng nói của hộ vệ vương phủ, khách khí hơn nhiều so với trước kia.

“Chuẩn bị tốt rồi.” Đứng lên, Nguyên Sơ Hàn chỉ chỉ Văn Thuật cùng Hương Phụ, muốn hai người bọn họ thành thành thật thật ở chỗ này.

Ra khỏi phòng, hộ vệ đã chờ ở trong điện, nhìn mặt hộ vệ quen thuộc, Nguyên Sơ Hàn nhận ra hán.

“Quận chúa, mặt của ngài...” Nhìn mặt Nguyên Sơ Hàn, dưới ánh mặt trời, mụn gồ gề tầng tầng lớp lớp thực dọa người.

“Như thế nào, cảm thấy rất đẹp à?” Nguyên Sơ Hàn hai tay ôm ngực, nện bước tràn đầy sức sống, tương phản mãnh liệt với khuôn mặt kia.

Đỗ Tuấn ghen cứng không nói gì, đẹp? Là dọa người mới đúng!

“Tiểu hoàng thượng tới chưa?” Đi ra tiểu viện, Nguyên Sơ Hàn đi trước, đi lại thoải mái, một bên hỏi.

“Lập tức sẽ tới, Vương gia muốn quận chúa chờ trước ở thủy tạ.” Đỗ Tuấn đi theo phía sau, vừa nói, ngôn từ nói ra cẩn thận tỉ mỉ.

Gật gật đầu, Nguyên Sơ Hàn cảm thấy thẳng nhãi Phong Ly này tâm tư kín đáo, nàng tự mình đi đến thủy tạ, lại đâm thêm một châm. Nàng cũng sợ bị người mang qua, nhìn chẳng khác nào một cục thịt nhão.

Thủy tạ u nhã, được xây dựng trên hồ, gió thổi nhẹ, trong không khí đều mang theo mùi vị của nước.

Chỗ ngồi đã được sắp đặt tốt, ghế chủ vị rõ ràng là của Phong Chi Tước. Còn có mấy ghế dựa khác, Nguyên Sơ Hàn nhìn một vòng, sau đó ngồi xuống ghế phía cuối.

Dựa vào nơi đó, lấy ra ngân châm, qua tấm áo vải mỏng nhạt đâm tại ngực một châm, vài giây qua đi, hô hấp của nàng liền biến đổi, bắt đầu thở dốc khó khăn.

Đỗ Tuấn lui ra bên ngoài thủy tạ, nhìn thấy sự thay đổi của Nguyên Sơ Hàn, cũng cảm thấy thật thần kỳ. Xem ra, danh hiệu tiểu thần tiên của nàng không phải nói suông, khi đó vương gia còn nói nàng vẫn chưa hết tính trẻ con, không thể tin. Đôi khi, không thể nhìn thấu một người chỉ qua vẻ bên ngoài.

Chương 30: Kinh Động

Edit: Skye

Hương trà bốn phía, trái cây tươi ngon, không khí trong thùy tạ thoát nhìn bình yên như thế.

“Sức chiến đấu của Phi Ứng kỳ cường hãn, có điều quân Hồ Bảo cũng không phải được đánh giá thấp. Có Tư Đồ tướng quân đóng ở biên quan, dân Đại Tề có thể hàng đêm yên giấc.” Phong Ly thần nhiên nói xong, nhìn không ra hắn là đang nịnh hót người nào, mà chỉ như đang trần thuật.

Tư Đồ Luật mặt không đổi sắc, nghe lời Phong Ly nói, hắn như cũ không quan tâm hơn thua.

“Lính Tây Phiên thập phần bư hãn, phong tục bất đồng, tất cả đều là lòng muông dạ thú.” Giọng nói Tư Đồ Luật rét lạnh, nghe qua có thể thấy ý chí mạnh mẽ với trách nhiệm bảo vệ quốc gia của hắn.

Bên kia hai người đang nói chuyện, làm tiểu hoàng thượng, là quân chủ của bọn họ nhưng không nói vào.

Mà giờ khắc này, lực chú ý của Phong Chi Tước quả thật không đặt trên người bọn họ, ngược lại cậu đang cùng Nguyên Sơ Hàn nói chuyện.

“Người muốn ăn trái cây không? Cho dù thân thể không thoải mái, nhưng trái cây nhất định phải ăn.” Khuyên giải an ủi, giọng nói của Phong Chi Tước rất êm tai.

Nguyên Sơ Hàn mắt nhìn xuống, đối với đứa nhỏ Phong Chi Tước này, nàng trái lại cảm thấy thú vị.

Xem ra cậu bé thực coi nàng là nàng dâu, quan tâm như vậy. Nhưng, đứa nhỏ mới có mấy tuổi, cư nhiên hiểu được cưới nàng dâu là như thế nào sao?

Nữ nhi tình trường, tuổi này của cậu bé có vẻ như căn bản không hiểu.

Có lẽ cô nhân thật sự trưởng thành sớm, không phải chuyện nàng có khả năng biết.

“Đa tạ... hoàng thượng quan tâm... khụ khụ khụ.” Nhỏ giọng đáp lại, nàng không dám để người đối diện nghe được giọng nói của mình. Nàng chỉ muốn tận lực hạ thấp tồn tại của bản thân, tốt nhất là hóa thành không khí đi.

“Trước đó vài ngày, mẫu hậu phái người dẫn người tiến cung, đã làm người sợ? Bà không có ác ý, chỉ là muốn để người trong cung, có thể thuận tiện chiếu cố người, còn có để trẫm thường xuyên thấy người.” Nét mặt thiếu niên cực kỳ trong sáng, tuy vẫn mặc long bào, nhưng nhìn ra chỉ là một đứa nhỏ.

Hoi hoai gương mặt lên, Nguyên Sơ Hàn không thể không nhìn cậu bé nhiều thêm vài lần, đứa nhỏ này tâm địa thiện lương.

“Hoàng thượng... lo lắng nhiều. Ta... ta ở trong này... rất tốt.” Thờ ơ, Nguyên Sơ Hàn nhìn cậu trả lời.

Phong Chi Tước có vài phần thất vọng, bất quá lại cười rộ lên, “Vây được rồi. Người cứ dưỡng bệnh ở chỗ hoàng thúc đi, qua năm nay, Khâm Thiên Giám sẽ lựa ngày hoàng đạo. Trẫm, cưới người.”

Nghe vậy, hai mắt Nguyên Sơ Hàn không chế không nổi mà tròn tròn. Cưới nàng? Trời ạ!

Thân thể vừa động, ghé dựa rộng rãi kia chưa không nổi nàng, nghiêng người về phía trước, lập tức từ trên ghế ngã xuống.

Bên này nàng vừa động, người đối diện cũng ngừng nói chuyện. Phong Chi Tước cả kinh đứng lên, không biết nên như thế nào cho phải.

Phong Ly nhíu mày kiểm, đứng dậy vòng qua, cúi người nâng Nguyên Sơ Hàn quỳ rạp trên mặt đất, “Nguyên Bảo, người làm sao vậy?”

Nguyên Sơ Hàn ngửa đầu nhìn Phong Ly, mở to hai mắt nhìn hắn, nàng muốn rời khỏi nơi này.

“Hoàng thúc, quận chúa lại phát bệnh ư?” Phong Chi Tước ngồi xổm xuống, bắt lấy tay trái Nguyên Sơ Hàn.

Cổ tay trái quấn băng gạc, Nguyên Sơ Hàn theo bản năng rút tay trở về, Phong Ly nhìn lướt qua, sau đó vòng một tay ôm lấy nàng nhấc lên, tay trái cũng thoát khỏi tay Phong Chi Tước.

Che xong tay trái, Nguyên Sơ Hàn cúi đầu nằm trước ngực Phong Ly, thở gấp đến lợi hại.

“Hoàng thượng, bốn vương trước đưa quận chúa về, nàng tới giờ uống thuốc rồi.” Sắc mặt trấn tĩnh, sau đó ôm Nguyên Sơ Hàn rời khỏi thùy tạ.

Đôi con ngươi Tư Đồ Luật tối đen, “Hoàng thượng, khuê danh của Nguyên quận chủ là Nguyên Bảo sao?” Vừa rồi Phong Ly gọi nàng, Tư Đồ Luật nghe được, cảm thấy cực kỳ không thích hợp.

Phong Chi Tức chớp mắt mấy cái, sau đó lắc đầu, “Theo trầm biết, quận chúa tên là Sơ Hàn.” Đúng vậy, vì sao hoàng thúc lại gọi nàng ấy là Nguyên Bảo? Vô cùng thân thiết như vậy.

Rời đi thủy tạ, Nguyên Sơ Hàn rốt cục có thể mở miệng nói chuyện, cho dù còn thở gấp nhưng nàng đã chờ không kịp, “Phong Ly, vừa rồi tiểu hoàng thượng nói muốn cưới ta, qua năm nay liền cưới ta. Ngài có biết hay không? Cậu bé mới mấy tuổi, lông còn chưa mọc đủ, cư nhiên muốn cưới ta đấy?” Hai mắt tròn to, bởi vì nàng quá mức kích động, mụn hồng gò ghề trên mặt đã biến thành màu đỏ tím.

Phong Ly thần nhiên hạ tầm mắt nhìn nàng một cái, “Người nào cho phép ngươi gọi thẳng tọc danh của bản vương!” Bước chân không ngừng hướng tới thư phòng.

“Ai nha, này không phải trọng điểm! Cậu ta cư nhiên muốn lấy ta, ngài không phải đã nói sẽ giúp ta không lấy cậu ta sao? Tại sao ngài còn chưa làm gì, nói chuyện với ngài thật không thể tin mà!” Nếu hắn nói chuyện không tính toán gì, cũng đừng trách nàng dùng kể sách lớn, trừ phi Phong gia bọn họ không ngại cưới người chết.

Thư phòng gần ngay trước mắt, hộ vệ canh cửa nhìn bọn họ tới, sau đó mở cửa.

Phong Ly trực tiếp ôm nàng tiến vào trong thư phòng, sau đó ném nàng lên nhuyến tháp bên cửa sổ.

Xoay người từ trên nhuyến tháp rồi đứng lên, Nguyên Sơ Hàn lấy ra ngân châm tự đâm mình, sau đó nhìn chằm chằm Phong Ly nói: “Ngài nói đi? Cậu ta mới có mấy tuổi, có thể lấy ta sao?” Cậu bé còn quá nhỏ.

Phong Ly ở bên cạnh ngồi xuống, sắc mặt trầm tĩnh, “Mai Chấn Nam nóng lòng đoạt lại triều chính từ trong tay bản vương, thuận lợi suy nghĩ biện pháp ngăn miệng mọi người, hoàng thượng tự mình chấp chính. Lập gia đình, là bước đầu tiên.” Lập gia đình, liền chứng minh cậu bé là người lớn, có thể tự mình chấp chính rồi.

Nốt hồng gò ghề trên mặt rút đi, lực chú ý của Nguyên Sơ Hàn đã không còn ở trên mặt, “Vậy cưới người nhà bọn họ đi, đó là hoàng hậu mà.”

Phong Ly chuyển tầm mắt nhìn nàng, đôi con ngươi sâu thẳm, “Hoàng hậu, hoàng phi, đều lấy.”

Thở sâu, “Trái lại không sợ tiểu hoàng thượng một hã!”

“Sợ rồi à?” Nàng đột nhiên từ trên ghế ngã xuống, Phong Ly đoán chừng nàng là bị dọa.

“Đúng vậy, thực làm ta sợ rồi.” Ngồi một chỗ, đáng lưng Nguyên Sơ Hàn thẳng tắp. Bộ dáng bừa bãi không biết sợ kia đã sớm không còn, chuyện đến, nàng thật sự cảm thấy đau đầu.

“Chuyện này chỉ là bọn họ đề nghị mà thôi, bản vương còn chưa đồng ý, đừng sợ.” Nhìn nàng như vậy, hai mắt Phong Ly chớp lóe sáng.

Quay đầu, trong mắt Nguyên Sơ Hàn có tia bất định, bất quá chạm đến ánh mắt Phong Ly, lại khiến nàng tức thì an tâm chút.

“Ta không muốn gả cho tiểu hoàng thượng, cũng không muốn tiến vào cái hoàng cung kia. Ta nhiệt tình yêu y học, rất muốn trị bệnh cứu người, nếu bị chôn vùi, còn không bằng giết ta đi.” Đây là lần đầu tiên Nguyên Sơ Hàn nói chuyện đứng đắn với Phong Ly, ý chí trong mắt sắp tràn ra ngoài.

“Ồ đây đợi bản vương.” Đứng dậy, Phong Ly muốn cất bước.

Nguyên Sơ Hàn nhanh tay bắt lấy ống tay áo hắn, ngửa đầu nhìn hắn, con người lông lảnh nước, “Phong Ly, ngài nói chuyện phải giữ lời đấy, không thể nuốt lời.”

Phong Ly hạ ánh mắt nhìn nàng, lần này không phản đối chuyện nàng gọi thẳng tọc danh hắn.

Bắt lấy tay nàng, giải cứu ống tay áo của hắn, hắn lại không buông tay.

“Chờ.” Dứt lời, hắn rút cuộc buông tay nàng rồi xoay người rời khỏi.

Hắn rời đi, cửa thư phòng cũng đóng lại.

Nguyên Sơ Hàn ngồi trên nhuyến tháp, mắt nhắm lại hít sâu một hơi, nàng giả bộ thương cảm cũng thật giống mà. Chẳng qua, trong thương cảm của nàng cũng bao hàm một phần ba chân thành.

Có điều, triều đình lục đục người lừa ta gạt, quả thật cực kỳ kinh động. Mỗi một mưu kế đều có vô số người chôn cùng, giống như nàng, chỉ là một quân cờ.

Mặc cho người bài bố, không thể phản kháng, sống chết của nàng không ai quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Tâm Vương Gia Đại Nhân

Edit: Skye

Ngồi trong phòng chờ Phong Ly, cư nhiên chờ hết một ngày.

Nguyên Sơ Hàn buồn ngủ dựa trên nệm tháp, sắc trời tối dần, nàng liền thấy mệt mỏi.

Phong Chi Tước và Tư Đồ Luật ở lại vương phủ một ngày, xem ra là rất rảnh rỗi. Tiểu hoàng thượng tự mình chấp chính, trên danh nghĩa là hoàng thượng, nhưng lại là người nhân rồi.

Mất mệt mỏi không mở ra được, Nguyên Sơ Hàn chờ đợi cũng thấy phiền, liền nhắm mắt lại, ngủ một giấc.

Mất vừa nhắm liền ngủ, không biết trải qua bao lâu, nghe thấy tiếng mở cửa, nàng mới từ từ tỉnh lại, chỉ là mắt vẫn nhắm.

Đèn thấp sáng, phòng tối được chiếu sáng, gã sai vặt lui ra ngoài, ngay sau đó một vật áo ấm sắc quét xuống tiến vào thư phòng.

Phong Ly đi tới liền thấy người tựa trên nệm tháp mắt nhắm lại. Buổi sáng hán rời đi, khi đó trong mắt nàng còn lo lắng, cả người khản trương, nhưng lúc này, bộ dáng ngủ lại đây bữa bãi không biết sợ, đây mới là bản tính của nàng.

Đi qua, bước chân giẫm trên thảm không phát ra tiếng động.

Đến trước nệm tháp thì dừng lại, Phong Ly hạ mắt nhìn nàng, không nói một câu.

Tuy có chút mơ màng, nhưng nàng vẫn cảm giác có người đang nhìn mình, mắt hơi hé mở thành một đường nhỏ, tiến vào trong tầm mắt hẹp là khuôn mặt tuấn mỹ không gọn sóng của Phong Ly.

Nhìn nàng vụng trộm liếc nhìn hán, khóe môi Phong Ly hơi buồn lòng, “Nước miếng chảy ra rồi kìa.”

Nguyên Sơ Hàn tức thì mở to mắt, xoay người ngồi thẳng, giờ tay lau khóe miệng và cằm, nhưng cái gì cũng không có.

“Gạt người.” Âm thầm tròn tròn mắt, sau đó nhớ tới chính sự, “Tiểu hoàng thượng đi rồi à?”

“Ừm.” Cho nàng một câu đơn âm, Phong Ly ngồi xuống bên kia nệm tháp, từng cử động đều lộ ra khí chất tao nhã thoát tục.

“Cậu ta sẽ không trở lại nữa chứ?” Tốt nhất là đừng gặp, nếu không, đối mặt với Phong Chi Tước luôn tự cho là chồng nàng kia, nàng thật sự không thể bình tĩnh nổi.

“Sợ rồi à?” Nhìn nàng, Phong Ly lạnh nhạt nói.

“Hơi chút thôi, dù sao thì ai ta cũng không muốn gặp.” Ánh nền sâu xa, trên khuôn mặt trắng nõn như ngà voi của nàng có bao nhiêu bất đắc dĩ.

“Ai cũng không muốn gặp?” Tựa như không hiểu rõ, câu nói ‘ai cũng không muốn gặp’ này của nàng bao gồm cả người nào.

Đưa mắt nhìn về phía hán, Nguyên Sơ Hàn từ từ nói, “Người trong hoàng cung nha! Còn có, cho dù thế nào thì ta vẫn là một quân cờ mà thôi.” Khi nói câu sau cùng, Nguyên Sơ Hàn cố ý nghiêng người mở to hai mắt, lời này nàng nói rất rõ ràng tới ai.

Mày kiếm dưới tóc mai khẽ nhếch, Phong Ly nhìn nàng, bỗng dừng vрон tay, nâng cằm nàng.

Nguyên Sơ Hàn nhíu mày, người lui về phía sau muốn tránh, cư nhiên lại không thể tránh, ngược lại cằm nàng bị nắm chặt phát đau.

“Ở trong vương phủ này, không ai xem ngươi như quân cờ.” Hơi dùng lực nắm cằm nàng, Nguyên Sơ Hàn không thể không chế nghiêng người lên phía trước, nếu cùng hán đối kháng, cằm của nàng phải trật khớp.

“Vậy ngài bắt ta là có ý gì?” Hơn nửa người đều nghiêng tới trước, Nguyên Sơ Hàn theo dõi ánh mắt hán, trong khoảnh khắc tim đập loạn. Sắc đẹp quá thực hại người, dù là nam nhân hay nữ nhân, hễ là cái đẹp, đều bị mê hoặc.

“Ngày mai mang người xuất phủ.” Không trả lời vấn đề của nàng, Phong Ly nhàn nhạt nói, không có cảm tình đặc biệt. Đôi mắt sâu thẳm tựa hàn đàm lướt xuống, sau cùng dừng lại trên cằm nàng.

Ngón cái khẽ động, vuốt ve cằm trơn nhẵn của nàng, Nguyên Sơ Hàn không tự chủ nuốt nước miếng.

Không hiểu nổi ý tứ của Phong Ly, khẳng định là hán hiểu rõ lắm như vậy là không hợp quy củ.

Chương 32: Đóng Cửa Sổ

Edit: Skye

Phong Ly nói mang nàng xuất phủ, quả thực nói lời giữ lời.

Đại khái gần đến trưa, hộ vệ Phong Ly tới, hần mới từ trong cung trở về.

“Văn Thuật đi theo ta, Hương Phụ ở lại, ta và Văn Thuật có việc khác cần hoàn thành.” Thay váy áo màu trắng, toàn thân Nguyên Sơ Hàn khoan khoái nhẹ nhàng.

Hương Phụ gật đầu, hai ngày nay nàng từ miệng Văn Thuật nghe được không ít chuyện tình, biết lão gia đã an bài người ở đế đô, đoán chừng Nguyên Sơ Hàn muốn gặp mặt bọn họ.

Văn Thuật thờ dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể đi ra khỏi vương phủ rồi, ở trong đây chẳng khác nào ngồi tù.

“Đừng tự mẫn quá sớm, Phong Ly sẽ đi cùng chúng ta. Không thể trực tiếp đi gặp bọn họ, có điều ít nhất cũng nên đi qua mấy hiệu thuốc kia, muốn người ở bên trong thấy ta.” Ít nhất cũng để bọn họ biết, nàng hiện tại sống không tệ, không cần vội.

Văn Thuật gật đầu, điểm này hần hiểu rõ.

Chuẩn bị xong xuôi, Nguyên Sơ Hàn cùng Văn Thuật đi ra ngoài tiểu viện, theo hộ vệ của Phong Ly hướng về phía cửa sau vương phủ.

“Hôm nay chúng đi cửa sau à.” Tự cho mình đã hiểu rõ, Nguyên Sơ Hàn xem ra cực kỳ vui vẻ.

Hộ vệ ở phía trước dẫn đường lập tức lên tiếng, “Bộ dáng của quận chúa hiện tại không thích hợp bị người khác thấy.” Nàng khỏe mạnh như vậy từ cửa lớn vương phủ đi ra ngoài, bị nhìn thấy nhất định sẽ đưa tới ngờ vực vô căn cứ.

“Ừ, ta đã biết.” Gật gật đầu, nàng tự nhiên hiểu được.

Đi tới cửa sau vương phủ, Nguyên Sơ Hàn bước nhanh tiêu sái ra ngoài, Văn Thuật theo sau.

Bên ngoài cửa sau là một con ngõ nhỏ, sâu thẳm yên tĩnh, đây là cấm địa, không ai được phép đến nơi đây.

Lúc này, một chiếc xe vô cùng bình thường đậu ở ngay kia, hộ vệ trước sau xe ngựa đều thay quần áo bình thường, vừa thấy thật khó nhận ra đây là nhân mã của phủ Nhiếp chính vương.

Giẫm lên ghế ngựa, Nguyên Sơ Hàn tiến vào xe ngựa, Văn Thuật thông minh nhảy lên trên cang xe bên kia, dù sao hần cũng không muốn dùng hai chân để đuổi theo xe ngựa.

Phong Ly đã ngồi đợi trong xe, toàn thân trường bào ám sắc, chỉ là chất vải không quá hoa lệ, ngược lại rất bình dân.

Nhưng, cho dù quần áo bình dân mặc trên người hần, cũng không che giấu được áp khí trên người hần. Nguyên Sơ Hàn vẫn cảm thấy hần đang làm điều thừa, thấy thế nào cũng không giống thường dân, cho dù mặc như ăn mày thì cũng chẳng giống ăn mày.

“Đa tạ Vương gia trong lúc cấp bách vẫn rút thời gian dẫn tiểu nữ ta đi dạo, ta ở trong này cảm ơn Vương gia đại nhân trước.”

Đôi mắt không gọn sóng nhìn nàng, Phong Ly tự nhiên mở miệng: “Không thành ý, lặp lại lần nữa.”

“Hả? Đây không giống phong cách của Vương gia đại nhân một chút nào!” Nguyên Sơ Hàn càng đoán càng không nghĩ ra, bản thân nàng cũng mơ hồ.

“Vậy thì ít nói điều vô dụng đi.”

Nàng thu hồi tầm mắt, nhìn không ra tức giận hay vui vẻ từ trên mặt hần.

“Khó mà làm được, không cho ta nói, ta sẽ buồn chết mất. Không bằng vương gia đại nhân nói một chút, chúng ta đang đi đến chỗ nào?” Xe ngựa đang chạy, có điều Nguyên Sơ Hàn cũng không biết đây là muốn đi đâu.

“Mãn Nguyệt lâu.” Phong Ly không nhìn nàng, nói ra câu trả lời, sau đó nhắm mắt lại, hiển nhiên không muốn nghe nàng lại nhải.

“Mãn Nguyệt lâu? Đó là nơi nào?” Nghe qua như là kỹ viện a!

“Từ lâu,” Dường như biết trong đầu nàng đang đoán vớ vẩn, Phong Ly phun ra hai chữ.

“A...” Hiểu rồi, Nguyên Sơ Hàn gật đầu, ra là tửu lâu.

Nhưng đi tửu lâu làm gì? Chẳng lẽ hần muốn mời nàng ăn đại tiệc?

Nhưng nàng không muốn ăn đại tiệc, nàng chỉ muốn đi dạo trên đường, tốt nhất là có thể đi vài vòng trước mấy hiệu thuốc kia.

Lại liếc mắt nhìn Phong Ly, hần vẫn nhắm mắt, hiển nhiên không muốn quan tâm tới nàng!

Nguyên Sơ Hàn âm thầm hừ hừ, không quan tâm thì không quan tâm, lát nữa ta sẽ có biện pháp.

Tiếng nhốn nháo tiến vào lỗ tai, cho thấy xe ngựa đã chạy trên đường lớn.

Nguyên Sơ Hàn cực kỳ muốn nhìn một chút bên ngoài, từ khi tới đế đô, nàng chưa bao giờ thấy qua phong cảnh bên đường.

Nhìn lướt qua Phong Ly, hần vẫn nhắm mắt. Tay nàng đẩy cửa sổ, cảnh tượng bên ngoài lập tức tiến vào giữa tầm mắt.

Người thật nhiều, cũng không biết nơi này có phải là phố chính không mà lại náo nhiệt như vậy, thật sự là địa phương tốt, không hổ là nơi dưới chân thiên tử.

Bộ dáng người đi tới đi lui trên đường xem ra rất vui vẻ, dân chúng bình thường, nam nữ già trẻ đều có. Hơn nữa phần lớn mọi người ăn mặc đều rất tốt, nhìn qua vừa thấy là cuộc sống tương đối tốt.

Cửa hiệu san sát nhau, vô cùng phồn vinh.

Càng xem càng cảm thấy đế đô này quả là nơi tốt, phồn hoa so với Sầm Châu không phải ít.

Đi một lúc lâu, xe ngựa chậm dần rồi dừng lại, bên kia Phong Ly cũng mở mắt, “Đến rồi.”

“Thật nhanh a!” Đóng cửa sổ ‘bộp’ một tiếng, Nguyên Sơ Hàn trước hần một bước đứng dậy đi ra xe ngựa, có thể thấy nàng quả thực rất vội.

Ra ngoài xe ngựa, phố dài vừa mắt không thấy tận cùng, mà phía bên phải là tòa tửu lâu cao ba tầng. Bảng hiệu chữ vàng treo trên cửa lớn ‘Mãn Nguyệt lâu’.

Văn Thuật vòng qua đưa tay đỡ Nguyên Sơ Hàn xuống xe, một bên nháy mắt ý bảo vừa rồi đã đi ngang qua một gian hiệu thuốc.

Nguyên Sơ Hàn gật đầu rất nhẹ, lát nữa nói sau.

Phong Ly sau đó đi xuống xe ngựa, một tay đặt sau lưng, toàn thân hần là quần áo bình thường, lúc này vừa nhìn rất dễ phát hiện ra, hần không phải người bình thường.

Không nhìn Nguyên Sơ Hàn, hần cất bước đi vào đại môn tửu lâu.

Nguyên Sơ Hàn lập tức bắt kịp, Văn Thuật và mấy hộ vệ khác đi theo phía sau.

Lầu một có thực khách, thế nhưng Phong Ly lại trực tiếp theo cầu thang đi lên lầu trên, xem ra hần không thích dùng cơm ở nơi đông người.

Nguyên Sơ Hàn bắt kịp, một bên ngắm nhìn bốn phía, có lẽ Phong Ly thường tới nơi này.

Tại lầu hai có một nhả gian được đặt trước, hộ vệ và Văn Thuật đã đứng một bên, Văn Thuật rất muốn ngồi xuống nhưng vừa nhìn lên Phong Ly, hần liền không tự chủ được mà căng thẳng thần kinh.

Hương Phụ đều nói vị Nhiếp chính vương này rất dọa người, hôm nay chính mắt nhìn thấy, quả thật quá dọa người rồi.

Nguyên Sơ Hàn ngồi xuống cạnh cửa sổ, vừa ngắm đường phố dưới lầu, vừa thở dài: “Phong Ly, hôm nay chúng ta an vị ở chỗ này suu tầm dân ca hả?”

Nàng gọi thẳng tục danh Phong Ly, mấy hộ vệ cùng Văn Thuật đồng thời nhìn về phía nàng, lá gan này không khỏi quá lớn!

Phong Ly thản nhiên nhìn nàng một cái, “Người muốn chạy như điên trên đường.”

“Cái gì mà chạy như điên chứ? Nếu có thể đi bộ một chút, vậy thì quá tốt rồi.” Nhìn hần một cái, bộ mặt như mặt tú lơ khơ vạn năm không đổi kia không dọa được nàng đâu.

Phong Ly không nói, nhưng hiển nhiên là không đáp ứng.

Hiểu rõ rằng hần sẽ không chấp nhận, Nguyên Sơ Hàn bĩu môi, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, cứ như vậy nhìn cũng tốt.

Khẩn trương trong lòng Văn Thuật bớt chút, có điều vẫn cảm thấy quá thần kỳ, Nguyên Sơ Hàn gọi thẳng đại danh của Nhiếp chính vương, ngài ấy cư

nhien không tức giận, thật thần kỳ mà.

Hộ vệ bên cạnh cũng nghĩ thế, quả nhiên cực kỳ thần kỳ.

“Ai nha, mỹ nam.” Nguyên Sơ Hàn đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ bỗng ngạc nhiên hô một tiếng, đối diện nàng, tầm mắt Phong Ly liền chuyển hướng dưới lầu.

Trên đường, một nam tử bộ dáng thư sinh đoan trang. Bộ dạng trong sáng, tay bưng một xấp thư, khó khăn tiến lên tránh né người đi đường qua lại.

Nguyệt Sơ Hàn tuyệt đối chỉ đang thưởng thức, người thời đại này có bộ dạng xinh xắn không hề thiếu, nhưng nàng chưa từng thấy qua loại này. Hơn nữa, thư sinh này rất có khí chất, có phong độ của người trí thức, đây gọi là bụng có tinh hoa của thi thư.

Phong Ly thần nhiên thu hồi tầm mắt, nhìn bộ dáng Nguyên Sơ Hàn nhìn chăm chăm dưới lầu không chớp mắt, mở miệng hờ hững nói, “Đóng cửa sổ!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cứu Người

Edit: Skye

Nguyên Sơ Hàn quay đầu nhìn về phía hắn, trong chốc lát sững sốt, đóng cửa sổ làm gì? Nàng khen ai đẹp là hắn không vừa ý sao?

Phong Ly vẫn nét mặt đạm mạc như cũ, nhìn lướt qua hộ vệ đứng cánh đỏ không xa, hộ vệ tuân lệnh, lập tức đi qua, đóng cửa sổ bên người Nguyên Sơ Hàn.

Nhưng vào lúc nào, cửa nhà gian bị gõ vang, hộ vệ đi mở cửa, bên ngoài tiểu nhị đã mang tới thức ăn.

Hai tiểu nhị nâng mâm, chén đĩa tinh xảo được úp lồng bạc, không biết bên trong là thứ gì.

Tùng đồ ăn được mang lên, tiểu nhị lưu loát nhắc từng lồng bạc, mùi đồ ăn bốn phía, xem trong mắt không khỏi khiến người muốn nếm thử.

Lực chú ý của Nguyên Sơ Hàn thể nhưng lại không tập trung trên đồ ăn, ngược lại nàng vẫn nhìn chăm chăm Phong Ly, nàng đã nói tâm của hắn là vực sâu, đoán không ra mà.

Đưa mắt, Văn Thuật ở phía sau đưa tới đĩa ngọc, Nguyên Sơ Hàn bỗng dừng mở miệng nói: “Tuy bộ dáng mỹ nam kia không tệ lắm, nhưng trong số người ta đã gặp, Vương gia đại nhân là có bộ dáng tốt nhất. Cho dù là ngũ quan hay khí chất, thiên hạ này tuyệt đối có một không hai.” Khen ngợi như vậy liệu hắn có bỏ cái mặt lạnh kia đi không? Nguyên Sơ Hàn muốn thử xem phán đoán của mình có chính xác hay không.

Nhưng mà, lời này nàng nói lại tràn đầy khiêu khích, đến cả Văn Thuật còn nghe ra không thích hợp, huống chi là người bị ‘khiêu khích’ kia.

Mấy hộ vệ cố gắng giữ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, nghe thấy Nguyên Sơ Hàn nói vậy vẫn không khỏi nhìn Phong Ly bên cạnh, đều cảm thấy Phong Ly sẽ thay đổi sắc mặt.

Có điều, ngay cả ánh mắt Phong Ly cũng chưa nâng, lập tức bốc một nắm gạo nếp bắn ra, chuẩn xác đánh vào ót Nguyên Sơ Hàn.

“A!” Nguyên Sơ Hàn bị đánh gờ tay che ót. Đây là lần thứ hai hắn đánh nàng, lần trước là tiền xu, lần này là nắm gạo nếp, bên cạnh hắn có cái gì hắn liền dùng cái đấy. Nếu lần tới trong tay hắn có dao găm, có phải sẽ lấy dao giết nàng hay không?

Văn Thuật mở to mắt, trái tim lại treo lên, nhìn chăm chăm Phong Ly, không rõ vị vương gia đại nhân này có phải đã bốc lửa giận rồi hay không.

“Nếu vương gia đại nhân không thích khiêu khích, ta đây về sau không nói nữa.” Nhìn hắn như vậy, Nguyên Sơ Hàn liền cảm thấy hắn không phải đang tức giận. Chẳng qua, đánh nàng là có ý gì? Không hiểu nổi.

Phong Ly không để ý tới, tay cầm đĩa ngọc gấp tại đĩa rau, xem ra hắn đã gấp hết tất cả các món ăn trên bàn cho vào bát, khi Nguyên Sơ Hàn đang nói chuyện, hắn đã gấp một đồng rồi.

Thấy hắn không để ý tới mình, Nguyên Sơ Hàn cắn đĩa đánh giá đồ ăn trên bàn, lại tính toán ăn món nào trước.

Bỗng dừng, bát chất đầy đồ ăn từ phía đối diện đưa qua, đặt trước mặt nàng.

Nguyên Sơ Hàn liếc qua, trong mắt nghi hoặc, hắn tới cùng là có ý gì?

“Ăn.” Thân nhiên nhìn lướt qua nàng, Phong Ly nói một chữ đơn giản, nghe qua như mệnh lệnh.

Nguyên Sơ Hàn nhú mày, nhìn đồ ăn chất đầy trong bát, sau đó nhìn chăm chăm Phong Ly, xem ra, đồ ăn trên bàn này chỉ dành cho nàng.

Các món ăn rất ngon, Nguyên Sơ Hàn vừa ăn vừa khen, đầu bếp Mãn Nguyệt lâu tuyệt đối có thể sánh với đầu bếp trong hoàng cung, không khác mấy với ngự yến tiểu hoàng thượng đưa lần đó.

Phong Ly ngồi đối diện cũng không nhúc nhích, tầm mắt chuyên chú một chỗ, sắc mặt không gợn sóng, không ai biết hắn nghĩ gì.

Chỉ là một lát sau, cửa nhà gian lại bị gõ vang, sau đó tiểu nhị đi tới, nâng trên mâm là một chén mì.

Trực tiếp đặt trước mặt Nguyên Sơ Hàn, có thể biết đây là bát mì cho nàng.

Bề ngoài nhìn cũng khá, cũng không biết là nước canh gì, hương rất thơm.

Liếc mắt nhìn Phong Ly, Nguyên Sơ Hàn bắt đầu ăn mì, thật sự là ăn ngon.

Ăn đến hai má phình lớn, Nguyên Sơ Hàn vẫn không quên ngẩng đầu nhìn người đối diện, cũng không ngờ Phong Ly chẳng biết từ lúc nào đã nhìn chăm chăm nàng, khiến người ta không thể không xem nhẹ.

Nguyên Sơ Hàn thiếu chút nữa bị sặc, nuốt xuống, nhìn Phong Ly đối diện, không xác định nói, “Ngài cũng muốn ăn à?” Nàng đã ăn hết nửa bát rồi mà.

“Ăn của người đi, ăn sạch sẽ.” Phong Ly khẽ nhếch mày, có lẽ không nghĩ tới nàng còn có thể ‘đại lượng’ như vậy.

Nguyên Sơ Hàn nhin không được bữu môi, thu hồi tầm mắt tiếp tục ăn, hai má vẫn phình to. Phong Ly không chớp mắt nhìn nàng ăn toàn tâm toàn ý, như một chú heo nhỏ!

Bỗng dưng ngoài cửa truyền đến tiếng xô xao, cho dù có cửa sổ ngăn cách nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng.

Nguyên Sơ Hàn ngừng ăn, sau đó nghĩ muốn mở cửa sổ xem nào nhiệt.

Bàn tay đưa đến song cửa sổ, mới nhớ tới người đối diện, quay đầu nhìn qua, Phong Ly vẫn đang nhìn nàng. Hắn căn bản không cần nói gì, ánh mắt kia như đã truyền đạt toàn bộ, không được mở cửa sổ.

“Hình như là cãi nhau, để ta coi đi.” Hơi nịnh nọt, Nguyên Sơ Hàn thật muốn nhìn một chút.

Phong Ly vẫn không nói, đáp án rất rõ ràng là không được.

“Ngài để ta nhìn đi mà, bộ dáng vương gia đại nhân tốt, lòng dạ khẳng định cũng cực kỳ rộng lớn. Để ta xem một chút nhé?” Nàng vì phạm lương tâm bắt đầu nịnh nọt, nếu không phải vì tình thế bắt buộc, nàng khẳng định sẽ đâm hắn một chằm, khiến hắn nằm trên mặt đất như lợn chết.

Có lẽ Nguyên Sơ Hàn nịnh hót thật sự có tác dụng, Phong Ly nhìn nàng vài giây rồi rời tầm mắt.

Nguyên Sơ Hàn lập tức vươn tay đẩy cửa sổ, đứng dậy ghé bên cửa sổ từ trên lầu nhìn xuống dưới.

Trên đường, người qua lại đã đứng thành một vòng, vây quanh hai người đang cãi nhau.

Đang cãi nhau là hai người bán hàng rong, một người trẻ tuổi và một cụ già.

Xe đẩy của cụ già đã bị đổ, cây đậu trên xe rơi đầy đất. Xe đẩy của người trẻ tuổi ở trước xe đẩy của người già kia, trên xe hắn là cá sống, bốn thùng gỗ lớn rắn chắc được buộc trên xe.

Người trẻ tuổi giậm chân mắng chửi người, vô cùng khó nghe. Cụ già bị chọc giận, thân thể run rẩy sắp không đứng nổi.

Bên cạnh có người khuyên can, nói người trẻ tuổi đừng quá phận, ý vào trẻ tuổi mà ức hiếp người.

Vừa có người nói lung tung, người trẻ tuổi mắng càng hăng say, xắn tay áo làm tư thế muốn đánh nhau.

Nguyên Sơ Hàn nhú mày, nàng ghét nhất loại người bất nạt kẻ yếu.

“Thật đáng đánh đòn, khinh người quá đáng.” Ghé bên cửa sổ, nửa người trên Nguyên Sơ Hàn cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Phong Ly nhìn nàng, sau đó nhìn về phía hộ vệ. Hộ vệ tuân lệnh, đi ra ngoài nhà gian.

Nhưng đúng lúc này, lão nhân kia chợt ngã xuống đất, mọi người xem nào nhiệt ngạc nhiên hoảng sợ kêu lên.

“Ai nha, cụ già kia bị tức ngất lịm đi rồi.” Nguyên Sơ Hàn rời khỏi cửa sổ, nhìn về phía Phong Ly, “Ta muốn xuống lầu.”

Phong Ly nhìn nàng, tất cả nét mặt của nàng đều tiến vào trong mắt hắn, nàng muốn cứu cụ già kia.

“Đi đi.” Hai chữ thản nhiên, Phong Ly đồng ý.

Nguyên Sơ Hàn lập tức chạy đi, Văn Thuật theo sát phía sau. Còn mấy hộ vệ cũng đi theo, trong chớp mắt chỉ còn lại một người Phong Ly.

Hắn đứng dậy, đẩy cửa sổ bên người, nhìn về phía dưới lầu.

Nguyên Sơ Hàn chạy nhanh ra từ lầu, nhắm về phía đám người.

Hộ vệ mở đường, nàng dễ dàng xông vào.

Cụ già nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, bên cạnh có người ấn huyệt nhân trung giữa mũi và miệng, có người thăm dò mạch đập.

“Không có mạch đập, ông ta chết rồi.” Người dò mạch đập bỗng nhiên tuyên bố.

Người xem vây quanh kinh ngạc hô lớn, có mấy người vây quanh người trẻ tuổi muốn chạy trốn nọ.

“Tránh ra.” Nguyên Sơ Hàn đi qua, đẩy mấy người kia, bắt lấy tay ông cụ thăm dò mạch đập.

Người vừa rồi xét mạch ông cụ nhìn chằm chằm Nguyên Sơ Hàn, một bên lắc đầu, “Không cứu được nữa đâu.” Hô hấp, mạch đập, đều không có.

Nguyên Sơ Hàn quét mắt nhìn hắn, sau đó từ trong ngực lấy ra bao cuốn, Văn Thuật đưa tay tiếp nhận rồi nhanh chóng mở ra.

Tay cầm ba cây châm bạc, qua lớp quần áo thần tốc đánh vào huyệt, cây châm sau cùng đâm tại nhân trung của ông cụ, trong chớp mắt ông cụ đã có hô hấp.

Người vây quanh lại kinh ngạc hô to, người xét mạch đập vừa rồi cũng rất đổi kinh ngạc.

“Ông ấy chỉ là chết giả, lấy ngân châm đánh vào ba huyệt là Thái dương, Thiếu dương và Dương minh, là có thể cứu sống.” Hạ châm, Nguyên Sơ Hàn vừa nói.

Đám người vây xem bỗng nhiên hiểu ra bắt đầu cúi đầu ghé tai nhau thì thầm, trên một từ lầu, một tầm mắt thủy chung đang nhìn chăm chú vào nàng.

Nàng nói nàng nhiệt tình yêu mến y học, nghĩ muốn trị bệnh cứu người, là thật. Đối mặt với việc này, nàng nhiệt tình có khác.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Quỷ Y Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nổi Danh

Edit: Skye

Ông cụ tỉnh lại nhưng thần vẫn mơ hồ, hộ vệ Phong Ly đã làm người tốt thì tốt đến cùng, phân công một người đưa ông cụ về nhà.

Nguyên Sơ Hàn dùng ba cây ngân châm cứu sống ông cụ liền thành tiêu điểm, nam nhân trung niên vừa rồi thăm dò mạch đập của ông cụ liền chấp tay thành giáo, “Không biết đại danh của cô nương là gì?” Người có thuật ngân châm giống như thế này không có khả năng là người vô danh.

Nguyên Sơ Hàn cười hiền lành sáng lạn, “Ta không phải người để đô, ta đến từ Sâm Châu, tiểu thần tiên núi Dược Phật chính là ta.”

“Nguyên lai là tiểu thần tiên núi Dược Phật, tại hạ trước khi hết năm đã nghe nói đến thần y từ núi Dược Phật, không nghĩ tới lại là một vị cô nương. Tại hạ là Cố Dật Sanh, đại phu xem bệnh ở Tế Thế đường, vừa rồi nghe tiếng xôn xao liền chạy đến đây xem có chuyện gì nhưng y thuật lại không tinh, nếu không nhờ tiểu thần tiên, tại hạ đã sớm vì sai lầm của mình mà hại một mạng người rồi!” Cố Dật Sanh đặc biệt ‘kinh hi’ nói chuyện với Nguyên Sơ Hàn, tựa như ông đã lâu không gặp được cố nhân.

Nguyên Sơ Hàn quay đầu nhìn về phía con phố khác, một hiệu thuốc xuất hiện ngay trước mắt, Tế Thế đường!

Tế Thế đường! Nguyên Sơ hàn rùng mình, hiệu thuốc này là một trong chín hiệu thuốc Trịnh Vương mua. Vậy người tên Cố Dật Sanh trước mắt này, là người một nhà?

Văn Thuật tựa hồ cũng biết người kia là ai, vụng trộm đụng Nguyên Sơ Hàn một cái.

“Nguyên lai là người trong nghề, chẳng qua công phu của ông còn kém một chút nên cần nghiên cứu nhiều hơn mới được.” Nguyên Sơ Hàn cười cười,

Nguyên Sơ Hàn che gáy đứng thẳng, nụ cười trên mặt vẫn không tan, thật tốt quá!

Ở tù lâu đến chạng vạng mới rời khỏi, hơn nữa vẫn đi từ cửa sau, bởi vì vẫn có người lui tới ở cửa trước vì mọi người đều đang bàn tán chuyện tiểu thần tiên ngân châm núi Dược Phật Sâm Châu ở ngay trong tù lâu.

Nếu đi từ cửa trước ra ngoài, rất khó đảm bảo sẽ không bị người theo dõi, vì thế liền đi từ cửa sau. Cho dù Nguyên Sơ Hàn vẫn có chút lo sợ nhưng nàng không thêm để ý, hôm nay thu hoạch thật sự quá lớn!

Sắc trời dần tối, trong xe ngựa thấp phần u ám, Nguyên Sơ Hàn tựa lưng vào vách xe, nhắm mắt lại khoe môi cong cong, hôm nay nàng rất cao hứng.

Trong u ám, một tầm mắt thủy chung cố định trên mặt nàng.

Đôi mắt Phong Ly sâu thẳm tựa hàn đàm khuyết thiếu nhiệt độ. Chỉ là ánh mắt hân nhin Nguyên Sơ Hàn bớt đi vài phần rét lạnh, ngay cả chính hắn cũng không biết.

“Trên mặt ta có hoa gì à? Vì sao vương gia đại nhân lại nhìn chăm chăm ta liên tục như vậy?” Cho dù nàng nhắm mắt lại nhưng tầm mắt hắn vẫn có lực xuyên thấu, Nguyên Sơ Hàn nghĩ muốn bỏ qua cũng không thể.

“Vui cái gì?” Giọng Phong Ly vẫn như cũ, coi như hắn không chớp mắt nhìn nàng là đạo lý hiển nhiên.

“Cứu một mạng người nên cao hứng!” Nguyên Sơ Hàn mở mắt nhìn về phía hắn. Ánh sáng tối mờ, nàng nhìn không rõ nên chỉ có thể lơ mơ thấy hình dáng của hắn.

“Y thuật của ngươi có thể đạt đến cảnh giới khởi từ hồi sinh sao?” Phong Ly hỏi, vấn đề này tựa hồ không phải như của hắn.

“Không ai có thể khởi từ hồi sinh, bất quá ta sẽ tận lực. Nếu ngài bị bệnh nan y, ta sẽ liều chết cứu ngài.” Câu sau tuyệt đối là nịnh hót, bởi vì hôm nay hắn đã đồng ý để nàng đi Tế Thế đường, tâm tình nàng rất tốt.

“Ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ lời ngươi nói.” Phong Ly nhàn nhạt đáp lại. Nguyên Sơ Hàn nịnh hót không có nghĩa là Phong Ly đang nói đùa.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Tâm Tư Nhỏ

Edit: Skye

Ban đêm trở lại tiểu viện, Văn Thuật riu rít kể với Hương Phụ chuyện xảy ra hôm nay, hai người cực kỳ vui vẻ, cuối cùng cũng gặp được người một nhà rồi.

Nguyên Sơ Hàn thoải mái để chịu tắm rửa xong xuôi, tâm tình tốt ăn trái cây, một bên nghe hai người bọn họ líu ríu.

“Người của lão gia đáng để tin nhiệm, làm việc cũng yên tâm, tiểu thư chúng ta không cần lo lắng đề phòng rồi.” Hương Phụ ngồi bên người Nguyên Sơ Hàn, bộ dáng tiểu nha đầu nàng rõ ràng an tâm.

“Là ngươi mới không cần lo lắng đề phòng. Xin bọn họ giúp đỡ là bước cuối cùng, trước đó còn có rất nhiều khả năng. Nếu Phong Ly thành công ngăn cản ta gả cho tiểu hoàng thượng, vậy cũng không cần bọn họ. Có điều, đường rút lui vẫn cần lưu lại. Phong Ly đã đáp ứng ta nếu không có việc gì thì có thể đi Tế Thế đường ngồi một chút, nhưng không thể thường thường đi, miễn bị nhìn ra sơ hở.” Mối đồ mộng của nàng cong cong, sự tình phát triển cực kỳ hợp ý của nàng.

Hương Phụ chớp mắt mấy cái, sau đó nói: “Cho dù Vương gia có thể ngăn cản tiểu thư gả cho hoàng thượng nhưng ngài ấy sẽ thả chúng ta về Sâm Châu sao?”

Nguyên Sơ Hàn ‘a’ một tiếng, đúng vậy nha, cái này nàng không nghĩ tới!

Văn Thuật ngồi xuống bên kia, vừa nói, “Tiểu thư, xem ra ngươi và Nhiếp chính vương ở chung cũng không tệ lắm! Người trực tiếp gọi thẳng tặc danh của ngài, ngài ấy cư nhiên lại cho phép. Nếu chúng ta có thể thổ lộ tâm tình với Nhiếp chính vương, đến lúc đó ngài ấy sẽ thả chúng ta để dàng thôi.”

Nguyên Sơ Hàn nhú mày nhìn Văn Thuật, sau vài giây lắc đầu, “Không có khả năng. Không ai có thể thổ lộ tâm tình với hắn. Điểm này phải nhớ cho kỹ, loại người như hắn sẽ không có bất kỳ tình cảm nào với kẻ khác.”

Văn Thuật thở dài, quả thật cùng Nhiếp chính vương thổ lộ tâm tình là không có khả năng.

“Cho nên chúng ta vẫn phải dựa vào chính mình.” Hương Phụ nói.

“Tạm thời đi một bước tính một bước, không tới bước kia thì không cần sốt ruột. Hôm trước tiểu hoàng thượng nói qua năm liền cưới ta làm ta sợ muốn chết. Phong Ly nói nếu hần không đồng ý chuyện này liền không thành, chỉ cần khẳng định Phong Ly có thể giúp ta, cái khác tạm thời không cần xen vào.” Việc cấp bách bây giờ là giải trừ hôn ước với tiểu hoàng thượng.

“Nếu thành công giải trừ hôn ước của tiểu thư và hoàng thượng, lão gia khẳng định sẽ cảm ơn Nhiếp chính vương. Vì ‘tạ lễ’ kia của lão gia, có lẽ ngài ấy sẽ để chúng ta trở về nhà?” Văn Thuật ngẫm nghĩ, trong lòng hần cũng biết người đề đo là vì lợi ích nào đó trên người Trịnh vương nên mới vuron móng vuốt ‘tóm’ Nguyên Sơ Hàn.

Nguyên Sơ Hàn nghe vậy chỉ lắc đầu, ngày hôm qua Phong Ly đã nói với nàng, hần không muốn có thứ trong tay Trịnh vương, hần chỉ không muốn bị người khác lấy được.

Nhìn Nguyên Sơ Hàn lắc đầu, Văn Thuật vẫn khó hiểu, chẳng lẽ hần trình thám không tốt sao?

Hương Phụ mở to mắt nhìn Nguyên Sơ Hàn, còn muốn nghe nàng nói tiếp.

“Được rồi, các người đều trở về nghỉ ngơi đi. Ta sẽ cân nhắc sau rồi nói cho các người nên làm thế nào, đừng lo lắng, chúng ta không chết được.” Vuron tay vỗ vai hai người bọn họ.

Hai người cùng đứng lên, liếc nhau một cái rồi rời đi.

Nguyên Sơ Hàn ngồi trên giường, vừa cân nhắc chuyện hôm nay, hồi tưởng lại một lần tất cả các chi tiết, lại phát giác hôm nay Phong Ly rất có ý tứ.

Nàng khen ngợi người khác là mỹ nam, hần liền mặt lạnh muốn đóng cửa sổ. Về sau lại mặc danh kỳ diệu lộ khuôn mặt tươi cười, sau đó còn nói muốn nàng nhớ kỹ lời nàng đã nói.

Nàng nói nhiều lắm, tất cả đều phải nhớ kỹ sao?

Đều nói lòng vua khó dò, tâm Vương gia càng khó đo lường hơn.

Nguyên Sơ Hàn nằm trên giường cười nhẹ, không thể không nói, từ trước đến nay, Phong Ly là người chơi vui nhất mà nàng gặp qua.

Chỉ cần có nguy hiểm, nếu như có thể hần nhất định sẽ vứt bỏ những thứ mang đến nguy hiểm cho hần, người này thật đúng là có thể vứt bỏ cũng mê người như thế.

Từ sau ngày đó, Nguyên Sơ Hàn cả nửa tháng đều không gặp Phong Ly, mà nàng cũng không có cơ hội ra phủ đi Tế Thế đường, bởi vì muốn ra ngoài trước tiên phải có sự đồng ý của hần nhưng nàng căn bản không gặp được hần.

Nàng không biết hần bận rộn cái gì, khẳng định một ngày kiếm được bạc tỷ rồi!

Cho nên chuyện mỗi ngày nàng làm là chăm cứu cho Tề Dương, nhìn hần luyện tập đi bộ, thời gian nửa tháng khôi phục tương đối nhanh.

Trời tạnh mưa, mây đen tản ra, bầu trời sáng sủa như bị nước rửa qua, vừa trong vừa cao.

Đồng viện, hộ vệ thay phiên canh gác, trong viện trồng trái lớn như thao trường.

Nguyên Sơ Hàn ngồi dưới bóng cây, dựa lưng vào ghế dựa, đáng ngồi bừa bãi.

Văn Thuật ngồi một bên trên chiếu, buồn ngủ chán đến chết.

Phía trước cách đó không xa, Tề Dương đang luyện tập, không có nặng, hần đi có chút cố sức. Có điều xương bắp đùi mới gãy, trong thời gian ngắn hần có thể khôi phục nhanh như vậy cũng tuyệt đối hơn người thường.

Hương Phụ đi theo phía sau hần hai thước, đề phòng hần bỗng nhiên vô lực ngã sấp xuống.

Tề Dương bước đi đầu đầy mồ hôi, bất quá cũng rất vui vẻ. Lại dạo qua một vòng đi trở về, Hương Phụ vài bước đã chạy tới dọn ra ghế dựa, sau đó đỡ Tề Dương ngồi xuống.

Nguyên Sơ hàn mặt mày cong cong nhìn hần, tuyệt đối bội phục nghị lực của hần, người bình thường khó làm được.

“Khôi phục rất nhanh, không bao lâu nữa là người có thể tự nhiên đi lại được rồi.” Cảm thấy người thời đại này trong thân thể đều có một cỗ dã tính như thế.

“Đa tạ quận chúa, ngân châm của ngài thật hữu hiệu. Mỗi lần châm cứu xong, thuộc hạ đều cảm thấy huyết mạch lưu thông.” Bởi vì huyết mạch lưu thông nên hần mới khôi phục nhanh như vậy.

Nguyên Sơ Hàn tất nhiên cũng thừa nhận, gật đầu tiếp thu lòng biết ơn của hần.

“Đúng rồi, ta đã liên tục nửa tháng không thấy Vương gia các người. Lần cuối thấy hẳn là ngày mùa hạ, đảo mất một mùa đã qua, hẳn đi chỗ nào rồi hả?” Hỏi những hộ vệ khác bọn họ đều không nói, Nguyên Sơ Hàn chỉ có thể nghe ngóng từ Tề Dương. Cho dù hẳn có thể cũng không biết.

Tề Dương ngạc nhiên, sau đó nói: “Thuộc hạ nghe Đỗ Tuấn nói, Trung Dục vương tới để độ gặp hoàng thượng xin tứ hôn cho Lâm thế tử.”

“Trung Dục vương?” Nguyên Sơ Hàn không biết là người nào.

Hương Phụ lập tức giải thích, đối với tất cả hỏi gì cũng không biết của tiểu thư nhà mình, nàng đã cực kỳ thích ứng rồi.

“Trung Dục vương là một trong năm vị khác họ mà thái tổ khai quốc khi đó sắc phong, đất phong tại Đông Nam.”

Nguyên Sơ Hàn gật đầu đã hiểu, Trịnh vương là vương gia khác họ, nguyên lai tổng cộng có 5 người!

“Vậy ông ta tính toán cho con trai mình cưới người nào?” Nói vậy chính là tiểu thư cao quý nào đó.

“Là quận chúa của Triệu vương. Có điều Triệu vương khẳng định sẽ gây khó xử cho Trung Dục vương.” Tề Dương nói xong, bỗng nhiên cười rộ lên.

“Vì sao?” Nguyên Sơ hàn mở to hai mắt muốn biết đáp án.

“Nghe nói Triệu vương thích lãng phí, tài sản tổ tiên lưu lại đều tiêu xài gần hết. Vài năm trước Triệu vương chủ động làm thân cùng Trung Dục vương, muốn đem quận chúa của mình gả cho Lâm thế tử, không ngờ Trung Dục vương cự tuyệt khiến Triệu vương mất mặt. Sau khi uống rượu say liền tuyên bố cùng Trung Dục vương tuyệt giao, cả đời không qua lại với nhau. Lúc này Trung Dục vương lại đột nhiên muốn kết hôn với quận chúa của Triệu vương. Triệu vương khẳng định sẽ không cho sắc mặt hòa nhã, cho dù hoàng thượng đồng ý, ông ta khẳng định cũng sẽ đòi một lễ hỏi đáng kể.” Nhắc đến chuyện quý tộc, thật đúng là nhiều chuyện vui.

Nguyên Sơ Hàn từ từ gật đầu, nghe xong việc này, nàng càng lúc càng cảm thấy ông cụ nhà mình rất tốt. Cho dù có bí mật hay giả bộ khiếm tốn nhưng ông tuyệt đối là người cha tốt, sẽ không coi con gái mình như động vật mà bán đứng.

“Cho nên vương gia các người mới bận rộn chuyện này?” Việc này tiểu hoàng thượng cũng sẽ không quyết định, khẳng định là do Phong Ly bắt chẹt.

Tề Dương gật đầu, “Nếu chuyện này thành, có khả năng Vương gia còn có thể đi dự lễ cưới.”

Dự lễ? Nguyên Sơ Hàn sợ hãi cúi đầu, nếu Phong Ly không ở đó, vậy nàng có thể tự do một chút rồi. Trước tiên phải nói hẳn đồng ý chuyện nàng đi Tề Thế đường, như thế nàng có thể làm rất nhiều chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Luyện Tiệc

Edit: Skye

Nguyên Sơ Hàn nghĩ kế hoạch tương đối tốt, nàng tính toán trước tiên phải biểu hiện cực kỳ luyện tiệc ở trước mặt Phong Ly, chờ đợi ngày hẳn sớm trở về.

Sau đó kể cho hẳn nghe khi hẳn không có ở đây, nàng có bao nhiêu buồn chán, thỉnh cầu hẳn cho phép mình đi Tề Thế đường ngồi một chút, cùng đồng nghiệp trao đổi y thuật. Có lẽ hẳn rất nhanh sẽ trở lại.

Kế hoạch tốt như vậy, Nguyên Sơ Hàn tràn đầy tin tưởng.

Âm thầm động viên chính mình, thừa dịp chạng vạng, đoán chắc Phong Ly đã từ trong cung trở lại, nàng đi trước tới thư phòng.

Nguyên Sơ Hàn chấp tay sau lưng bước trên hành lang dài, từ rất xa nhìn thấy thư phòng mở cửa. Cửa mở chứng minh Phong Ly đã trở lại, cước bộ nàng nhanh hơn.

Nhưng trên hành lang dài liền nhìn thấy có người đi ra từ thư phòng, là một người xa lạ.

Nguyên Sơ Hàn chợt xoay người vọt tới phía sau núi giải tránh né, sau đó hơi nghiêng đầu nhìn ngưỡng cửa thư phòng.

Hai người đi ra, một người là một ông cụ chừng sáu mươi, áo quần xa hoa, ngũ quan thô tục.

Phía sau là một hộ vệ nhưng khẳng định không phải hộ vệ vương phủ bởi vì y phục bất đồng.

Ra khỏi thư phòng, ông cụ xoay người chấp tay, vẻ mặt tươi cười nói, “Vương gia xin dừng bước, Tể Trung cung của thần xin đợi Vương gia đại giá.”

Phong Ly từ trong thư phòng đi ra, quần áo ám sắc hoa phục, so với đêm tối còn khí thế hơn.

“Trung Dục vương đi thông thả, bốn vương đúng hạn sẽ đến.” Phong Ly vẫn bộ dáng kia, ôn hòa nói.

Nụ cười Trung Dục vương đầy mặt, lại chấp tay rồi mang theo hộ vệ rời đi.

Nguyên Sơ Hàn giấu mình ở sau núi giả, nhìn chăm chăm Trung Dục vương cùng tùy tùng được hộ vệ vương phủ dẫn đường ra ngoài, trong lòng âm thầm lạnh mắng.

Chỉ nhìn tướng mạo Trung Dục vương này liền biết không phải thứ tốt, lúc ấy không muốn cưới con gái Triệu vương, hiện tại lại muốn cưới người ta, đoán chắc ông ta có mục đích âm mưu.

Vẫn là ông cụ trong nhà mình tốt nhất, bởi vì nàng phải gả cho tiểu hoàng thượng, ông buồn tóc đều bạc trắng.

Nếu nữ nhi của mấy vương gia khác họ này đều gả cho hoàng thượng, bọn họ khẳng định sẽ cảm động khóc nức nở, lập tức liền nhét con gái vào trong ổ chăn của tiểu hoàng thượng.

“Qua đây!” Một tiếng nói vang lên ngắt Nguyên Sơ Hàn đang trầm tư, còn dọa nàng nhảy dựng.

Vài giây sau nàng mới hoàn hồn, chắc là hán đang gọi nàng.

Đi ra khỏi núi giả, Nguyên Sơ Hàn đi về phía cửa thư phòng, Phong Ly khoanh tay sau lưng đứng nơi đó nhìn nàng.

Đôi mắt hán vô ba nhìn chăm chăm từng bước nàng đi qua rồi xoay người đi vào thư phòng.

Nguyên Sơ Hàn bước trên bậc thang, sau đó trực tiếp đi vào. Nàng vừa đi vào, cửa thư phòng từ bên ngoài đóng lại.

Nguyên Sơ Hàn giẫm trên thảm mềm mại, từng bước một đi đến trước thư án, nhìn người ngồi sau án thư đang vui đùa xử lý sổ con, chớp mắt mấy cái rồi nói: “Người kia là Trung Dục vương à? Ông ta tới thỉnh chỉ tứ hôn, đã thành công rồi sao?” Nhìn bộ dáng ông ta vui vẻ như thế, đoán chừng là thành công rồi.

“Ừm.” Phong Ly không ngẩng đầu, chỉ đáp lại cho nàng một từ đơn âm.

Nguyên Sơ Hàn đã sớm luyện thành thói quen, trong mắt vài phần đắc ý, “Trung Dục vương kia mời ngài đi dự lễ, như thế qua vài ngày nữa ngài phải rời khỏi đây phải không? Ai nha, ta thật có chút tiếc tiếc đó.”

Phong Ly ngừng động tác trong tay, ngay sau đó ngẩng đầu nhìn nàng, “Thật không?” Đôi con ngươi trói chặt khuôn mặt nàng, tựa hồ hán chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra nàng có nói dối hay không.

Nguyên Sơ Hàn mở to hai mắt gật đầu, biểu đạt ‘chân thành’ của mình.

Khóe môi hán khẽ nhếch, độ cung môi không lớn nhưng trên khuôn mặt cô hán kia có thêm vài phần nhu hòa.

Nguyên Sơ Hàn nhìn hán, trong lòng nàng cũng vừa ý, đoán chừng hán vui vẻ rồi. Thừa dịp hán đang vui liền khiến hán cho phép nàng thường thường xuất phủ.

“Có lẽ ngài sẽ đi rất lâu đấy, Đông Nam cũng khá xa. Ngài không có ở đây, ta lại không có việc gì làm...”

“Cùng bốn vương đi dự lễ.”

Nguyên Sơ Hàn còn chưa nói xong thì đã bị Phong Ly chặn họng.

“A?” Nàng mở to hai mắt, không xác định vừa rồi mình đã nghe thấy cái gì.

“Cùng bốn vương đi dự lễ.” Phong Ly nhắc lại lần nữa rồi tiếp tục vui đùa vào triều sự.

“Mang theo ta? Không tốt lắm đâu! Mặc kệ nói như thế nào thì ta cũng có ‘bệnh nặng trong người’, là Nguyên quận chủ, không thích hợp đi cùng với ngài đâu.” Như vậy sao được? Tuyệt đối không được, nàng còn có chuyện phải làm nha.

“Không có gì là không được, nha đầu của ngươi giả trang thành người ở lại trong phủ. Còn ngươi đóng vai nha hoàn.” Phong Ly không ngẩng đầu, giọng điệu nhàn nhạt đưa ra phương pháp giải quyết.

“Nha hoàn? Ngài để ta làm nha hoàn?” Nàng nhú mày, nàng còn chưa từng hầu hạ người khác nha.

“Không muốn sắm vai nha hoàn, vậy đóng vai đại phu đi.” Hán tự nhiên cho ra một đáp án khác, đầu óc Phong Ly xoay cực kỳ nhanh.

Nguyên Sơ Hàn muốn nói lại thôi, ánh mắt lạnh lùng trừng hấn. Chuyện này nếu không phải nàng trước nói ra, nàng thực hoài nghi hấn sớm đã có kế hoạch.

“Ta... ta có thể không đi không?” Nguyên Sơ Hàn nhỏ giọng nhìn chằm chằm Phong Ly, rất muốn nghe hấn nói có thể.

Phong Ly ngẩng đầu nhìn về phía nàng, “Không phải luyện tiếu bồn vương hay sao?”

“Ta...” là đang nói đùa thôi!

Câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói ra, cả đầu Nguyên Sơ Hàn trống rỗng, đúng là thuận lợi hạ lừa ở sườn núi lại quên không đuổi xe ngựa đi!

“Đi chuẩn bị đi, 27 xuất phát.” Phong Ly thu hồi tầm mắt, giọng điệu hấn luôn như vậy, nghe qua chính là mệnh lệnh.

Nguyên Sơ Hàn một hơi kìm nén, nàng cảm thấy mình sắp nghẹn chết rồi. Nên trát mấy châm cho thuận khí, nếu không thật sự bị Phong Ly làm cho tức chết.

Nàng rất xem trọng chính mình, nàng đầu không lại hấn a!

Nguyên Sơ Hàn hung hăng tròn mắt nhìn hấn rồi xoay người, từng bước đi tới ngưỡng cửa.

“Chờ một chút, bảy đồng tiền kia bồn vương đã đựng xong, đi xem đi.” Bỗng dưng người phía sau gọi nàng lại, căn bản không cho nàng phản bác.

Nguyên Sơ Hàn quay đầu nhìn về phía bên cạnh nhuyễn tháp, trên bàn, 2 tổ hợp bảy tiền xu đứng sừng sững nơi đó, giống nhau như đúc.

Nguyên Sơ Hàn đã không còn gì để nói, hấn đã vô số lần chứng minh hấn cực kỳ thông minh. Đầu óc xoay chuyển rất nhanh, tâm cơ thâm trầm, nàng đầu không lại hấn!

“Vương gia đại nhân thật lợi hại, ta cam bái hạ phong rồi.” Nàng không muốn đầu cùng hấn, ánh mắt dăm dăm nghĩ một đằng nói một nẻo than thở một câu, tiếp tục đi về phía cửa.

Giọng điệu này của nàng làm Phong Ly tự nhiên nghe ra có chút không thích hợp. Ngẩng đầu nhìn hướng nàng, nàng di chuyển như một thân ma, hơn nữa còn là thân ma uyển chuyển.

Khóe môi quét ý cười lướt qua trong giây lát, nhu hòa tràn đầy trên khuôn mặt Phong Ly.

Nguyên Sơ Hàn đi về hướng cửa, mắt thấy sắp tới cửa bỗng trước mặt lại xuất hiện thêm một ‘bức tường’.

Tốc độ bức tường kia xuất hiện quá nhanh, thế cho nên nàng trực tiếp bị đụng phải. Lực tương hỗ, nàng vừa đụng vào hấn liền bị bắn ngược trở về, lui về phía sau lao đảo hai bước mới đứng vững.

Nhìn chằm chằm người bỗng nhiên xuất hiện, Nguyên Sơ Hàn ngược mắt tròn tròn, “Vương gia đại nhân, ngài còn muốn thế nào nữa? Ta đều đã cam bái hạ phong rồi, ngài tha cho ta đi.”

“Tôi cùng là luyện tiếu bồn vương hay là muốn ở lại để đô làm chuyện xấu?” Hai bước đến gần, Phong Ly hạ tầm mắt nhìn nàng. Trên mặt hấn không có biểu tình gì, dưới ánh nền âm u, áp chế trong mắt hấn ép người không thể ngẩng đầu.

Nguyên Sơ Hàn nhú mày, khẳng định là không thể thừa nhận làm chuyện xấu a! Nhưng nếu nói luyện tiếu hấn? Đây... lại có phần không thích hợp nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lời Thật Lời Dối

Edit: Skye

“Cái này... Vương gia đại nhân muốn nghe lời nói dối hay là nói thật?” Nguyên Sơ Hàn mở miệng phá yên tĩnh, bầu không khí này, lại thêm ánh mắt hấn nhìn nàng khiến nàng thật sự không biết nên nói thế nào tiếp. Không có biện pháp, chỉ có thể nói gì đó lập tức điều chỉnh không khí mà thôi, nhưng có vẻ như không khí không được điều hòa hữu hiệu cho lắm.

Đôi lông mày dưới tóc mai khẽ nhíu, Phong Ly nhìn nàng, bỗng dưng mở miệng, “Nói dối bồn vương nghe một chút.”

Nàng ngơ ngác nhìn hấn, Nguyên Sơ Hàn âm thầm đắc ý vài phần. Hấn cố ý muốn nghe lời nói dối, có phải cho rằng lời nói dối của nàng chính là câu nói

không nữa kia với hấn sao?

Vậy hấn đoán sai rồi, nàng chắc chắn sẽ không nói câu đó, hôm nay cũng bởi vì câu nói kia mà làm hỏng việc, nàng tuyệt không nói lần thứ hai.

“Lời nói dối chính là, ta muốn ở để đồ làm chuyện xấu nha!” Mặt mày cong cong, Nguyên Sơ Hàn âm thầm reo hò mình cơ trí.

Khỏe môi Phong Ly giật giật, tựa hồ không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy.

“Vương gia đại nhân đã biết thành tâm của tiểu nữ tử, vậy mấy ngày tới ta có thể đi Tế Thế Đường ngồi một chút được không? Thật lâu chưa trị bệnh cứu người, ta rất nhàm chán.” Không ngừng cố gắng, một cơ hội Nguyên Sơ Hàn cũng không buông tha.

Phong Ly không trả lời, chỉ hạ mắt nhìn nàng. Ngay sau đó vươn tay nắm cằm nàng, hơi dùng lực nâng lên, Nguyên Sơ Hàn không thể không chế đi cà nhắc.

Kiểm chân, cách hấn vài phân, hơi thở của hấn rơi trên mặt nàng khiến Nguyên Sơ Hàn không khỏi nheo mắt lại. Hương vị của hấn như trong tưởng tượng của nàng, dễ ngửi nhưng không biết là loại hương vị gì.

“Tiếp tục giữ nguyên.” Nắm cằm nàng, Phong Ly nhàn nhạt nói một câu, giọng điệu vẫn trước sau như một, ngón cái xoa nhẹ cằm nàng.

Ngón tay hấn xoa nhẹ trên làn da, trong lúc đó, sinh ra một cảm giác khó nói nên lời.

Nguyên Sơ Hàn thẳng lưng, này... là khiêu khích nàng à?

“Được, ta sẽ tiếp tục giữ vững. Vương gia đại nhân, ngài có thể đồng ý cho ta xuất phủ đi Tế Thế Đường được không?” Nàng từ từ đưa tay, bắt lấy tay Phong Ly, đồng thời lui người về phía sau, giải cứu cằm của mình.

Cầm nàng đào thoát khỏi tay hấn, Phong Ly hạ tầm mắt nhìn về phía tay mình đang bị nàng bắt lấy.

“Có thể. Có điều cần phải người đi theo bảo hộ người.” Tầm mắt vẫn như cố định trên tay hai người, Phong Ly một bên lạnh nhạt nói.

Bảo hộ? Nguyên Sơ Hàn âm thầm tròn tròn mắt, giám thị thì cứ nói là giám thị, cần gì phải lấy lý do trong sạch như thế chứ!

“Cám ơn Vương gia đại nhân.” Giám thị thì giám thị, cũng chẳng sao.

Phong Ly cái gì cũng chưa nói, chỉ nhìn mặt nàng, ánh nến không thể sáng ngời bằng ánh mặt trời, khiến khuôn mặt hai người như che đầy một tầng sa mông.

“Đi thôi.” Ánh mắt sâu thẳm theo đôi mắt nàng trượt xuống môi nàng, Phong Ly tạm dừng hai giây, sau đó trầm giọng nói.

Sau gáy Nguyên Sơ Hàn xẹt qua một tia gió lạnh, dường như vừa được đặc xá, lập tức buông lỏng tay hấn, vòng qua hấn, đẩy cửa ra chạy như điên.

Chạy nhanh ra ngoài, Nguyên Sơ Hàn không dám quay đầu nhìn lại, dù không còn thấy thư phòng nhưng vẫn không giảm bớt nhảy nhót trong lòng nàng.

Sắc đẹp quả nhiên hại người, tim nàng vừa rồi đập quá nhanh, mà nguyên nhân khiến tim nàng đập nhanh lại chính là khuôn mặt của Phong Ly, giọng điệu nói chuyện của hấn, còn có ánh mắt kia.

Không khỏi run rẩy, Nguyên Sơ Hàn cho rằng không thể được, quá nguy hiểm rồi!

Bất quá, Phong Ly với khuôn mặt cùng đôi mắt kia, quả thật rất có lực sát thương. Nếu hấn thật sự dùng phương thức này công kích nàng, đoán chừng nàng đã sớm bị đánh bại.

Biện pháp duy nhất chính là, khi hấn bắt đầu, nàng liền cho hấn một châm, châm hấn choáng váng!

Có điều khả năng không lớn, bởi vì nàng bây giờ còn là con tin của hấn nha. Nếu thực sự châm hấn hôn mê, dự đoán từ nay về sau nàng liền thực sự ở trong phòng giam rồi.

Cho nên biện pháp an toàn nhất chính là, sau này cách xa hấn một chút. Không cần nhìn mặt hấn quá năm giây, lại càng không thể nhìn thẳng vào mắt hấn.

Nguyên Sơ Hàn âm thầm lắc đầu, nàng cảm thấy tố chất tâm lý mình cực kỳ kém, bị một cỗ nhân làm cho tim đập nhanh.

Bất quá, nàng ở thế giới kia chưa từng yêu đường, một chút kinh nghiệm cũng không có, bị Phong Ly cuốn hút cũng không tính là dọa người.

Một lần nữa chỉnh đốn lại tâm lý, Nguyên Sơ Hàn khôi phục nhịp tim bình thường, vứt bỏ suy nghĩ nguy hiểm lại không thực tế kia đi, quả nhiên đã thoải mái hơn.

Phong Ly phê chuẩn cho nàng có thể rời khỏi phủ, hôm sau liền có hộ vệ trực tiếp đi đến, hỏi Nguyên Sơ Hàn khi nào thì xuất phủ.

Tổng cộng bốn hộ vệ, đều là những gương mặt đã biết, Nguyên Sơ Hàn cùng bọn họ đều rất quen thuộc.

“Hôm nay rất nhàn chán, chúng ta lập tức đi ngay.” Mặt Nguyên Sơ Hàn rực sáng, rốt cục có thể xuất phủ rồi.

Gọi Văn Thuật, bốn hộ vệ đi theo, từ cửa sau rời khỏi vương phủ.

Bốn hộ vệ mặc thường phục, đi theo Nguyên Sơ Hàn, giống như hộ viện bảo vệ tiểu thư nhà giàu. Chỉ là không thể nhìn nhiều vào ánh mắt của bọn họ, nếu không cực kỳ dễ dàng nhận ra bọn hán căn bản không phải hộ viện bình thường.

Văn Thuật đi theo Nguyên Sơ Hàn, đứng nhìn vào tuổi hán còn nhỏ, trước kia lại là gã sai vặt của Trịnh vương phủ. Từ khi đi theo Nguyên Sơ Hàn học y, hơi thờ ả nhàn trên người hán hoàn toàn không tồn tại.

Y phục trên người Nguyên Sơ Hàn vốn cực kỳ bình thường, đều lấy từ Sâm Châu, trái lại không đáng chú ý.

Ra khỏi ngõ nhỏ sâu, sau đó đi lên đường lớn, người đến người đi. Nguyên Sơ Hàn thở sâu một hơi, đây mới là dành cho người sống chứ!

Bị nhốt trong phủ như chim hoàng yến khiến nàng suýt chút nữa đã quên bên ngoài là cái dạng chết tiệt gì rồi.

Cửa hàng mọc san sát nhưng hiệu thuốc không nhiều.

Đi một đoạn đường rất dài, Văn Thuật lặng lẽ dừng Nguyên Sơ Hàn, ý bảo nàng nhìn bên trái.

Liếc qua, một gian hiệu thuốc tiến vào tầm mắt, Hoài Tế Đường!

Đây là một trong những hiệu thuốc Trịnh vương mua, gian hiệu thuốc này cũng nằm trên một con đường với Tế Thế Đường.

Tiếp tục đi, đi ngang qua Mãn Nguyệt lâu ngày đó dùng cơm, đi thêm mấy chục mét liền đến Tế Thế Đường.

Nguyên Sơ Hàn trực tiếp đi vào, hương vị thảo dược đập vào mặt.

“Cô nương bốc dược hay xem bệnh?” Phía sau quầy dược, một người tuổi còn trẻ lớn tiếng hét to. Giá đựng dược phía sau hán chiếm hai mặt tường, tên dược khắc chỉ chít vào ngăn tủ, thảo dược đầy đủ hết.

“Không bốc thuốc cũng không xem bệnh, tới đập bẻ báng hiệu.” Nguyên Sơ Hàn cất giọng nói lớn, người trẻ tuổi giật mình run rẩy.

“Tiên sinh, tiên sinh tới nhanh, có... có... có vị cô nương tới đập bẻ báng hiệu.” Lập tức hô to, người trẻ tuổi nhìn bốn hộ vệ phía sau Nguyên Sơ Hàn, thật đúng là tưởng rằng tới đập bẻ báng hiệu.

Mành rèm sau quầy bị vén lên, người từng gặp qua một lần Cố Dật Sanh đi tới, nhìn lên là Nguyên Sơ Hàn, nét mặt kinh ngạc, “Tiểu thần tiên, ngài đã tới.”

“Đừng gọi ta là tiểu thần tiên, ta họ...Trịnh!” Nói họ Nguyên đúng là không được, Phong Ly đã dặn qua không thể để lộ danh tính thật.

“Vâng, vâng, Trịnh thần y, mời ngài ngồi. Các vị cũng ngồi đi, chỗ của ta hơi nhỏ, mong mấy vị đừng để ý.” Cố Dật Sanh cực kỳ nhiệt tình.

Bốn hộ vệ lạnh nhạt không nghe thấy, lập tức đi theo Nguyên Sơ Hàn, đứng sau lưng nàng.

Văn Thuật ngược lại tìm chỗ ngồi xuống, có thể thấy hán cực kỳ lười.

Nguyên Sơ Hàn cười hi hi ngồi đối diện Cố Dật Sanh, bốn hộ vệ đứng sau lưng nàng, không nhìn thấy mặt nàng.

Kết quả là, nàng nháy mắt trái, ám chỉ rõ ràng.

Cố Dật Sanh cười gật đầu, hán hiểu rõ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yếu Quy Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Bị Phát Hiện

Edit: Skye

Từ Húc bung trà bay mùi thuốc từ phòng trong đi ra, đưa tới trước bàn.

Chương 39: Đá Nàng

Edit: Skye

Khoảng thời gian chờ đợi ngày xuất phát rời khỏi đền đồ, Nguyên Sơ Hàn chưa từng rời vương phủ. Mặc dù nàng muốn đi Tế Thế Đường ngồi một chút, cùng Cô Dật Sanh trao đổi, nhưng lo lắng hận ý Tư Đồ Luật sẽ đánh lên người nàng, sau cùng vẫn thành thật ở trong phủ.

Căn cứ vào ánh mắt ngày đó đại tướng quân người ta nhìn nàng, Nguyên Sơ Hàn cảm giác rõ nguy hiểm.

Hắn thấy nàng ở Tế Thế Đường, hẳn sau đó sẽ đi một chuyến tìm nàng.

Hộ vệ vương phủ nói hắn lập tức phải trở về biên quan, hy vọng hắn nhanh đi. Đi rồi thì đừng trở về.

Hơn nữa mấy ngày nay, tiểu hoàng thượng cũng không ngừng bày tỏ quan tâm của cậu bé.

Dù rằng Nguyên quận chủ nàng xem ra cực kỳ ‘không xong’, nhưng có vẻ như tiểu hoàng thượng đối với nàng cực kỳ đồng tình cùng thương tiếc. Đừng nhìn cậu tuổi con nhỏ nhưng tâm địa rất tốt, ít nhất Nguyên Sơ Hàn cảm thấy tiểu hoàng đế này không thích hợp làm hoàng đế, không có tâm ngoan độc, vị trí kia ngồi không lâu.

Nếu cậu có năng lực bằng một phần ba hoàng thúc của cậu, có thể cũng sẽ không biến thành con rối.

Bất quá nàng không có thời gian quan tâm người khác, quan tâm trước mắt vẫn là bản thân.

Cùng Phong Ly rời khỏi đền đồ đi tế thế, mặc dù nàng không muốn nhưng cũng không còn cách nào khác.

Hương Phụ vừa nghe đến chuyện mình phải ở lại trong phủ giả trang thành Nguyên Sơ Hàn, lại càng ai thán liên tục, vận mệnh của tiểu nha đầu quả nhiên chỉ có thể như vậy.

Nguyên Sơ Hàn liên tục an ủi, đảm bảo nàng sẽ không bỏ mặc nàng ta, lúc này mới xem như trấn an xong Hương Phụ, để nàng ta cam tâm tình nguyện ở lại giả trang thành Nguyên Quận chủ bệnh nặng.

Ngày 27 trong chớp mắt đã tới, sáng tinh mơ, mặt trời chưa lên, nhân mã trong phủ đã chuẩn bị tốt.

Rửa mặt xong, vẫn như cũ ngăn không được Nguyên Sơ Hàn muốn khép hai mắt, dưới sự nâng hạ của Văn Thuật, hai người cáo biệt đôi mắt đầm lệ của Hương Phụ, sau đó đi về phía tiền viện.

Nguyên Sơ Hàn cơ hồ đều nhắm mắt, toàn bộ hành trình đều dựa vào Văn Thuật dẫn dắt. Văn Thuật cũng hơi buồn ngủ, chủ tớ trái lại cùng một đức hạnh. Điều nói chủ tớ dạng gì nô tài dạng đấy, những lời này hoàn toàn đúng.

Lễ mễ đến tiền viện, đại môn vương phủ rộng mở, xe ngựa tĩnh xảo đứng ở cửa, một đám hộ vệ mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

Văn Thuật đỡ Nguyên Sơ Hàn đi ra đại môn, xuống bậc thang, sau đó lao lực đẩy nàng vào trong xe ngựa, lúc này hắn mở thở hắt ra.

Ánh mắt dạo qua một vòng, mới phát hiện hắn căn bản không có xe ngựa để ngồi, một con ngựa đang chờ hắn.

Về mặt đau khổ, nhớ lại mộng mình sắp phải chịu tội, một hơi còn chưa kịp than, liền nghe thấy hộ vệ bốn phía chấp tay hô lớn, “Vương gia.”

Văn Thuật giật mình, hoảng sợ quỳ một gối, hắn không dám đắc tội Phong Ly đáng sợ.

Giấy gấm ám sắc lướt qua trước mắt hắn, vạt áo ám sắc quét theo gió, làm người ta không khỏi thu liễm hơi thở.

Cho đến khi người nọ lên xe ngựa, cảm giác bị đè nén mới biến mất, Văn Thuật cũng tỉnh táo hẳn.

Trong xe ngựa, Phong Ly tựa cửa, hạ tầm mắt nhìn người trong xe, lông mi dưới tóc mai hơi giật. Sâu thẳm trong con ngươi xẹt qua một tia như có như không, dù biết tướng ngũ nàng không tốt, nhưng ai ngờ cư nhiên lại vô cùng không tốt thế này.

Nguyên Sơ Hàn mặc dù không ngủ sâu nhưng đầu óc vẫn chưa thanh tỉnh, đồng hồ sinh học của nàng tuyệt đối không hoạt động lúc này, cho nên giờ này khắc này, cho dù đầu nàng hay người nàng, cũng chưa tỉnh nổi.

Nằm ngang xe, cho dù dưới người là vải mềm, quả thực không giống trên giường, muốn mở mắt cũng vô lực.

Phong Ly đứng ở đằng kia nhìn nàng một lúc lâu, nàng không hề có ý muốn mở mắt, sau cùng hắn đành nhấc chân, vượt qua người nàng, ngồi xuống chỗ

chủ vị.

Hộ vệ ngoài cửa nhìn rõ hết, Phong Ly ngồi ổn định, bên ngoài vang lên tiếng hô, ngay sau đó, đội ngũ xuất phát rời khỏi trước đại môn vương phủ.

Xe ngựa bắt đầu đi, Nguyên Sơ Hàn ngủ càng thoải mái.

Phong Ly ngồi đoàn chính, trường bào ám sắc hoa lệ càng hữu hiệu giúp hấn tỏa ra áp lực. Trong xe ngựa, nơi hấn ngồi cùng nơi Nguyên Sơ Hàn nằm hoàn toàn là hai thế giới khác.

Nếu tiến vào thế giới của hấn, nhất định sẽ ép người thờ không nổi.

Loại áp khí này lại giống như hoàn toàn không ảnh hưởng tới người nào đó, Nguyên Sơ Hàn ngủ đến khi say giấc, xe ngựa ra khỏi cửa thành để đô, nàng vẫn chìm trong mơ.

Phong Ly từ đầu đến cuối vẫn hạ mắt nhìn nàng, tầm mắt như có lực xuyên thấu, mà nàng không hề hay biết.

Về sau Phong Ly cảm thấy có thể da mặt nàng quá dày, dày như tường thành, cho nên không có bất kỳ cảm giác nào.

Đường lớn bằng phẳng, sau khi rời khỏi đến đô, tốc độ đội ngũ nhanh hơn, xe ngựa phi nhanh như bay.

Tốc độ như khi từ Sâm Châu về đến đô, xe ngựa như bay lên, mà người trong xe ngựa cũng không thoát khỏi xóc nảy, nhất là người nằm nơi đó.

Nguyên Sơ Hàn mới đầu nhủ mảy, sau đó nghiêng người dậy nhưng hoàn toàn không chống nổi xóc nảy kia.

Thân thể cũng không chịu nổi chế hường tới cửa xe, chính nàng cũng loay hoay.

Đưa tay bắt bừa, bắt được cái gì có thể giữ được người nàng. Sau đó di chuyển đến gần vật nàng túm được kia, đưa cả hai tay bấu chặt!

Phong Ly buông mắt nhìn người ôm lấy chân hấn, bội phục trong mắt không phải nhỏ.

Cho rằng xe ngựa xóc nảy có thể khiến nàng tỉnh lại, ai ngờ ‘công lực’ của nàng thâm hậu như vậy, hấn không thể không bội phục.

Động chân, Phong Ly không nặng không nhẹ đá nàng, lại khiến Nguyên Sơ Hàn ôm chân hấn chặt hơn.

Bạc môi không khỏi gật gật, sau đó lại đá nàng.

Xe ngựa xóc nảy, lại thêm bị đá, Nguyên Sơ Hàn muốn ngủ sâu cũng không có khả năng.

Mất mở một đường nhỏ, liền thấy màu sắc y phục thường ngày của Phong Ly, nàng không nghĩ nhiều liền biết hiện tại cái nàng ôm chính là... chân của hấn.

Âm thầm tròn tròn mắt, nàng vừa rồi chỉ muốn bắt lấy vật gì đó để không bị lăn ra ngoài, cư nhiên lại ôm trúng chân của Nhiếp chính vương đại nhân. Có câu ôm đuôi nịnh bợ, đoán chừng chính là bộ dáng hiện tại của nàng.

“Tĩnh ngủ rồi.” Đinh đầu vang lên thanh âm của Phong Ly, cô tuyệt trước sau như một, bất quá lại ẩn chứa vài phần trêu chọc có thể nghe ra.

Từ từ buông cánh tay, Nguyên Sơ Hàn lật người nằm thẳng, tựa nhiên duỗi hai tay kéo lưng môi, làm như người vừa mới ôm đuôi hấn căn bản không phải nàng.

“Ngựa này hấn là lắp thêm cánh, nhất định phải đạt đến tốc độ này sao? Đến được chỗ cứu tể, Vương gia đại nhân liền rơi rớt rồi.” Người theo xe ngựa phi nhanh mà có xu thế dịch về phía cửa xe, chính nàng cũng cảm giác được.

“Là bồn vương rơi rớt hay nguoi rơi rớt? Còn nói hươu nói vượn, bồn vương đá nguoi ra ngoài.” Biết rõ nàng có thể nói vậy cũng chẳng sao, hấn không để ý tới là được nhưng vẫn nhịn không được hù dọa nàng.

Nguyên Sơ Hàn tròn mắt, lông mi cao cao, nhìn chằm chằm Phong Ly, “Đem ta đá ra ngoài? Đá đi đá đi, ta ở ngay đây này, ngài cứ đá đi! Làm như ta thích ở trong này lắm đấy.”

Phong Ly không khỏi nheo mắt, chân phải nâng lên, làm bộ muốn đá nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Câu cảm ơn vọt tới bên miệng Đỗ Tuấn liền mạnh mẽ kìm nén trở về, đây tính là cổ vũ sao?

Bên cửa sổ, một bàn tay từ khe hở đưa ra, chuẩn xác che lại khuôn mặt đang rực rỡ của Nguyên Sơ Hàn, sau đó kéo đầu nàng rời khỏi cửa sổ.

“Xuất phát.” Ngay sau đó, giọng nói lạnh lùng từ trong xe truyền ra, cửa sổ đóng lại.

Đỗ Tuấn trên lưng ngựa, bị Nguyên Sơ Hàn nói vậy, trong lòng lại càng bất đắc dĩ. Hộ vệ bốn phía nhin không được cười cười, Đỗ Tuấn bị người cười lại càng xấu hổ.

Trong xe ngựa, Nguyên Sơ Hàn bị Phong Ly che mặt, trực tiếp trở lại trong xe, nàng mở to hai mắt nhìn Phong Ly ngồi an ổn nguyên vị trí cũ, khó hiểu nói: “Vương gia đại nhân, ngài làm cái gì thế?” Đưa tay sờ sờ mặt mình, tựa hồ vẫn lưu lại hương vị đầu ngón tay hắn. Bất quá nhiệt độ ngón tay hắn rất thấp, khẳng định cơ thể không có nhiệt độ.

“Người tinh thông nói xằng à?” Cái gì cũng nói được.

Nguyên Sơ Hàn chớp mắt mấy cái, “Còn không phải cổ vũ Đỗ Tuấn à, mắt hắn sáng ngời nhìn bóng lưng cô nương nhà người ta. Tuy trên đời này tương tư là tiết kiệm tiền nhất, nhưng tích lũy quá nhiều, dễ dàng xảy ra vấn đề, vẫn nói ra là tốt nhất, nói toạc móng heo luôn đi!” Ngồi dậy, Nguyên Sơ Hàn chậm rãi nói.

Phong Ly không khỏi nhướn mày, “Tương tư đơn phương.”

Nguyên Sơ Hàn gật đầu, sau đó cảm thấy ánh mắt Phong Ly nhìn nàng có điểm không thích hợp, theo dõi hắn gần một phút đồng hồ, người nàng nghiêng về phía sau cẩn thận dò xét hắn, “Phong Ly, ngài muốn nói gì? Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta.”

“Xem ra người trúng độc còn ít.” Phong Ly không giải thích, nhàn nhạt nói một câu, sau đó thu hồi tầm mắt.

Nguyên Sơ Hàn đoán mãi không ra ý tứ trong lời Phong Ly nói. Trúng độc còn ít? Độc gì? Người nào hạ?

“Đúng rồi, ta vừa nghe Liễu Diệp kia nói, sẽ gặp chúng ta tại Thanh Châu? Chẳng lẽ, chúng ta không đi cứu giúp người?” Thanh Châu, không biết là loại địa phương nào.

“Hôn lễ được tiến hành tại đất phong của Triệu vương, dự lễ xong sẽ đi Thanh Châu.” Phong Ly giải thích, không nhìn nàng.

Gật gật đầu, Nguyên Sơ Hàn minh bạch rồi. Xem ra Tề Dương nói không sai. Khi đó Trung Dục Vương khiến Triệu Vương mất mặt, hiện tại lão ta sẽ nghĩ hết mọi biện pháp gây khó xử cho Trung Dục Vương.

Một khi hôn lễ bắt đầu, về sau không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Làm con gái bọn họ thật đúng là không dễ dàng, không biết đời trước làm chuyện gì xấu, đời này mới xui xẻo như vậy.

Nghĩ nghĩ, Nguyên Sơ Hàn lại nghĩ tới Trịnh Vương, ông tuyệt đối là phụ thân tốt nhất trên đời này. Thế giới kia nàng không có phụ thân, giờ được xem như là bồi thường sao?

Mắt khép hờ, Nguyên Sơ Hàn nhẹ nhàng thờ dài, hiện tại thân nàng hăm tại chỗ này, cũng không biết khi nào có thể gặp lại ông cụ.

Nhìn nàng bỗng nhiên yên tĩnh trở lại, đôi mắt Phong Ly dần dần trở nên âm trầm, “Đang nghĩ gì?”

Nghe vậy, Nguyên Sơ Hàn ngẩng đầu nhìn hắn, sau vài giây thờ dài, “Đang nghĩ, hương vị trên tay Vương gia đại nhân rất dễ chịu, ngài dùng hương liệu gì thế?” Nàng cười rộ, cho dù có phản giả nhưng vô cùng sáng lạn.

Về mặt này của nàng, người mù cũng có thể nhìn ra nàng đang nói dối.

Phong Ly nheo mắt, bỗng dưng đưa tay kéo nàng tới trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống nàng, đôi mắt sâu tựa hàn đàm nhàn nhạt tức giận.

“Thật sự muốn biết sao?” Lời gần như vô thanh theo môi mỏng bay ra, khiến tóc gáy Nguyên Sơ Hàn dựng thẳng.

Nàng nuốt nước bọt, ngửa mặt theo dõi hắn, trong mắt nàng, khuôn mặt tuấn mỹ này của Phong Ly, hiện tại đã biến thành dã thú, dã thú mỹ lệ.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vương Gia Cực Kỳ Vui Vẻ

Chương 42: Đấu Khí

Edit: Skye

Lộ trình đi tới Thanh Châu nhanh hơn so với dự định, ngày thứ ba đã tiến vào thành Thanh Châu.

Thanh Châu thuộc đất phong của Triệu vương, thành trì lớn hơn so với bất kì thành trì khác trong Đại Tề.

Kể cũng lạ, cho dù là Trung Dục vương hay Triệu vương, bất kì phong hào nào mang danh vương đều có đất phong, nhưng Trịnh vương vì sao không có?

Điều này làm Nguyên Sơ Hàn thấy khó hiểu, Trịnh vương không có đất phong, không có quân đội riêng nhưng ông lại là người mà tất cả mọi người tại thành đều nhìn chằm chằm vào. Trong tay ông có gì đó, nên so với những thứ như đất phong này càng hấp dẫn hơn.

Tôi cũng là cái gì, Nguyên Sơ Hàn đoán không ra, thế giới này, không phải là nơi nàng có khả năng đoán được.

Vì giận đối với Phong Ly, hai ngày nay trên đường Nguyên Sơ Hàn không nói chuyện cùng hắn. Hắn cũng không nói với nàng, hơn nữa xem ra tâm tình hắn vẫn rất tốt.

Vì thế, Nguyên Sơ Hàn liền càng tức giận, bất nạt nàng, hắn còn vui vẻ như thế.

Bởi vậy có thể thấy hắn là loại người nào, một bụng đầy ý xấu.

Thanh Châu so ra kém phồn hoa so với đế đô, không náo nhiệt như Sâm Châu, thậm chí trên đường không có mấy người.

Cửa hàng trên phố mở một lát rồi đóng cửa, loại tình cảnh này, có thể thấy thành trì dưới sự cai trị của Triệu vương có bao nhiêu tiêu điều.

Cửa sổ xe mở ra, có thể rõ ràng nhìn đến bên ngoài, Nguyên Sơ Hàn âm thầm lắc đầu, dân chúng sống tại đất của Triệu vương thật sự là xui xẻo mà!

Đội ngũ chuyển tới phố chính, phía trước xuất hiện quan binh. Quan binh đứng hai bên đường mở đường, giống trống khua chiêng, nghênh đón Nhiếp chính vương giá lâm.

Nguyên Sơ Hàn cười phá lên, cho dù bọn họ không ra đường, đội ngũ cũng tuyệt đối đi không trở ngại, bởi vì căn bản trên đường chưa đến vài người.

Nhìn xa về phía cuối quan binh mở đường, một đám người tiến vào tầm mắt.

Nhóm người này đứng trước đại môn một tòa phủ đệ, ăn mặc xa hoa, hơn nữa nữ nhân vô cùng nhiều.

Màu sắc rực rỡ, dưới ánh mắt trời sáng lạn, lại thấp phần lóa mắt, đám nữ nhân kia cái gì cũng nhiều trên đầu, phản chiếu ánh mắt trời quá mức chói mắt.

Thấy một màn này, Nguyên Sơ Hàn rút đầu về, thuận tay đóng cửa sổ.

Quay đầu, không lưu tâm nhìn Phong Ly một cái, không nghĩ tới hắn đang nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, Nguyên Sơ Hàn vài phần không được tự nhiên. Hai ngày nay không nói chuyện với hắn, vừa đối mắt, cảm giác rất kỳ quái.

Phong Ly không thể hiện bất kì nét mặt nào, Nguyên Sơ Hàn không tự nhiên mà xấu hổ, đều là nàng tự mình đa tình.

“Một hồi theo phía sau.” Dặn dò, nghe qua càng như là mệnh lệnh.

Nguyên Sơ Hàn thu hồi tầm mắt, gật đầu, cái gì cũng chưa nói.

Nàng đáp lại như vậy, hoàn toàn không phải phong cách của nàng.

Phong Ly nhìn nàng thêm vài giây, sau cùng không nói thêm.

Đội ngũ chậm rãi dừng lại, giữa đám người đứng trước cửa phủ, một nam nhân mập mạp tuổi chừng năm mươi đã đi tới. Chỉ cần nhìn ngọc đai bên hông đoán chừng liền biết giá trị rất lớn.

“Cung nghênh vương gia đại giá.” Triệu vương một bộ dáng trông mong Phong Ly, cười đến nếp nhăn trên mặt xếp thành hàng song song nhau.

Ngay sau đó, mảnh xe ngựa bị đẩy ra, Phong Ly đi ra.

Phong Ly xuất hiện, quan binh bốn phía, nữ quyền trước cửa phủ, nha hoàn gãi sai vật, đồng loạt quỳ trên đất, “Cung nghênh vương gia.”

Phong Ly mặt không đổi sắc, nện bước ung dung từ trên xe đi xuống, hướng về phía Trịnh vương.

“Vương gia, ngài đã tới, chỉ chờ ngài tới làm chủ.” Triệu vương tuổi tác lớn nhưng bộ dáng siểm nịnh, Hoi khom lưng đi theo phía sau Phong Ly, miệng nói câu chỉ bọn họ hiểu được.

Phong Ly không bày tỏ bất luận điều gì, chỉ nhìn ông ta một cái, muốn ông ta ngậm miệng.

Triệu vương lập tức ngậm miệng, cười hi hi đưa tay mời Phong Ly vào phủ.

Trong xe ngựa, Nguyên Sơ Hàn chậm rãi đi ra, sau đó cùng hội hộ vệ đi vào trong phủ.

Mặc dù đi giữa đám hộ vệ nhưng vẫn có thể nhìn được bốn phía.

Nhìn về phía gia quyền Triệu vương, các nàng vẫn quỳ trên mặt đất.

Hon phân nửa đều là thê thiếp Triệu vương, còn có không ít trẻ nhỏ, người rất nhiều.

Văn Thuật đi theo bên người Nguyên Sơ Hàn, hai chủ tớ bị an bài ở bên trong, thoạt nhìn giống như đối tượng trọng điểm cần bảo hộ. Nhìn từ bên ngoài vào, căn bản thấy không rõ hai người bọn họ.

Tiến vào phủ đệ, độ cao kia cùng hoàng cung không sai biệt lắm. Đại môn hai cửa, rắn chắc vừa dày vừa nặng, đại môn một cửa, đoán chừng ai cũng không chạy ra được.

Nha hoàn gãi sai vật trong phủ quỳ gối trong viện, lúc này hoàn toàn nhìn ra giai cấp rõ ràng.

Mặt bên cũng chứng thực địa vị của Phong Ly, đi theo Phong Ly, cho dù là hộ vệ hay Nguyên Sơ Hàn cùng Văn Thuật, đi qua đến đâu đều có người khom đầu gối xuống. Nói cáo mượn oai hùm chính là như vậy.

Triệu vương cùng Phong Ly xuyên qua tòa phủ đệ trang hoàng xa hoa, sau cùng đi vào thư phòng.

Thư phòng này, xem ra còn đẹp đẽ nguy nga hơn so với thư phòng của Phong Ly.

Về ngoài xa hoa, hoa tri núi giả bốn phía tinh xảo, thoạt nhìn như tiên cảnh.

Hộ vệ bên người Triệu vương đứng một bên, hộ vệ Phong Ly đứng một bên khác, phe cánh rõ ràng.

Cửa sổ thư phòng đóng, không biết Phong Ly cùng Triệu vương đang nói chuyện cơ mật gì, dù sao một chút tiếng vang cũng không có.

Nguyên Sơ Hàn cùng Văn Thuật ngồi bên cạnh vườn hoa, nói đi nói lại, hai người bọn họ mới đứng là người nhân rồi.

Âm thầm thờ dài, phơi nắng, Nguyên Sơ Hàn cảm thán. Nàng căn bản không cần đi theo, nhưng bị Phong Ly ép buộc cưỡng bức lợi dụng mang tới nơi này. Tức giận dọc đường đi không nói, hiện tại lại thành người nhân rồi.

Đưa tay hái tới một đóa hoa bạch cúc tươi đẹp trong vườn, gần như tàn phá cả một khóm hoa.

Văn Thuật không dám nói lời nào, lẩn trước bởi vì nói bừa mà bị Nguyên Sơ Hàn đâm một châm, hấn đau mấy ngày. Hiện tại, dù Nguyên Sơ Hàn làm cái gì, hấn cũng không nói.

Chỉ hy vọng mạng nhỏ này của hấn có chút ngoan cường, không dễ dàng bị người ta hái mất.

Mặt trời nghiêng về phía tây, thư phòng bên kia vẫn không có chút động tĩnh.

Nguyên Sơ Hàn chà đạp mấy đóa hoa, chán đến chết, sau cùng nhét đóa hoa bạch cúc vào trong miệng.

Văn Thuật ngồi một bên không tiếng động, tuy tò mò trong thư phòng tới cùng đang nói cơ mật gì nhưng hấn không dám hỏi thăm.

Sau ba giờ, mặt trời rớt xuống phía tây, đại môn thư phòng đóng chặt rồi cục mở ra.

Phong Ly một bước tiêu sái đi ra ngoài, bước chân không dừng lại, đi xuống bậc thang.

Hộ vệ đi theo phía sau, huấn luyện nghiêm chỉnh.

Triệu vương đi sau, chạy chậm đuổi theo, về mặt cười nói: “Vương gia, tiệc tối đã chuẩn bị tốt, hôm nay Vương gia từ phương xa tới đây, mong rằng vương gia nể mặt.”

Phong Ly cũng không nhìn Triệu vương, thản nhiên nói: “Chuẩn bị đi, đến lúc đó có vấn đề gì sai khác, bổn vương sẽ không quản người.”

Triệu vương ngừng cước bộ, sau đó lại lập tức theo sao, “Dạ dạ, có Vương gia quyết định, ta yên tâm, cũng tuyệt đối không dám để xảy ra chuyện.”

Vốn Phong Ly bước nhanh, Triệu vương cước bộ cũng rất nhanh. Không ngờ Phong Ly bỗng nhiên dừng lại, Triệu vương không chuẩn bị lao thêm hai bước, sau mới ý thức được Phong Ly dừng lại, lão vội bước nhanh lui về. Sắc mặt tiêu nhân, dù lão ăn mặc hoa lệ cũng không ngăn nổi hèn mọn trong lòng lão.

Phong Ly dừng lại, hai tay đặt sau lưng, quay đầu nhìn về phía vườn hoa cách mấy chục mét.

Chỉ thấy Nguyên Sơ Hàn cùng Văn Thuật ngồi chỗ kia, hơn nữa nàng còn đang kinh ngạc nhìn hắn, tựa hồ cho rằng hắn định đi tới đó, hai người bọn họ liền đùn đẩy nhau.

Phong Ly không khỏi nhăn mày, nhìn chằm chằm Nguyên Sơ Hàn, trong miệng nàng không biết đang ăn cái gì, động đậy như con thỏ.

“Qua đây.” Lạnh giọng, ngữ khí Phong Ly như ra lệnh cho nàng.

Nguyên Sơ Hàn ngẩn người, phun cánh hoa trong miệng ra, sau đó đứng dậy đi tới chỗ Phong Ly.

Văn Thuật khản trương bất kịp, hắn vừa rồi còn cho rằng Phong Ly không cần bọn họ chứ!

Đi tới, trong tâm nhất hơi chút mất kiên nhẫn của Phong Ly, Nguyên Sơ Hàn phun cánh hoa cuối cùng trong miệng ra ngoài.

“Vị cô nương này là...” Triệu vương ở một bên hỏi, theo ý lão, có lẽ nữ nhân này là người Phong Ly coi trọng. Đi xa như vậy còn mang theo, chẳng lẽ là thiếp thất gì đó.

Nguyên Sơ Hàn quay đầu nhìn về phía Triệu vương, bỗng dung mặt mày cong cong cười rộ lên, “Ta là đại phu riêng của Vương gia đại nhân, Triệu vương sắc mặt hồng hào, xem ra thân thể rất tốt.”

Triệu vương lập tức gật đầu cười phụ họa, vừa liếc nhìn sắc mặt Phong Ly.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Thích Hắn

Edit: Skye

Mặt bị bóp chặt, cổ cũng bị cánh tay cứng rắn của hắn kẹp chặt, Nguyên Sơ Hàn bị ép đi theo Phong Ly. Mắt không thấy đường, nàng nhắm mắt theo đuôi hắn, sau cùng đưa tay túm lấy y phục trên eo hắn, đi theo hắn.

Tư thế hai người kỳ lạ, hộ vệ cùng Văn Thuật bước nhanh theo. Triệu vương kinh ngạc rất lâu, sau cùng cũng đuổi theo, bọn họ ra khỏi đại môn Triệu vương phủ.

“Cung tiễn vương gia.” Đi xuống bậc thang, Triệu vương chấp tay cúi người hô to, gã sai vặt cùng quan binh đều quỳ trên mặt đất, cung tiễn Phong Ly.

Phong Ly không ngoảnh lại, dắt Nguyên Sơ Hàn lập tức lên xe ngựa. Hộ vệ lưu loát xoay mình lên ngựa, ngay cả Văn Thuật cũng nhanh chân, miễn bị vứt lại.

Trong xe ngựa, Nguyên Sơ Hàn vừa vào xe đã bị Phong Ly ném qua một bên. Nàng ngồi trong xe, tay xoa cổ bị tay cánh tay hắn kẹp đau, một bên tò mò quan sát hắn.

Ai biết hắn chợt đột nhiên nổi điên, động tác thô lỗ, coi nàng như đồ vật nói ném là ném.

Đội ngũ xuất phát rời khỏi Triệu vương phủ. Bên ngoài liên tục vang lên tiếng hô cung tiễn Vương gia, xe ngựa đi rất xa, thanh âm cung tiễn này mới tắt.

Dáng ngồi Phong Ly tàn mát ra cổ đại khí thế, dù sao Nguyên Sơ Hàn vẫn cảm thấy nếu đổi lại người khác ngồi giống hắn, tuyệt đối sẽ không có loại khí thế như trên người hắn.

Thầm hừ hừ, đoán chừng hắn làm lão đại quen rồi, nàng có tạo không nghe lời, hắn liền không vui. Có lẽ lần này nàng không ngay lập tức nịnh nọt hắn như trước kia, hắn mới không vui đấy.

“Người tới.” Hai chữ, lộ hết khí phách lão đại của hắn.

Hộ vệ bước nhanh tới, tốc độ vô cùng nhanh.

“Chuẩn bị đi, ngày mai du hồ.” Lạnh nhạt phân phó, nghe không ra vấn đề gì.

Hộ vệ tuân lệnh, nét mặt nghiêm cẩn, bộ dáng nghiêm túc.

Nguyên Sơ Hàn ở một bên nghe như lọt vào trong sương mù, du hồ? Đây tính là chuyện lớn à? Có cần nghiêm túc phân phó xuống như vậy.

Xoay vòng ánh mắt, nàng vẫn không hiểu. Phong Ly quyền cao chức trọng, nàng biết. Nhưng bởi vì quyền cao chức trọng mà du hồ cũng phải huy động nhân lực, đây không phải phong cách của Phong Ly.

So với thân phận vương gia này, Phong Ly cũng coi như yên ổn sống qua ngày. Điểm này, Nguyên Sơ Hàn tán thành.

Nhưng trước mắt sao lại thế này nhỉ?

Hộ vệ bên ngoài nghe theo chỉ lệnh của Phong Ly, mỗi động tác như sắp gặp phải đại sự.

“Đói chưa? Bữa tối lập tức đưa tới.” Phong Ly bỗng mở miệng, kéo tinh thần Nguyên Sơ Hàn lại.

Gật đầu, Nguyên Sơ Hàn xoa bụng, “Đói rồi.” Nghĩ đầu trí đầu dừng cùng hắn, đồ ăn trong bụng đều coi như tiêu hóa sạch rồi.

“Cho nên ăn cánh hoa ở phủ đệ người ta.” Cái đức hạnh như con thỏ gặm hoa kia của nàng, Phong Ly nhớ rõ ràng.

Nguyên Sơ Hàn nhướng mắt, “Đó là dùng để trừ hỏa, hai ngày nay hỏa bốc mạnh.”

“Vì sao?” Biết rõ còn cố hỏi, trong ánh sáng ngọn đèn dầu, khuôn mặt Phong Ly tà mị, cho dù bị che dấu dưới tầng cô hàn kia, vẫn có thể thấy rõ.

Nhìn chằm chằm Phong Ly, Nguyên Sơ Hàn không nói, nhưng ánh mắt kia của nàng chính là đáp án, vì sao? Bởi vì ngài đấy!

Làn mi dưới tóc mai khẽ nhếch, sắc mặt Phong Ly rất nhanh tốt hơn, thân nhiên trên mặt tản đi.

Nguyên Sơ Hàn vô thanh than nhẹ, nàng đã nói là hắn thích nghe nàng nịnh hót mà, thật không có sai, quả nhiên hắn thích như vậy.

Này không biết có được tính là hứng thú tệ hại hay không, dù sao, hắn như vậy thật không được tự nhiên.

Tâm tình bất định, không biết khi nào tâm tình không tốt, cũng không biết khi nào thì vui vẻ. Ở dưới mái hiên cùng người như vậy, tế bào não trong đầu nàng sớm hay muộn cũng chết sạch.

“Vương gia, quận chúa, có thể dùng bữa rồi.” Bỗng dưng, Đỗ Tuấn xuất hiện tại cửa đại sảnh, thấp giọng nói.

Phong Ly đứng dậy, động tác tao nhã, hạ tầm mắt nhìn người vẫn ngồi chỗ đó đang nhìn chằm chằm hắn, “Dùng bữa.”

Nguyên Sơ Hàn gật đầu, nhìn hắn đi qua trước mắt mình, không khỏi âm thầm hừ hừ. Nhìn nét mặt hưởng thụ kia, nàng thoáng biểu hiện ra một chút hoa si, hắn liền kiêu ngạo như thế.

Hắn thực cho rằng nàng ái mộ hắn à? Cuồng tự kỷ!

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Vĩnh Viễn Không Gặp Lại?

Edit: Skye

Trong phòng, đồ ăn đã được dọn lên.

Nơi này đã sớm được chuẩn bị tốt để nghênh đón Phong Ly, tất cả đều thỏa đáng.

Com chiều hôm nay làm Nguyên Sơ Hàn thấy kỳ quái, bởi vì nàng không một mình trở về phòng dùng com mà cứ nhiên cùng ngồi chung một bàn với Phong Ly.

Hวัง vọng không phải, nàng cảm thấy loại chuyện này không nên phát sinh. Nếu đã xảy ra, nàng làm sao thành tiểu thần tiên, cũng mất đi tự do, ngày đêm đối mặt vô vàn nguy hiểm.

Thông minh mà nói, là nhanh chóng rời khỏi, vĩnh viễn không gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Có Lẽ Không Nỡ

Edit: Skye

Một đêm qua đi, sáng sớm ở Thanh Châu không khác mấy ở đế đô.

Mặt trời lên rất sớm, nắng rải trên mặt đất.

Từ trong phòng đi ra ngoài, Nguyên Sơ Hàn vươn người vận động, máu lưu thông, con buồn ngủ cũng biết mất.

Tối hôm qua nàng nghĩ một đêm, việc cấp bách là giải trừ hôn ước cùng tiểu hoàng thượng, sau đó về Sâm Châu.

Cho nên, nàng quyết định không cùng Phong Ly đấu trí đấu dũng nữa, muốn gấp rút truy hỏi hắn về chuyện giải trừ hôn ước, để hắn nhanh chóng làm.

Cho dù hắn yêu cầu điều kiện gì từ Trịnh vương, Trịnh vương cũng sẽ đáp ứng.

Cho dù Phong Ly không làm gì, nàng cũng cần phải nghĩ biện pháp rời khỏi đây, không thể tiếp tục làm con tin.

Nếu không, nàng có khả năng sẽ mắc hội chứng Stockholm, sau cùng bị đùa giỡn.

(Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.) Tuy nhiên, những cảm xúc nói trên của ‘nạn nhân’ hoàn toàn vô lý vì họ đang nhầm lẫn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ đã phải trải qua. -wiki)

Điểm tâm có người đưa tới, hai chủ tớ Nguyên Sơ Hàn và Văn Thuật cùng dùng cơm.

Ngồi trên bàn cơm, Nguyên Sơ Hàn không khỏi nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua. Vừa nhớ đến vẫn cảm thấy tức giận, luôn luôn bị Phong Ly đùa giỡn, đòi không được chút tiện nghi nào.

Có điều loại chuyện này về sau sẽ không phát sinh lần nữa, bởi vì vĩnh viễn không gặp lại, hắn nào có cơ hội đùa giỡn nàng?

Văn Thuật nhét rau vào miệng, vừa nhìn Nguyên Sơ Hàn, nàng rõ ràng đang ngẩn ngơ, như người mất hồn.

“Tiểu thư, ngài phải kiên định.” Động viên tinh thần, đồ đệ kiêm gã sai vặt Văn Thuật tuyệt đối tận trung làm hết phận sự.

Nguyên Sơ Hàn nhắc mí mắt nhìn hắn một cái, sau đó hừ hừ, “Ăn cơm của người đi.”

Văn Thuật ngậm miệng không nói, ăn cơm.

Phong Ly nói hôm nay du hồ, thật đúng định ra ngoài.

Hướng đại sảnh, một đám hộ vệ ra vào, xem ra bề bộn nhiều việc.

Phong Ly du hồ, bọn họ nghiêm cẩn bận rộn, thật sự kỳ quái a!

Đi tới sảnh tiền lớn, nhìn thấy người nào đẩy từ trong đại sảnh đi ra.

Quần áo ám sắc trường bào hoa lệ, cho dù vẫn là màu ngày thường nhưng rõ ràng không phải bộ hôm qua.

Tóc dài cẩn thận tỉ mỉ dùng kim quan buộc ở đỉnh đầu, lộ khuôn mặt rõ ràng.

Bộ dáng hắn tốt là thật. Sáng tinh mơ thấy khuôn mặt này của hắn, tâm tình cũng không tự chủ trở nên tươi đẹp.

Nhìn thấy hắn, Nguyên Sơ Hàn thu hồi tầm mắt, đã quyết không cùng hắn đấu trí đấu dũng, cho nên nàng không thể hiện ra ý tứ gì.

Không phải ai khác, đúng là Triệu vương.

Ông ta hôm nay mặc bộ sang trọng như cũ, hộ vệ, gã sai vặt đứng sát người.

Trên thuyền hoa, có mấy nha hoàn giống như cô nương tìm trong thanh lâu đang đứng, trang phục mát mẻ.

Xuống xe ngựa, Triệu vương liền nhiệt tình nghênh đón, bộ dáng thân thiện như bạn thân với Phong Ly.

“Vương gia, ngài đã tới. Thịnh, đều đã chuẩn bị tốt rồi.” Đưa tay hướng thuyền hoa mời Phong Ly.

Nguyên Sơ Hàn đi theo sau, Phong Ly đã sớm phân phó nàng hôm nay phải đi theo bên cạnh hắn từng thời khắc.

Nhưng hiện tại, bên cạnh hắn có Triệu vương, nàng chen không lọt, cho nên vẫn đi theo phía sau thôi.

Đi lên thuyền hoa, Nguyên Sơ Hàn cũng coi như mở rộng tầm mắt, thuyền này quả thật xa hoa.

Ở Sâm Châu đã từng thấy qua một lần, là công tử trong thành du hồ trên một con thuyền dài, trên thuyền hoa hát ca nhảy múa, vô cùng náo nhiệt.

Xem ra, thuyền hoa khắp thiên hạ đều không khác nhau mấy, nhìn mấy cô nương đầu thuyền kia, đội lát nữa cũng phải nhảy múa nhiệt tình rồi.

Trong thuyền hoa mọi thứ đều đầy đủ, trà bánh hoa quả, màn sa cách điệu buông bốn phía, so với Sâm Châu còn cao cấp hơn nhiều.

Còn đang nghĩ mình nên đứng chỗ nào, bên kia Phong Ly đã ngồi trên ghế dựa lớn kim phần đang nhìn qua đây.

Hắn cái gì cũng không cần phải nói, một ánh mắt liền cấp chỉ lệnh cho nàng, muốn nàng ngồi cạnh hắn.

Đi tới, Nguyên Sơ Hàn ngồi trên chiếc ghế ngay cạnh hắn, ghế dựa rộng rãi, nằm ở trên cũng không thành vấn đề.

Triệu vương cười ngồi ghế đối diện Nguyên Sơ Hàn, vẫy vẫy tay, ý bảo có thể bắt đầu du thuyền, phía sau lại phân phó nha hoàn châm trà, bận rộn vô cùng.

Nguyên Sơ Hàn lặng không tiếng động, tầm mắt nhìn những quả anh đào tiên diễm, rồi nhìn về phía Triệu vương, sau đó lại chuyển hướng Phong Ly.

Vừa lúc tầm mắt Phong Ly quét tới, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt nhanh rút lại, Nguyên Sơ Hàn không tính toán đầu mắt với hắn.

Phong Ly đưa tay, cầm khay anh đào đặt trước mặt Nguyên Sơ Hàn.

Nhìn anh đào xuất hiện trước mặt mình, Nguyên Sơ Hàn ngẩn người, giương mắt nhìn về phía hắn, hắn cũng đang nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chi Yêu Quý Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Gặp Chuyện

Edit: Skye

Tiếp nhận khay ngọc, bên trong anh đào đỏ hồng mê người.

Nguyên Sơ Hàn bưng khay ngọc, một bên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Phong Ly một cái. Hắn cũng đã chuyển rời tầm mắt, như người vừa rồi đem khay đưa qua không phải hắn.

Mím môi cười vô thanh, Nguyên Sơ Hàn cầm anh đào nhét vào miệng.

Rất ngọt a, ăn ngon.

Cách bờ càng ngày càng xa, thuyền hoa thông thả mà vững chắc.

Triệu vương thấy đã đến giờ, phân phó nhạc công tấu nhạc, đầu thuyền đám vũ nữ lập tức mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, sênh ca nhảy múa, từ đây bắt đầu.

Lần đầu tiên từ khoảng cách gần xem một đám vũ nữ khiêu vũ.

